

การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียน
ปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
รามคำแหง (ฝ่ายประถม)

ฐิติ วิชัยคำ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดนตรี
ปีการศึกษา 2557
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

**A STUDY OF NEEDS IN SELECTION OF MUSIC
INSTRUMENTS FOR PERFORMANCE IN MUSIC CLASS
PRATHOMSUKSA 6 STUDENT IN ENGLISH PROGRAM AT
RAMKHAMHAENG UNIVERSITY DEMONSTRATION
SCHOOL (ELEMENTARY LEVEL)**

THITI WICHAIKAM

**A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements
for Master of Arts in Music
Academic Year 2014
Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University**

ชื่อเรื่อง การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)

ชื่อผู้วิจัย จูติ วิชัยคำ

สาขาวิชา ดนตรี

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา อนุมัติให้วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี

 คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

 ประธานกรรมการ
 (รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิท ชันศิริ)

 กรรมการ
 (รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ)

 กรรมการ
 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์)

 กรรมการ
 (อาจารย์อนุรักษ์ บุญแจ๊ะ)

 กรรมการและเลขานุการ
 (อาจารย์ธีระพันธ์ อ่อนเดือน)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ชื่อเรื่อง	การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)
ชื่อผู้วิจัย	ฉัฐติ วิชัยคำ
สาขาวิชา	ดนตรี
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากล และ 2) ศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) กลุ่มประชากรที่นำมาศึกษาเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 18 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนส่วนใหญ่ต้องการที่จะใช้เปียโนและอูคูเลเล่เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

2. เพื่อนร่วมชั้นเรียน เป็นปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนส่วนใหญ่

คำสำคัญ: เครื่องดนตรี การเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

Title	A Study of Needs in Selection of Music Instruments for Performance in music class Prathomsuksa 6 Students in English Program at Ramkhamhaeng University Demonstration School (Elementary Level)
Author	Thiti Wichaikam
Program	Music
Major Advisor	Associate Professor Dr.Manat Wattanachaiyot
Co-advisor	Assistant Professor Banjong Chonlawiroj
Academic	2015

ABSTACT

This research aimed 1) to study the needs in selection of music instruments and 2) to study the motivation affecting the selection of music instruments for performance in music class Prathomsuksa 6 students in English Program at Ramkhamhaeng University Demonstration School (Elementary Level). The population included 18 Prathomsuksa 6 Students in English Program in semester 1 academic year 2013 at Ramkhamhaeng University Demonstration School (Elementary Level). The research instruments consisted of interview. Data were descriptively analyzed.

The findings revealed as follows:

1. Most of students needed the piano and ukulele as their music instruments for performance in music class.
2. Need in selection of music instrument for performance in music class was motivated by classmate.

Keywords: Music Instrument, Performance in Music Class

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้ประสบความสำเร็จลงด้วยดี โดยได้รับความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิทย์ ชันชศิริ รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ อาจารย์อนุรักษ์ บุญแจ และอาจารย์ธีระพันธ์ อ่อนเถื่อน ที่ให้คำแนะนำดูแลเอาใจใส่ตรวจแก้ไขอย่างละเอียด จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณนายณัฐพงศ์ ปั่นคอนตอง อาจารย์เทียบระดับ 4 มหาวิทยาลัย ราชภัฏ อุดรดิตถ์ นายพิริยพงศ์ ชัมมาพิชชา ครู ค.ศ.1 อาจารย์เทียบระดับ 5 โรงเรียนสบจางวิทยา จังหวัดลำปาง และนายกิตติศักดิ์ เสียงดี อาจารย์โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ที่กรุณาให้คำแนะนำและตรวจสอบเครื่องมือ

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ โรงเรียนและคณะครู นักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ที่ให้ความช่วยเหลือและอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่างๆ ให้แก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ขอบคุณครอบครัววิชัยคำ ทุกท่านที่คอยให้กำลังใจ รวมถึงเพื่อนร่วมงาน และพี่ๆเพื่อนๆหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษาและสาขาการบริหารงานดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ทุกท่านที่เป็นกำลังใจและช่วยเหลือเอื้ออาทรจนวิทยานิพนธ์นี้แล้วเสร็จ

สุดท้ายนี้คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแด่บุพการี ครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน ด้วยความเคารพ

จิตติ วิชัยคำ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
นิยามศัพท์ทั่วไป.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
ข้อมูล โรงเรียนสาธิตมหาวิทาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม).....	5
ความต้องการ.....	8
การจูงใจ.....	15
แรงจูงใจ.....	17
หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับดนตรีสากล.....	20
ปรัชญาดนตรีศึกษาของไทย.....	22
การเรียนการสอนดนตรีในยุคปัจจุบัน.....	24
สุนทรียภาพ.....	28
สุนทรียภาพทางด้านดนตรี.....	28
ประเภทของเครื่องดนตรีสากล.....	29
เครื่องดนตรีสากลที่เหมาะสมสำหรับเด็ก.....	41
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	43

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ประชากร.....	44
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	44
การรวบรวมข้อมูล.....	44
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
การนำเสนอผลการวิจัย.....	45
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	71
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
ข้อเสนอแนะ.....	76
บรรณานุกรม.....	77
ภาคผนวก.....	80
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	81
ภาคผนวก ข หนังสือราชการ.....	83
ภาคผนวก ค แบบตอบรับการเผยแพร่บทความ.....	88
ประวัติผู้วิจัย.....	102

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การแบ่งกลุ่มวิชาเรียนของวิชาดนตรีสากลกับวิชาดนตรีไทย.....	8
2	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 1.....	48
3	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 2.....	49
4	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 3.....	50
5	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 4.....	51
6	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 5.....	52
7	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 6.....	53
8	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 7.....	54
9	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 8.....	55
10	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 9.....	56
11	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 10.....	57
12	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 11.....	58
13	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 12.....	59
14	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 13.....	60
15	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 14.....	61
16	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 15.....	62
17	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 16.....	63
18	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 17.....	64
19	ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 18.....	65
20	เปรียบเทียบระหว่างชนิดของเครื่องดนตรีที่เคยเรียนกับเครื่องดนตรีที่ต้องการเรียน.....	66
21	ชนิดของเครื่องดนตรีที่นักเรียนมีความต้องการเรียนปฏิบัติ.....	67

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 การจัดลำดับชั้นของความต้องการในทัศนะของมาสโลว์.....	9
2 ทฤษฎีความต้องการจากการเรียนรู้ของ David McClland.....	14

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542) การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ และให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียนโดยพิจารณาจากพัฒนาการ ของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษา

การจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมให้มีความริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม สุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตของมนุษย์ ซึ่งวิชาดนตรีเป็นอีกสาระความรู้หนึ่งที่มีส่วนช่วยพัฒนาตัวเอง ให้มีความสุขสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคมรวมทั้งความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้หรือบูรณาการกับสาระการเรียนรู้อื่นๆ หรืออาจใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคตได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544)

การเรียนการสอนดนตรีนั้นควรมีการเรียนเกี่ยวกับทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นสำคัญควบคู่ไปกับทฤษฎี ซึ่งในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดไว้ด้วยว่า ให้สถานศึกษาเป็นผู้จัดหลักสูตรของตนเองให้เป็นไปตามกรอบหลักสูตรหรือมาตรฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม) ได้กำหนดหลักสูตรปี พ.ศ. 2553 วิชาดนตรีของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4-6 โดยกำหนดให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านโน้ตในท่วงทำนองประจำหลัก ทักษะการฟังเสียงดนตรีในระดับเสียงในจังหวะต่างๆ การคิดวิเคราะห์โครงสร้างของบทเพลง ทักษะการอภิปรายการเคลื่อนที่ของทำนอง ทักษะการขับร้อง ทักษะการเล่นเครื่องดนตรี ฝึกวิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรีอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับวิถีชีวิต ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องเพิ่มแรงจูงใจให้ผู้เรียนเพื่อเพิ่มความพึงพอใจในการเรียน

การเรียนการสอนดนตรีควรเน้นที่เสียงดนตรี เนื่องจากดนตรีเป็นเรื่องของเสียง มิใช่สัญลักษณ์ของเสียงเท่านั้น และการเรียนการสอนควรดำเนินไปในลักษณะของการให้ผู้เรียนได้รับรู้

สัมพันธ์กับดนตรี และตอบสนองต่อดนตรีโดยตรง มากกว่าเป็นการให้ผู้เรียนตรวจสอบ หรือสำรวจ ด้วยตัวเองว่ามีความคิดหรือการตอบสนองอย่างไรต่อดนตรี (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2537)

ผศ.อาภรณ์ ใจเที่ยง กรรมการโปรแกรมวิชาประถมศึกษาสถาบันราชภัฏนครปฐม ได้กล่าวไว้ว่า “การสอนโดยเน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ จะช่วยพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ทั้งด้านความรู้ ทักษะและเจตคติ (ลักษณะนิสัย) และทั้งด้าน IQ (Intelligence Quotient) และด้าน EQ (Emotional Quotient) ซึ่งจะนำไปสู่ความเป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุข” สาระสำคัญของการปฏิรูปการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หรือเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น เป็นการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมการเรียนรู้ โดยเน้นประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ พร้อมทั้งคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ปลุกฝังให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ใฝ่รู้ใฝ่เรียน มีนิสัยรักการเรียนรู้ตลอดชีวิต ดังนั้นการปฏิรูปการเรียนรู้จึงควรเริ่มที่สถานศึกษาทุกแห่ง ดำเนินการพัฒนากระบวนการเรียนรู้และจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการประกันคุณภาพภายใน ผสมผสานอยู่ในกระบวนการเรียนรู้ และการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546)

เครื่องดนตรีสากลมีหลายประเภท การฝึกปฏิบัติวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเลือกเครื่องดนตรีสากลที่เหมาะสมกับผู้เรียน เนื่องจากในปัจจุบันการศึกษาทางด้านดนตรีมีเครื่องดนตรีที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างหลากหลาย เช่น เปียโน กีตาร์ ไวโอลิน ขลุ่ยรีคอร์เดอร์ กลองชุด เมโลเดียน เป็นต้น สืบเนื่องจากการศึกษาในประเทศไทยในปัจจุบันได้เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หรือ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงได้เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี โดยที่เครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้นจะต้องเหมาะสมกับผู้เรียน แต่เนื่องด้วยสภาพปัจจัยที่แตกต่างกันของผู้เรียน เช่น ความต้องการของผู้เรียนในการเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล ฐานะทางการเงินของครอบครัว ความพร้อมทางร่างกาย เป็นต้น จากปัญหาและความจำเป็นที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ประเภทของเครื่องดนตรีสากลที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลมีความสำคัญต่อผู้เรียนในด้านทักษะ เนื่องจาก การให้นักเรียนได้เลือกเครื่องดนตรีที่ตนเองพึงพอใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ เป็นแรงผลักดันและเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีได้ดียิ่งขึ้น แรงจูงใจมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของบุคคล (มาลินี จุฑารพ, 2539) นักเรียนที่มีสติปัญญาความสามารถสูง หากขาดแรงจูงใจในการเรียน อาจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้ ทฤษฎีปัญญานิยม (Attribution Theory) เชื่อว่ากระบวนการรู้คิดมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมายซึ่งประกอบด้วย สิ่งเร้า ความรู้สึก พฤติกรรม ผู้วิจัยจึงต้องการค้นหาความต้องการต่อการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลเพื่อให้ได้

ข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวกับความต้องการของผู้เรียนที่เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำผลการวิจัยนี้ไปประยุกต์ไว้ใช้พัฒนาคุณภาพการศึกษาได้อย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล และศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิจัย การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) โดยมุ่งเน้นที่จะศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม)
2. ศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)
2. สามารถนำข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าวิจัยไปเป็นแนวทางสำหรับครูอาจารย์เพื่อปรับปรุงพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนวิชาดนตรีของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2554

ความสนใจทางการเรียน หมายถึง ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อวิชาดนตรีสากล แนวโน้มการประกอบอาชีพ และการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

โรงเรียนดนตรี หมายถึง โรงเรียนที่เปิดสอนวิชาดนตรีโดยเฉพาะ เน้นการสอนปฏิบัติเครื่องดนตรีเป็นหลัก ซึ่งอาจมีการสอนทฤษฎีดนตรีเบื้องต้นสำหรับบางที่

แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการต่อการเลือกชนิดเครื่องดนตรี หมายถึง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความต้องการต่อการเลือกชนิดเครื่องดนตรี ได้แก่

1. ปัจจัยส่วนตัว เช่น เพศ อายุ ระดับชั้นของผู้เรียน บุคลิกภาพ ทักษะและลักษณะมุงอนาคต
2. ปัจจัยด้านครอบครัว เช่น การสนับสนุนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง
3. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีสากล เช่น เพื่อนร่วมชั้นเรียน สถานที่เรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

นิยามศัพท์ทั่วไป

ผู้ปกครอง หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ให้การอุปการะ ดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ให้การอบรมสั่งสอน อาจเป็นบิดา มารดา หรือญาติพี่น้องก็ได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล และสิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากล มีผลต่อการตัดสินใจเลือกชนิดของเครื่องดนตรีสากลเพื่อใช้ในการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากล

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้า ตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

1. ความต้องการ
2. การจูงใจ
3. แรงจูงใจ
4. หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับดนตรีสากล
5. ปรัชญาดนตรีศึกษาของไทย
6. การเรียนการสอนดนตรีในยุคปัจจุบัน
7. สุนทรียภาพ
8. สุนทรียภาพทางด้านดนตรี
9. ประเภทของเครื่องดนตรีสากล
10. เครื่องดนตรีสากลที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

ข้อมูลโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ได้ก่อตั้งขึ้นโดยศาสตราจารย์ประจำ รังสรรค์ แสงสุข อธิการบดี ซึ่งตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ มอบนโยบายให้ รองศาสตราจารย์นพคุณ คุณาชีวะ รองอธิการบดีฝ่ายสวัสดิการ สมัยนั้น จัดตั้ง โครงการพัฒนาเด็กเล็กขึ้นในระยะแรก เพื่อลดปัญหาผู้ปกครองที่ไม่สามารถนำบุตรหลาน ไปฝาก เรียนในโรงเรียนอนุบาล หรือสถานรับเลี้ยงเด็กในบริเวณใกล้เคียงที่พักได้ และเพื่อเป็นสวัสดิการ แก่บุคลากรมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในปี 2537 จึงได้เปิดรับนักเรียนในชั้นบริบาล 2 ห้อง อนุบาล 1 ห้อง โรงเรียนได้พัฒนาด้านวิชาการและด้านบุคลากรตลอดเวลาจนประสบผลสำเร็จ โครงการ พัฒนาเด็กเล็ก จึงได้เปลี่ยนรูปเป็นโรงเรียนอนุบาลรามคำแหง ในปี 2538 หลังจากนั้น เป็นต้นมา โรงเรียนได้รับการสนับสนุน จากมหาวิทยาลัยอย่างเต็มที่มาโดยตลอด และพัฒนาทุกด้านอย่าง รวดเร็ว จนถึงชั้นอนุบาล 3 ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของโรงเรียน ผู้ปกครองที่เป็นบุคลากร ของ มหาวิทยาลัยก็ประสบปัญหาในการหาโรงเรียนให้บุตร จึงได้เรียกร้องให้โรงเรียนเปิดสอน ชั้น

ประถมศึกษาต่อไป โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) จึงได้จัดตั้งขึ้น โดยได้รับอนุมัติจากสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2540 และเปิดรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2541 เป็นต้นมา และได้ขยายชั้นเรียนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2546 การดำเนินงานในระยะแรก มหาวิทยาลัยอนุมัติ ให้ปรับปรุงอาคารเสถียร เป็นอาคารเรียนระดับปฐมวัย และปรับปรุงอาคารสองแควและอาคารตรีบูร เป็นอาคารเรียน ระดับประถมศึกษาในปีการศึกษา 2544

โรงเรียนได้เปิดสอน โครงการภาคภาษาอังกฤษ ชั้นอนุบาล 1 โดยจัดประสบการณ์แบบ บูรณาการ (Integration) แบบ 2 ภาษา (Bilingual) เน้นภาษาอังกฤษเป็นสำคัญ พร้อมทั้งสอน ภาษาจีนควบคู่ด้วย และในปีการศึกษา 2547 โรงเรียนได้ขยายชั้นเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2549 ขยายชั้นเรียนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และในปัจจุบัน ขยายชั้นเรียนถึงชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาทักษะการเป็นผู้นำ มีความเป็นสากลภายใต้บริบทของสังคมและ วัฒนธรรมไทย ในด้านวิชาการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) จะเป็นต้นแบบ ของการจัดการเรียนการสอนแบบเตรียมความพร้อม จะเอื้อประโยชน์ให้กับอาจารย์ ข้าราชการ และ นักศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็ก ให้ใช้เป็นแหล่งค้นคว้า วิจัยและทดลอง ปฏิบัติการสอน เพื่อพัฒนางานวิชาการให้กว้างขวางออกไป ตลอดจนเปิดโอกาสให้ บุคลากร ภายนอกที่สนใจงานวิชาการด้านนี้ ได้เข้ามาศึกษาดูงานเพื่อนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาเยาวชน ให้เติบโตเป็นประชากรที่มีคุณภาพของสังคม โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ได้ทำหน้าที่ตามเจตนารมณ์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ให้บริการทั้งด้านสวัสดิการและวิชาการ ได้อย่างครบถ้วน

หลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ คือหลักสูตรที่จัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความ เป็นผู้นำในสังคม เรียนรู้อย่างมีความสุข คิดอย่างมีเหตุผลและสร้างสรรค์ มีความเป็นสากล ภายใต้ บริบทของสังคมและวัฒนธรรมไทย โดยเปิดสอน 2 ระดับ ดังนี้

1. ระดับปฐมวัย นักเรียนชั้นอนุบาล 1 – 3
2. ระดับประถมศึกษา นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6

นโยบายการพัฒนาเด็กโครงการภาคภาษาอังกฤษ

โรงเรียนจะเป็นแหล่งการเรียนรู้ที่ทันสมัยและหลากหลายแก่นักวิชาการทางการศึกษาทุกด้าน แนวคิดที่ใช้บริหารจัดการ คือ การเน้นให้นักเรียนเรียนอย่างมีความสุขภายใต้บรรยากาศ และ สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ พร้อมทั้งจะไปศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนา ทักษะความสามารถ ความถนัดของแต่ละบุคคล นอกจากนี้โรงเรียนยังเน้นให้อาจารย์และบุคลากร

ของโรงเรียนทำงานร่วมกันเป็นทีม มีความตระหนักในบทบาทหน้าที่ของตนเอง และความสามารถ
รับผิดชอบต่อส่วนรวม แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับปฐมวัยและระดับประถมศึกษา

ระดับปฐมวัย

1. ส่งเสริมพัฒนาการในทุกๆ ด้านให้เด็กมีความพร้อมในด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม
สติปัญญา กล้าคิดกล้าแสดงออก โดยเน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง
2. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นการฟัง พูด อ่าน เขียนเบื้องต้น ในลักษณะการเล่นปนเรียน
โดยนำสื่อการเรียนการสอนมาประกอบที่มุ่งเน้นต่อธรรมชาติพื้นฐานและความสนใจของเด็ก
3. ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของเด็กโดยคำนึงถึงความสามารถและความแตกต่าง
ระหว่างบุคคล โดยเน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง
4. ปลุกฝังและสนับสนุนให้เด็กเป็นผู้มีระเบียบวินัยในตนเอง มีคุณธรรม มีความคิด
สร้างสรรค์และกล้าแสดงออกในแนวทางแห่งประชาธิปไตย
5. ส่งเสริมให้มีการสื่อสารกันระหว่างผู้ปกครอง และครู ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการ
รับผิดชอบการเรียนของเด็กและสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน

ระดับประถมศึกษา

1. เน้นการศึกษาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้เต็มศักยภาพและรู้จักแสวงหาความรู้ได้ด้วย
ตนเอง โดยสามารถนำเอาเทคโนโลยีมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับยุคสมัย
2. เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีคุณธรรม มีความมั่นใจ กล้าคิดกล้าแสดงออก มีความ
ร่าเริง แจ่มใส และเป็นผู้นำที่ดี
3. ส่งเสริมให้นักเรียนผู้จักศึกษาที่มาของปัญหา และการหาแนวทางแก้ไข
4. ให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ในการเรียนรู้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิต
5. เน้นการศึกษาโดยใช้สื่อและเอกสารการสอนที่ทันสมัย โดยเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม
เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ได้มีความคิดสร้างสรรค์
6. เน้นการศึกษาโดยมีเป้าหมายหลักร่วมกัน รวมทั้งจะมีการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสม
กับสภาพปัจจุบันและความต้องการของผู้เรียน
7. ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมอันดีต่อกันในการส่งเสริมและให้
ความร่วมมือกับโรงเรียนเพื่อการพัฒนาเด็กในทุกๆ ด้าน

หลักสูตรวิชาดนตรีของโรงเรียน

วิชาดนตรีจัดอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ ซึ่งมีด้วยกันทั้งหมด 4 วิชา
ด้วยกัน ได้แก่

1. Music (ดนตรีสากล)

2. Thai Music (ดนตรีไทย)

3. Art (ศิลปะ)

4. Thai dance (นาฏศิลป์)

ในปีการศึกษาจะมีทั้งหมด 36 คาบ เนื่องจากการที่มีวิชาเรียนอยู่ 4 วิชาแต่มีเวลาเรียนอยู่ที่ 2 คาบต่อสัปดาห์ ในแต่ละเทอมจะมีเวลาเรียนทั้งหมด 18 คาบ จึงใช้วิธีการแบ่งกลุ่มเรียน โดยให้วิชาดนตรีสากลกับวิชาดนตรีไทยใช้ชั่วโมงเรียนร่วมกันแล้วแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มด้วยกัน ซึ่งต้องเน้นการแบ่งนักเรียนหญิงและชายให้เท่าๆ กัน จึงใช้เลขที่ของนักเรียนเป็นเกณฑ์การแบ่งกลุ่ม โดยให้นักเรียนที่มีเลขที่ในชั้นเรียนเป็นเลขคี่ไปเรียนวิชาดนตรีไทยก่อน แล้วเมื่อครบ 9 คาบ ก็จะย้ายไปเรียนวิชาดนตรีสากล และกลุ่มเลขคู่ก็เช่นกัน เริ่มเรียนจากวิชาดนตรีสากลจนครบ 9 คาบ แล้วจึงย้ายไปเรียนวิชาดนตรีไทย ซึ่งในวิชาศิลปะและนาฏศิลป์ก็ใช้วิธีนี้การแบ่งกลุ่มแบบนี้เช่นเดียวกัน

ตารางที่ 1 การแบ่งกลุ่มวิชาเรียนของวิชาดนตรีสากลกับวิชาดนตรีไทย

ระยะเวลาที่เรียน	ดนตรีสากล	ดนตรีไทย	นาฏศิลป์	ศิลปะ
สัปดาห์ที่ 1 - 9	เลขคู่	เลขคี่	เลขคู่	เลขคี่
สัปดาห์ที่ 10 - 18	เลขคี่	เลขคู่	เลขคี่	เลขคู่

ด้วยเหตุนี้ ชั่วโมงเรียนของวิชาดนตรีสากลในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ที่นักเรียนแต่ละคนจะได้เรียนใน 1 เทอม นั้นจะมีทั้งหมด 8 ชั่วโมงด้วยกัน ซึ่งภายใน 8 ชั่วโมงเรียนนี้ จะต้องมีทั้งการเรียนภาคทฤษฎีและปฏิบัติควบคู่กันไป

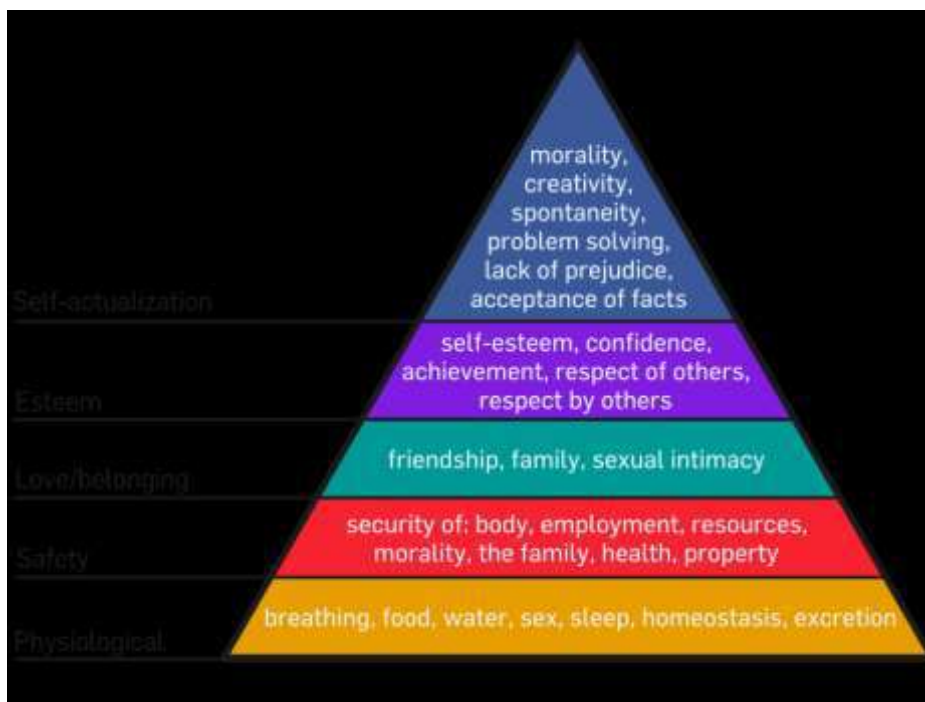
ความต้องการ

ทฤษฎีความต้องการ (Need Theories)

บุคคลเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความต้องการ ความต้องการมีอิทธิพลหรือเป็นเหตุจูงใจต่อพฤติกรรม ความต้องการที่ยังไม่ได้รับ การสนองตอบเท่านั้นที่เป็นเหตุจูงใจ ส่วนความต้องการที่ได้รับการสนองตอบแล้วจะไม่เป็นเหตุจูงใจอีกต่อไป ความต้องการของบุคคลเป็นลำดับชั้นเรียงตามความสำคัญจากความต้องการพื้นฐาน ไปจนถึงความต้องการที่ซับซ้อน เมื่อความต้องการลำดับต่ำได้รับการสนองตอบอย่างดีแล้ว บุคคลจะก้าวไปสู่ความต้องการลำดับที่สูงขึ้นต่อไป

การจัดลำดับชั้นของความต้องการในทัศนะของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of needs) Abraham Maslow ซึ่งเป็นผู้นำที่สำคัญคนหนึ่งของนักจิตวิทยาแนวมนุษยนิยม ได้จำแนกแรงจูงใจของคนเราก็คือทัศนะหนึ่ง โดยมีการจัดลำดับชั้น ของแรงจูงใจ จากความต้องการพื้นฐานทางชีวภาพ

(Basic biological needs) ซึ่งมีมาตั้งแต่เกิดไป จนกระทั่งถึงแรงจูงใจทางจิตใจที่ซับซ้อนมากกว่า แรงจูงใจประเภทหลังนี้ จะมีความสำคัญก็ต่อเมื่อ ความต้องการพื้นฐานได้รับการตอบสนองจนเป็นที่พอใจแล้ว

ภาพที่ 1 การจัดลำดับขั้นของความต้องการในทัศนะของมาสโลว์

ที่มา: http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Maslow%27s_Hierarchy_of_Needs.svg

ลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ มักถูกนำเสนอโดยรูปพีระมิด ที่ความต้องการที่มากที่สุด พื้นฐานที่สุดจะอยู่ข้างล่างและความต้องการความสมบูรณ์ของชีวิต (Self-Actualization needs) จะอยู่บนสุด พีระมิดแบ่งออกเป็น 5 ชั้นคร่าวๆ ของความต้องการต่างๆ คือ ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (self-actualization), ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Self-Esteem needs), ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and Love needs), ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs), และความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs) ถ้าความเคานับถือ, มิตรภาพและรัก หรือ ความมั่นคงปลอดภัย ขาดพร่องไป แม้ร่างกายจะไม่ได้แสดงอาการใดๆ ออกมาแต่บุคคลนั้นๆ รู้สึกกระวนกระวายและเกร็งเครียด ทฤษฎีของมาสโลว์ยังบอกด้วยว่า ชั้นความต้องการที่พื้นฐานมากกว่าหรืออยู่ข้างล่างของพีระมิด จะต้องได้รับการตอบสนองก่อนที่บุคคลจะเกิดความปรารถนาอย่างแรงกล้าต่อความต้องการในระดับที่สูงขึ้นได้ (วิกิพีเดีย, 2555) มาสโลว์ได้จัดลำดับขั้นของความต้องการไว้ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs) เป็นความต้องการเพื่อจะอยู่รอดของมนุษย์ ถ้าความต้องการพื้นฐานที่สุดนี้ไม่ได้รับการตอบสนอง ร่างกายของมนุษย์ก็ไม่สามารถทำงานได้ หรือไม่สามารถทำงานได้ดี

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs) เมื่อความต้องการทางกายภาพได้รับการตอบสนองในระดับที่พอเพียง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยจะมีอิทธิพลกับพฤติกรรม ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยนี้อาจปรากฏออกมาในรูปของการร้องทุกข์เพื่อปกป้องบุคคลจากการกลั่นแกล้งของผู้บังคับบัญชา หรือ ปกป้องบัญชีเงินฝาก เรียกร้องนโยบายประกันภัย ประกันสุขภาพ ประกันชีวิต ต่างๆ การเรียกร้องที่พักที่เหมาะสมสำหรับคนพิการ เป็นต้น

3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and Love needs) เมื่อความต้องการทางกายภาพและความปลอดภัยได้รับการตอบสนองแล้ว ระดับขั้นที่สามของความต้องการมนุษย์คือ ความต้องการเป็นเจ้าของ ความต้องการนี้จะรุนแรงมากในวัยเด็กและบางครั้งอาจจะชนะความต้องการความปลอดภัยได้ในบางครั้ง ดังเห็นได้จากการที่เด็กติดพ่อแม่ที่เป็นอันตราย การขาดความรักและความเป็นเจ้าของ มนุษย์ต้องการที่จะรู้สึกเป็นเจ้าของและถูกยอมรับ ไม่ว่าจะอยู่ในระดับกลุ่มสังคมหรือเล็ก มนุษย์ต้องการที่จะรักและถูกรักจากคนอื่น ถ้าขาดความต้องการเรื่องนี้ไปหลายๆคนกลายเป็นคนขี้เหงา มีปัญหาการเข้าสังคม และเป็น โรคซึมเศร้า ความต้องการเป็นเจ้านั้นบ่อยครั้งที่สามารถจะชนะความต้องการทางกายภาพและความมั่นคงปลอดภัยได้ ขึ้นกับแรงกดดันจากคนรอบข้าง

4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Self-Esteem needs) มนุษย์ทุกคนต้องการที่จะได้รับการนับถือและเคารพให้เกียรติ ความเคารพนับถือแสดงถึงความต้องการของมนุษย์ที่จะได้รับการยอมรับและเห็นคุณค่าโดยคนอื่น คนต้องการที่จะทำอะไรจริงจังเพื่อจะได้รับการยอมรับนับถือ และต้องการจะมีกิจกรรมที่ทำให้รู้สึกว่าเขาได้มีส่วนทำประโยชน์ เพื่อจะรู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า ไม่ว่าจะเป็นอาชีพ หรือ งานอดิเรก ความไม่สมดุลในความเคารพนับถือ อาจส่งผลให้มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำและรู้สึกด้อยค่า คนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำต้องการการเคารพจากคนอื่นๆ เขาอาจพยายามแสวงหาความมีชื่อเสียง คนส่วนใหญ่มีความต้องการความเคารพและความภาคภูมิใจในตนเองที่มั่นคง มาสโลว์ได้กล่าวถึงต้องการความเคารพนับถือใน 2 ระดับ คือ ระดับล่าง กับระดับสูง ระดับล่าง เป็นความต้องการความนับถือจากคนอื่น ความต้องการสถานะ การยอมรับชื่อเสียง ศักดิ์ศรี และ ความสนใจ ระดับสูง เป็นความต้องการความเคารพตัวเอง ความต้องการความแข็งแกร่ง ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ ความมั่นใจในตัวเอง ความเป็นตัวของตัวเอง และ อิศระ ที่ ความต้องการเหล่านี้จัดเป็นระดับสูง ก็เพราะว่า มันขึ้นกับความสามารถภายในมากกว่า ซึ่งได้มา

โดยผ่านประสบการณ์ การขาดความต้องการเหล่านี้ อาจทำให้ความรู้สึกต่ำต้อย อ่อนแอ และช่วยตัวเองไม่ได้ หมดหนทาง

5. ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (self-actualization) ความต้องการนี้เกี่ยวกับศักยภาพสูงสุดของบุคคล และการตระหนักถึงศักยภาพนั้น มาสโลว์อธิบายว่านี่คือความต้องการที่ปรารถนาจะเป็นมากกว่าที่เขาเป็นอยู่ เป็นความปรารถนาที่จะเป็นทุกอย่างที่เขาจะสามารถเป็นได้ เพื่อที่จะเข้าใจความต้องการความสมบูรณ์ของชีวิตได้ บุคคลจะต้องได้รับการตอบสนองความต้องการอื่นๆ อย่างดีแล้วก่อน

ถ้าหากนำทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์มาใช้เปรียบเทียบกับความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) จะสรุปได้ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs) เป็นความต้องการเพื่อจะอยู่รอดของมนุษย์ เป็นความต้องการที่ไม่เกี่ยวข้องกับความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล เพราะถึงแม้จะไม่ได้เรียนดนตรีก็สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย เป็นความต้องการที่ไม่เกี่ยวข้องกับความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล เพราะถึงแม้จะได้เรียนหรือไม่ได้เรียนดนตรีก็ไม่มีผลต่อความปลอดภัยทั้งสิ้น

3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and Love needs) มนุษย์ต้องการที่จะรู้สึกเป็นเจ้าของและถูกยอมรับ ไม่ว่าจะอยู่ในระดับกลุ่มสังคมหรือเล็ก มนุษย์ต้องการที่จะรักและถูกรักจากคนอื่น สำหรับเด็กในช่วงอายุ 11-12 ปี นั้นเป็นช่วงอายุที่มีความต้องการความรักจากพ่อและแม่และบุคคลรอบข้าง จึงเป็นความต้องการที่มีผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Self-Esteem needs) ความเคารพนับถือแสดงถึงความต้องการของมนุษย์ที่จะได้รับการยอมรับและเห็นคุณค่าโดยคนอื่น ถ้าสามารถเล่นดนตรีได้ อาจจะได้รับความนับถือยกย่องจากบุคคลรอบข้าง ความต้องการได้รับความนับถือยกย่องจึงมีผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

5. ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (self-actualization) เป็นความต้องการที่ตอบสนองต่อความต้องการที่จะเล่นดนตรีเพื่อตนเอง เพื่อบรรลุเป้าหมายของตนเองที่ได้ตั้งไว้ ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริงจึงมีผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

ความต้องการของมนุษย์ มีอยู่ 3 ประการ (เสถียร เหลืองอร่าม, 2525, น.10-18 และนิพนธ์ คันธเสวี, 2528, น.71) ทุกวันนี้คนเราพยายามทำงานก็เพื่อจะสนองความต้องการของตน ทำงานเพื่อเงินเพราะเงินเป็นสื่อกลางของการแลกเปลี่ยนสิ่งต่างๆ ตามต้องการ แต่ถ้ามองให้ลึกกลงไปแล้วการทำงานไม่ใช่เพื่อเงินแต่อย่างเดียวเสมอไป เศรษฐีมีเงินมหาศาลก็ยังทำงานต่างๆ ที่ทำงานแล้วได้เงินเป็น ค่าตอบแทนเพียงเล็กน้อยๆ น้อยๆ การทำงานเพื่อเงิน เป็นเพียงเหตุผลประการหนึ่งเท่านั้น ยังมีปัจจัยอื่นๆ อีกมากที่คนต้องการได้รับจากการทำงาน ซึ่งบางครั้งเงินไม่สามารถซื้อความต้องการบางอย่างได้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย หรือความต้องการทางสรีระ (Physical or Physiological Needs) หรือ ความต้องการปฐมภูมิ (Primary Needs) หรือ ความต้องการทางด้านชีววิทยา (Biological Needs) หรือความต้องการปฐมภูมิ (Primary) เป็นความต้องการทางชีววิทยา หรือ ความต้องการทางกายภาพ เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานอันดับแรกหรือขั้นต่ำสุดของมนุษย์ซึ่งจำเป็นในการ ดำรงชีวิต เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับชีวิต เป็นความต้องการเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์ เพื่อการมีชีวิตอยู่ เป็นความต้องการที่มีมาตั้งแต่กำเนิด ในฐานะที่เป็นอินทรีย์ทาง กายภาพ เป็นแรงขับที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เป็นแรงขับดันทางกายภาพ เป็นความต้องการที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของสิ่งมีชีวิตเพื่อความอยู่รอด จึงเป็นความต้องการพื้นฐานที่จะขาดเสียมิได้ ความต้องการชนิดนี้หากไม่ได้รับการตอบสนองจะมีความรู้สึกดิ้นเครียด อยู่ตลอดเวลา และมีความกระวนกระวาย เช่น ความต้องการอากาศหายใจ อาหาร ความอบอุ่น น้ำ ยารักษาโรค อุณหภูมิที่เหมาะสม เครื่องนุ่งห่ม การเคลื่อนไหวทางร่างกาย การขับถ่าย ความต้องการเรื่องเพศ การพักผ่อนนอนหลับ ที่อยู่อาศัย ถ้าขาดความต้องการประเภทนี้เพียงประการใด ประการหนึ่งชีวิตจะต้องมีอันเป็นไป เพราะความต้องการนี้เป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับมนุษย์ทุกคน จะขาดเสียมิได้ การแสวงหาสิ่งต่างๆ มาเพื่อตอบสนองความต้องการในทางกายของมนุษย์ นี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของสังคม วัฒนธรรม การฝึกอบรม สิ่งแวดล้อม ศาสนา เศรษฐกิจ ฯลฯ

2. ความต้องการทางด้านจิตใจ หรือ ความต้องการในระดับสูง หรือ ความต้องการทางด้านจิตวิทยา หรือความต้องการทุติยภูมิ หรือความต้องการที่เกิดใหม่ (Psychological Needs or Secondary Needs or Acquired Needs) เป็นความต้องการที่ส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายหลัง หลังจากความต้องการทางร่างกายได้รับการตอบสนองแล้ว บางครั้งจึงเรียกความต้องการทางจิตใจว่า "ความต้องการที่เกิดขึ้นใหม่" (Acquired Needs) เพราะเป็นความต้องการที่เกิดจากความรู้ และการเรียนรู้ ประสบการณ์ การสนองตอบต่างๆ ก็เพื่อให้เกิดความพึงพอใจ เป็นแรงขับชนิดหนึ่งที่ไม่หยุดอยู่กับที่ ไม่มีรากฐานจากความต้องการทางร่างกาย แต่อาศัยกลไกทางสมอง ที่สั่งสมจากประสบการณ์ สภาพแวดล้อม วัฒนธรรม เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งแต่ละบุคคลอาจเหมือนกันหรือต่างกันก็ได้ เนื่องจากแต่

ละคนมีระดับความต้องการแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ และประสบการณ์ ความต้องการทางจิตใจเป็นความต้องการที่สลับซับซ้อน และมีความแตกต่างกันมากระหว่างบุคคล

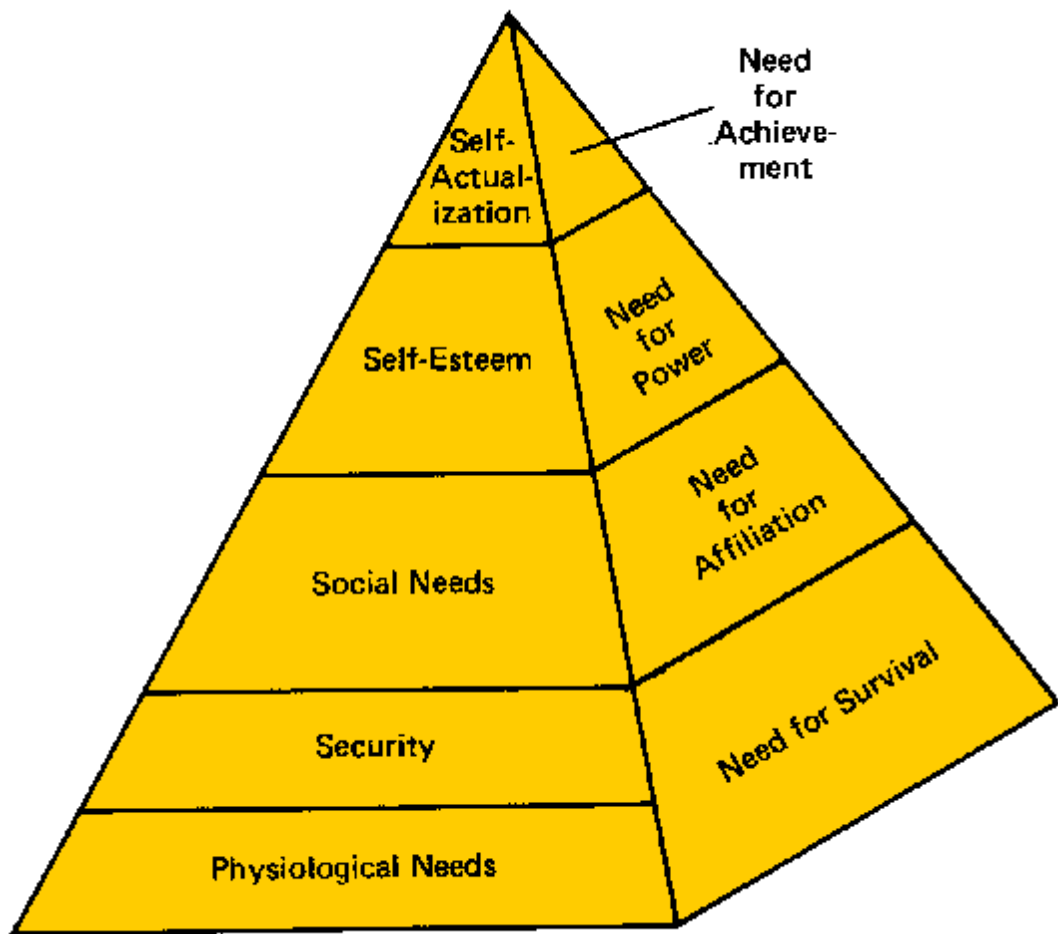
3. ความต้องการทางสังคม เป็นความต้องการทางจิตใจนั่นเอง แต่เน้นหนักในด้านความต้องการที่จะดำรงชีวิตให้เป็นที่ยอมรับนับถือของคนอื่น หรือมีความเป็นอยู่ดีกว่าบุคคลอื่น เช่น ต้องการความปลอดภัย ต้องการได้รับการยกย่องนับถือ ต้องการความยอมรับในสังคม ต้องการความก้าวหน้า เป็นต้น ตามธรรมชาติแล้วมนุษย์มีความต้องการมากมายหลายอย่าง จนไม่มีขอบเขตจำกัด ซึ่งทั้งความต้องการที่เกิดจากความนึกคำนึง หรือความต้องการด้านจิตใจ หรือความต้องการทางกาย ซึ่งเป็นความต้องการที่ขาดมิได้ และในบรรดาความต้องการต่างๆ ของมนุษย์นั้นยากที่จะได้รับการสนองตอบจนเป็นที่พอใจ เพราะเป็นเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล

พจนานุกรมในไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 (พจนานุกรมในไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2526 น.323) ระบุว่า ความต้องการ หมายถึง ความอยากได้ ใครได้หรือประสงค์จะได้ และเมื่อเกิดความรู้สึกดังกล่าวจะทำให้ร่างกายเกิดการความขาดสมดุลเนื่องมาจากมีสิ่งเร้ามากระตุ้น มีแรงขับภายในเกิดขึ้น ทำให้ร่างกายไม่อาจอยู่นิ่งต้องพยายามดิ้นรน และแสวงหาเพื่อตอบสนองความต้องการนั้นๆ เมื่อร่างกายได้รับตอบสนองแล้ว ร่างกายมนุษย์ก็กลับสู่ภาวะสมดุลอีกครั้งหนึ่ง และก็จะเกิดความต้องการใหม่ๆ เกิดขึ้นมา ทดแทนวนเวียนอยู่ไม่มีที่สิ้นสุด

Samuelson (ภุชญา ศักดิ์ศรี, 2534 น.159) กล่าวว่า มนุษย์นั้น เพียรพยายามทุกวิถีทางในอันที่จะให้บรรลุความต้องการทีละขั้น เมื่อความต้องการขั้นแรกได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการขั้นนั้นก็จะลดความสำคัญลงจนหมดความสำคัญไป ไม่เป็นแรงกระตุ้นอีกต่อไป แต่จะเกิดความสนใจและความต้องการสิ่งใหม่อีกต่อไป แต่ความต้องการขั้นต้นๆ ที่ได้รับการตอบสนองไปเรียบร้อยแล้วนั้น อาจกลับมาเป็นความจำเป็นหรือความต้องการครั้งใหม่อีกได้ เมื่อการตอบสนองความต้องการครั้งแรกได้สูญเสียหรือขาดหายไป และความต้องการที่เคยมีความสำคัญจะลดความสำคัญลง เมื่อมีความต้องการใหม่ๆ เข้ามาแทนที่

ทฤษฎีความต้องการจากการเรียนรู้

ทฤษฎีความต้องการจากการเรียนรู้ (Learned Needs Theory) David Clarence McClelland (McClelland, David C. and Other, 1953) เป็นผู้เสนอทฤษฎีความต้องการจากการเรียนรู้ขึ้น โดยสรุปว่าคนเราเรียนรู้ความต้องการจากสังคมที่เกี่ยวข้อง ความต้องการจึงถูกก่อตัวและพัฒนามาตลอดช่วงชีวิตของแต่ละคน และเรียนรู้ว่าในทางสังคมแล้ว เรามีความต้องการที่สำคัญสามประการคือ

ภาพที่ 2 ทฤษฎีความต้องการจากการเรียนรู้ ของ David McClelland
ที่มา http://www.novabizz.com/NovaAce/Behavior/Need_Theories.htm

1. ความต้องการความสำเร็จ (Need for achievement) เป็นความต้องการที่จะทำงาน ได้ดีขึ้น มีประสิทธิภาพมากขึ้น มีมาตรฐานสูงขึ้นในชีวิต มีผู้มีความต้องการความสำเร็จสูงจะมีลักษณะพฤติกรรม ดังนี้

- 1.1 มีเป้าหมายในการทำงานสูง ชัดเจนและท้าทายความสามารถ
- 1.2 มุ่งที่ความสำเร็จของงานมากกว่ารางวัล หรือผลตอบแทนเป็นเงินทอง
- 1.3 ต้องการข้อมูลย้อนกลับในความก้าวหน้าสู่ความสำเร็จทุกระดับ
- 1.4 รับผิดชอบงานส่วนตัวมากกว่าการมีส่วนร่วมกับผู้อื่น

2. ความต้องการอำนาจ (Need for power) เป็นความต้องการที่จะมีส่วนควบคุม สร้างอิทธิพล หรือรับผิดชอบในกิจการของผู้อื่น ผู้มีความต้องการอำนาจจะมีลักษณะพฤติกรรม ดังนี้

- 2.1 แสวงหาโอกาสในการควบคุมหรือมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น

2.2 ชอบการแข่งขันในสถานการณ์ที่มีโอกาสให้ตนเองครอบงำคนอื่นได้

2.3 สนุกสนานในการเชิญหน้าหรือโต้แย้ง ต่อสู้กับผู้อื่น

ความต้องการอำนาจมีสองลักษณะ คือ อำนาจบุคคล และอำนาจสถาบัน อำนาจบุคคลมุ่งเพื่อประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าองค์กร แต่อำนาจสถาบันมุ่งเพื่อประโยชน์ส่วนรวมโดยทำงานร่วมกับคนอื่น

3. ความต้องการความผูกพัน (need for affiliation) เป็นความต้องการที่จะรักษามิตรภาพและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ไว้อย่างใกล้ชิด ผู้มีความต้องการความผูกพันมีลักษณะ ดังนี้

3.1 พยายามสร้างและรักษาสัมพันธภาพและมิตรภาพให้ยั่งยืน

3.2 อยากให้บุคคลอื่นชื่นชอบตัวเอง

3.3 สนุกสนานกับงานเลี้ยง กิจกรรมทางสังคม และการพบปะสังสรรค์

3.4 แสวงหาการมีส่วนร่วม ด้วยการร่วมกิจกรรมกับกลุ่ม หรือองค์กรต่างๆ

สัดส่วนของความต้องการทั้งสามนี้ ในแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนอาจมีความต้องการอำนาจสูงกว่าความต้องการด้านอื่น ในขณะที่อีกคนหนึ่งอาจมีความต้องการความสำเร็จสูง เป็นต้น ซึ่งจะเป็นส่วนที่แสดงอุปนิสัยของคนคนนั้นได้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความต้องการที่เกี่ยวข้องกับความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลนั้นจัดอยู่ในความต้องการที่อยู่ในระดับสูงเป็นความต้องการที่อยู่เหนือการดำรงชีวิต ถึงแม้จะขาดสิ่งนี้ไปก็ไม่ส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิต แต่หากส่งผลต่อสภาพจิตใจและในด้านของสังคม บุคคลรอบข้าง จนแม้กระทั่งเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตนเองซึ่งเป็นความต้องการระดับสูง และจะไม่มีขอบเขตจำกัด ซึ่งทั้งความต้องการที่เกิดจากความคิดคำนึง หรือความต้องการด้านจิตใจ

การจูงใจ

Schiffman and Kanuk กล่าวว่าไว้ว่า การจูงใจ (Motivation) เป็นเงื่อนไขของการได้รับการกระตุ้นโดยมีการให้ความหมายไว้ดังนี้ การจูงใจ หมายถึง "แรงขับเคลื่อนที่อยู่ภายในของบุคคลที่กระตุ้นให้บุคคลมีการกระทำ" (Schiffman and Kanuk, 1991 น.69)

การจูงใจ เป็นภาวะภายในของบุคคล ที่ถูกกระตุ้นให้กระทำพฤติกรรมอย่างมีทิศทางและต่อเนื่อง (Anita E. Woolfolk, 1993)

การจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรม การกระทำหรือกิจกรรมของบุคคล โดยบุคคลจงใจกระทำพฤติกรรมนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ (Michael Domjan, 1993)

จากคำอธิบายและความหมายดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า การจงใจเป็นกระบวนการที่บุคคลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าโดยจงใจให้กระทำหรือคืนรนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์บางอย่าง ซึ่งจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมที่เกิดจากการจงใจเป็นพฤติกรรมที่มีใช้เป็นเพียงการตอบสนองสิ่งเร้าปกติธรรมดาแต่ต้องเป็นพฤติกรรมที่มีความเข้มข้นมีทิศทางจริงจังมีเป้าหมายชัดเจนว่าต้องการไปสู่จุดใด และ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากแรงผลักดันหรือแรงกระตุ้นที่เรียกว่า แรงจงใจ ด้วย

ความสำคัญของการจงใจ

การจงใจมีอิทธิพลต่อผลผลิต ผลิตผลของงานจะมีคุณภาพดีมีปริมาณมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการจงใจในการทำงาน ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้างานจึงจำเป็นต้องเข้าใจว่าอะไรคือแรงจงใจที่จะทำให้พนักงานทำงานอย่างเต็มที่และไม่ใช่อะไรง่ายในการจงใจพนักงาน เพราะพนักงานตอบสนองต่องานและวิธีการทำงานขององค์กรแตกต่างกัน การจงใจพนักงานจึงมีความสำคัญ สามารถสรุปความสำคัญของการจงใจในการทำงานได้ดังนี้

1. พลัง (Energy) เป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญต่อการกระทำ หรือ พฤติกรรมของมนุษย์ในการทำงานใดๆ ถ้าบุคคลมีแรงจงใจในการทำงานสูง ย่อมทำให้ขยันขันแข็งกระตือรือร้นกระทำให้สำเร็จซึ่งตรงกันข้ามกับบุคคลที่ทำงานประเภทที่ทำงานเพียงเพื่อให้ผ่านไปวันๆ

2. ความพยายาม (Persistence) ทำให้บุคคลมีความมานะ อดทน บากบั่น คิดหาวิธีการนำความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ของตนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่องานให้มากที่สุด ไม่ท้อถอยหรือละความพยายามง่ายๆ แม้งานจะมีอุปสรรคขัดขวางและเมื่องานได้รับผลสำเร็จด้วยดีก็มักคิดหาวิธีการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

3. การเปลี่ยนแปลง (Variability) รูปแบบการทำงานหรือวิธีการทำงานในบางครั้งก่อให้เกิดการค้นพบช่องทางดำเนินงานที่ดีกว่า หรือประสบผลสำเร็จมากกว่า นักจิตวิทยาบางคนเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นเครื่องหมายของความเจริญก้าวหน้าของบุคคล แสดงให้เห็นว่าบุคคลกำลังแสวงหาการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ให้ชีวิตบุคคลที่มีแรงจงใจในการทำงานสูง เมื่อคืนรนเพื่อจะบรรลุวัตถุประสงค์ใดๆ หากไม่สำเร็จบุคคลก็มักพยายามค้นหาสิ่งผิดพลาดและพยายามแก้ไขให้ดีขึ้นในทุกวิถีทาง ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการทำงานจนในที่สุดทำให้ค้นพบแนวทางที่เหมาะสมซึ่งอาจจะต่างไปจากแนวเดิม

4. บุคคลที่มีแรงจงใจในการทำงานจะเป็นบุคคลที่มุ่งมั่นทำงานให้เกิดความเจริญก้าวหน้า และการมุ่งมั่นทำงานที่ตนรับผิดชอบให้เจริญก้าวหน้า จักว่าบุคคลผู้นั้นมีจรรยาบรรณในการทำงาน ผู้มีจรรยาบรรณในการทำงานจะเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบ มั่นคงในหน้าที่ มีวินัยในการทำงาน ซึ่งลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์ ผู้มีลักษณะดังกล่าวนี้มักไม่มีเวลาเหลือพอที่จะคิดและทำในสิ่งที่ไม่ดี

แรงจูงใจ

แรงจูงใจ คือพลังผลักดันให้คนมีพฤติกรรม และยังกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรมนั้นด้วย คนที่มีแรงจูงใจสูง จะใช้ความพยายามในการกระทำไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละ แต่คนที่มีแรงจูงใจต่ำ จะไม่แสดงพฤติกรรม หรือไม่ก็ล้มเลิก การกระทำ ก่อนบรรลุเป้าหมาย ความหมายของแรงจูงใจ และการจูงใจ (Definition of motive and motivation) แรงจูงใจ (motive) เป็นคำที่ได้ความหมายมาจากคำภาษาละตินที่ว่า movere ซึ่งหมายถึง "เคลื่อนไหว (move)" ดังนั้น คำว่าแรงจูงใจจึงมีการให้ความหมายไว้ต่างๆ กันดังนี้

แรงจูงใจ หมายถึง "บางสิ่งบางอย่างที่อยู่ภายในตัวของบุคคลที่มีผลทำให้บุคคลต้องกระทำ หรือเคลื่อนไหว หรือมี พฤติกรรมในลักษณะที่มีเป้าหมาย" (Walters, 1978 น.218) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือแรงจูงใจเป็นเหตุผลของการกระทำนั่นเอง

แรงจูงใจ หมายถึง "สภาวะที่อยู่ภายในตัวที่เป็นพลัง ทำให้ร่างกายมีการเคลื่อนไหวไปใน ทิศทางที่มีเป้าหมายที่ได้เลือกไว้แล้ว ซึ่งมักจะเป็นเป้าหมายที่มีอยู่ภาวะสิ่งแวดล้อม" (Loundon and Bitta, 1988 น.368)

จากความหมายนี้จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. เป็นกลไกที่ไปกระตุ้นพลังของร่างกายให้เกิดการกระทำ
2. เป็นแรงบังคับให้กับพลังของร่างกายที่จะกระทำอย่างมีทิศทาง

ลักษณะของแรงจูงใจ

แรงจูงใจของมนุษย์มีมากมายหลายอย่าง เราถูกจูงใจให้มีการกระทำหรือพฤติกรรมหลาย รูปแบบเพื่อหาอาหารและอาหารมาดื่มกิน สนองความต้องการทางกายแต่ยังมีความต้องการมากกว่านั้น เช่น ต้องการความสำเร็จ ต้องการเงิน คำชมเชย อำนาจ และในฐานะที่เป็นสัตว์สังคม คนยังต้องการ มีอารมณ์ผูกพันและอยู่รวมกลุ่มกับผู้อื่น แรงจูงใจ จึงเกิดขึ้นได้จากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motives) เป็นสิ่งผลักดันจากภายในตัวบุคคล ซึ่งอาจจะเป็น เจตคติ ความคิดเห็น ความสนใจ ความตั้งใจ การมองเห็นคุณค่า ความพอใจ ความต้องการ ฯลฯ สิ่ง ต่างๆ ดังกล่าวมาเหล่านี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมค่อนข้างถาวร เช่น คนงานที่เห็นคุณค่าของงาน มอง ว่าองค์การคือสถานที่ให้ชีวิตแก่เขาและครอบครัว เขาก็จะจงรักภักดีต่อองค์การ กระทำ การต่างๆ ในห้องค์การเจริญก้าวหน้า หรือในกรณีที่บ้านเมืองประสบปัญหาเศรษฐกิจ ในช่วงเวลาของเศรษฐกิจ ขาลง องค์การจำนวนมากอยู่ในภาวะขาดทุน ไม่มีเงินจ่ายค่าตอบแทน แต่ด้วยความผูกพันเห็นใจกัน และกันทั้งเจ้าของกิจการและพนักงานต่างร่วมกันค้าขายอาหารเล็กๆ น้อยๆ ทั้งประเภทแซนวิช ก๋วยเตี๋ยว ฯลฯ เพียงเพื่อให้มีรายได้ประทังกันไปทั้งผู้บริหารและลูกน้อง และในภาวะดังกล่าวนี้จะ เห็นว่าพนักงานหลายรายที่ไม่ทั้งเจ้านาย ทั้งเต็มใจไปทำงานวันหยุดโดยไม่มีค่าตอบแทน ถ้าการ

กระทำดังกล่าวเป็นไปโดยเนื่องจากความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อเจ้าของกิจการ หรือด้วยความรับผิดชอบในฐานะสมาชิกคนหนึ่งขององค์กร มิใช่เพราะเกรงจะถูกไล่ออกหรือไม่มีที่ไป ก็กล่าวได้ว่า เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจภายใน

2. แรงจูงใจภายนอก (extrinsic motives) เป็นสิ่งผลักดันภายนอกตัวบุคคลที่มากระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม อาจจะเป็นการได้รับรางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง คำชม การได้รับการยอมรับ ยกย่อง ฯลฯ แรงจูงใจนี้ไม่คงทนถาวรต่อพฤติกรรม บุคคลจะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองสิ่งจูงใจดังกล่าวเฉพาะในกรณีที่ต้องการรางวัล ต้องการเกียรติ ชื่อเสียง คำชม การยกย่อง การได้รับ การยอมรับ ฯลฯ ตัวอย่างแรงจูงใจภายนอกที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เช่น การที่คนงานทำงานเพียงเพื่อแลกกับค่าตอบแทนหรือเงินเดือน การแสดงความขยันตั้งใจทำงานเพียงเพื่อให้หัวหน้างานมองเห็นแล้วได้รับความดีความชอบ เป็นต้น

การจำแนกแรงจูงใจ

การจำแนกแรงจูงใจ (Classification of motives) แรงจูงใจมีมากมายหลายอย่าง แต่พอจะแบ่งออกได้เป็นสองประเภทดังนี้ (ทิมมิกา เครือเนตร, 2554)

1. แรงขับปฐมภูมิ (Primary drives) เป็นแรงขับที่มีกำเนิดมาจากความต้องการทางร่างกาย และไม่ต้องอาศัยการเรียนรู้ เช่น ความหิวและความกระหาย มักจะเรียกว่า แรงขับทางสรีรวิทยา นอกจากนั้นอาจมีแรงจูงใจบางอย่างที่มีได้เกิดจากการเรียนรู้เช่นกัน แต่มีได้เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยา เช่น ความรัก ความอยาก رؤ้อยากเห็น การกระตุ้นความรู้สึกจากการสัมผัส เป็นต้น

1.1 ความหิว (Hunger) ร่างกายต้องการอาหารเพื่อการเจริญเติบโต อาหารจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งของชีวิต ความรู้สึกหิว จะแตกต่างกันไป ในแต่ละคนและแต่ละเวลา สมอบางส่วนเกี่ยวข้องกับการควบคุมของความหิวและการกินอาหารส่วนที่สำคัญที่สุดคือ hypothalamus

1.2 ความกระหาย (Thirst) น้ำเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งสำหรับร่างกาย น้ำจะสูญเสียไปจากร่างกายในลักษณะต่างๆ กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางปอด ต่อมเหงื่อและไต เมื่อมีการสูญเสีย น้ำเกิดขึ้นร่างกายจำเป็นจะต้องรักษาความสมดุลของน้ำและอิเล็กโทรไลต์ให้คงอยู่ ความต้องการในลักษณะเช่นนี้จึงก่อให้เกิดแรงขับของความกระหาย ศูนย์ควบคุมความกระหายอยู่ที่ hypothalamus ซึ่งประกอบด้วยเซลล์ประสาทที่ไวต่อการสูญเสียน้ำมาก

1.3 แรงขับทางเพศและความเป็นมารดา (Sex and maternal drives) เป็นแรงขับทางสรีรวิทยา เพราะว่าในสัตว์ที่ต่ำกว่าคน สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับฮอร์โมนในเลือดแอนโดรเจน ซึ่งหลั่งออกมาจากอวัยวะของผู้ชาย ก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศแบบผู้ชาย เอสโตรเจนซึ่งหลั่งออกมา

จากรังไข่ของผู้หญิงก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศแบบผู้หญิง โดยปรกติความรู้สึกทางเพศในผู้หญิง จะมีมากเมื่อตอนไข่สุก และพร้อมที่จะเคลื่อน หรือเคลื่อนลงมาแล้วในมดลูก เมื่อมีกิจกรรมทางเพศ ในระยะนี้อาจมีการตั้งครรภ์เกิดขึ้นในช่วงสุดท้ายของการตั้งครรภ์จะมีฮอร์โมนตัวอื่นๆ เข้ามา เกี่ยวข้องการมีตัวเด็กในมดลูกกระตุ้นให้มีโปรแลคติน จากต่อมปีติวิทตารี และจะกระตุ้นต่อมนม ทำให้มีนมหลังออกมาสำหรับเลี้ยงทารก ยังมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรม ของความเป็นมารดาในแม่ อีกด้วย

1.4 อุณหภูมิ (Temperature) ร่างกายต้องการความอบอุ่นและความหนาวเย็นที่ พอเหมาะ กล่าวคือไม่ร้อนและหนาวจนเกินไป อากาศร้อนจัด หรือหนาวจัด จะก่อให้เกิดการ ปรับตัวทางร่างกาย เพื่อให้อุณหภูมิคงที่และเกิดแรงจูงใจในการแสวงหาเครื่องนุ่งห่ม ตัวรับ (receptors) สำหรับอุณหภูมิอยู่ที่ผิวหนัง ส่วนศูนย์ควบคุมอุณหภูมิที่ไฮโปทาลามัส

1.5 การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด (Avoidance of pain) ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยง ภัยอันตรายต่างๆ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ การดำรงอยู่ของมนุษย์และ สัตว์ทั้งหลาย

1.6 ความอยากรู้อยากเห็นและการกระตุ้นความรู้สึกจากการสัมผัส (Curiosity and sensory stimulation) ถ้าเรามองดูพฤติกรรมในแต่ละวันทั้งของคนและสัตว์จะเห็นว่าสิ่งเหล่านี้มา จากแรงขับทางสรีรวิทยาที่เกี่ยวกับความอยากรู้อยากเห็นและ การกระตุ้นความรู้สึก จากการสัมผัส ตัวอย่าง คนเราต้องใช้ตามองหลายสิ่งหลายอย่างจนนับไม่ถ้วน หนังสือ รูปภาพ หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ทีวีทัศน์ ภูเขา การแข่งขันกีฬา รถยนต์ เสื้อผ้า และจุดสนใจอื่นๆ บางครั้งเราต้องใช้ พลังงานในกิจกรรมบางอย่าง เช่น การออกกำลังกาย การเล่นเกม การยกของ การเย็บเสื้อผ้า การ เดินทาง และอื่นๆ การจูงใจมีส่วนเข้ามาเกี่ยวข้อง มิฉะนั้นคนเราจะไม่ทำสิ่งเหล่านี้ แต่แรงจูงใจใน กรณีเหล่านี้มิได้เป็นเรื่องทางสรีรวิทยาโดยตรง

1.7 กิจกรรมและการจัดแจง (Activity and manipulation) แรงจูงใจบางอย่างมี กิจกรรมทางร่างกายและการจัดแจงเป็นเป้าประสงค์ ทั้งสัตว์และมนุษย์ต้องเสียเวลาเวลาที่เดียว ใน การเดินไปเดินมาโดยไม่มีเหตุผลชัดเจน สัตว์บางอย่างเช่นหนูถีบจักร จะต้องถีบจักรให้มนุษย์อยู่ เรื่อย สัตว์ชั้นสูงหรือคนชอบวุ่นวายหรือจัดแจงสิ่งของบางอย่าง เช่น เด็กเล่นวุ่นอยู่กับของเล่น บางคนก็ชอบจับฉวย หยิบโน้นจับนี่

1.8 แรงจูงใจเกี่ยวกับความสามารถ (Competence motive) ถ้าเราแสวงหาหลักการ ในการศึกษา เรื่องของความอยากรู้อยากเห็น และกิจกรรมต่างๆ เราอาจสรุปได้ว่า มีแรงจูงใจทั่วไป อย่างหนึ่งแฝงอยู่เบื้องหลัง สิ่งนี้คือแรงจูงใจสำหรับความสามารถ ทั้งคนและสัตว์จะถูกจูงใจโดย แรงขับอันนี้ให้รู้จักศักยภาพ ของตนเองอย่างเต็มที่ และการกระทำดังกล่าว ก็ก่อให้เกิดความพอใจ ด้วย

2. แรงขับทุติยภูมิ (Secondary drives) เป็นแรงขับที่สลับซับซ้อนมากกว่าแรงขับปฐมภูมิ ส่วนใหญ่เกิดจากการเรียนรู้ แต่บางทีก็ไม่ใช่ แรงขับทุกอย่างถูกเปลี่ยนแปลงได้โดยการเรียนรู้ ทำนองเดียวกับแรงขับประเภทแรก บางทีเรียกว่าแรงจูงใจทางสังคม หรือแรงขับทางจิตใจ (psychological drives) Morgan แบ่งแรงจูงใจทางสังคมออกเป็น (ทิมมิกา เครือเนตร, 2554)

2.1 ความรักและความเกี่ยวเนื่อง (Affection and affiliation) แรงจูงใจทั้งสองอย่างนี้มีความเกี่ยวเนื่องกันอย่างใกล้ชิด แต่ก็จะแยกออกจากกันได้ อันแรกคือความปรารถนาที่จะรักคนอื่น โดยเริ่มต้นกับแม่ของตนเอง อันหลังเป็นแรงจูงใจที่จะอยู่กับคนอื่น เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม ความรักและความเกี่ยวเนื่องผูกพันกับคนอื่นจึงเป็นสิ่งจำเป็น แรงจูงใจเช่นนี้จะต้องมีต่อผู้อื่นด้วย นอกเหนือจากพ่อแม่และพี่น้องของตนมีการตอบสนองความต้องการซึ่งกันและกันในด้านต่างๆ

2.2 การยอมรับและการยกย่องทางสังคม (Social approval and esteem) เมื่อคนเราเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมก็จะต้องมีความรู้สึกว่าคุณได้รับการยกย่องทางสังคม สิ่งนี้ยังรวมไปถึงแรงจูงใจเกี่ยวกับสถานภาพ ตำแหน่ง ชื่อเสียง และอำนาจ

2.3 ความสัมฤทธิ์ (Achievement) แม้นักจิตวิทยาจะยอมรับว่าการยกย่องตนเองเป็นแรงจูงใจที่สำคัญอย่างหนึ่ง แต่แรงจูงใจที่มีการศึกษากันอย่างกว้างขวางที่สุดกลับเป็นความต้องการของความสัมฤทธิ์

2.4 ความก้าวร้าว (Aggression) บางคนคิดว่าความก้าวร้าวจัดอยู่ในพวกแรงจูงใจทางสังคม เนื่องจากความรุนแรง ความก้าวร้าว และสงคราม เป็นเรื่องที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ จนกระทั่งทุกวันนี้ คนส่วนมากจึงมักคิดว่าความก้าวร้าวเป็นเรื่องของสัญชาตญาณมากกว่า อย่างไรก็ตาม การศึกษาเป็นจำนวนมาก พอจะสรุปได้ว่าความก้าวร้าวเป็นการตอบสนองต่อสถานการณ์บางอย่าง ตัวอย่างเช่น เมื่อเราแย่งของเล่น มาจากเด็กทันทีทันใด เด็กจะแสดงความโกรธออกมา จากการศึกษาของ

หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับดนตรีสากล

ดนตรีเป็นระบบเสียงที่ปรุงแต่งขึ้นเป็นทำนอง มีลีลา มีจังหวะ และระดับของความดัง ความค่อยสลับกันไป หน่วยของเสียงทุกหน่วยไม่ว่าจะมาจากแหล่งกำเนิดเสียงแหล่งเดียวกันหรือไม่ก็ตาม เมื่อคีตกวีปรุงแต่งขึ้นมาเป็นทำนองเพลง มีลีลา มีจังหวะแล้ว จะจัดอยู่ในความหมายของดนตรีทั้งสิ้น ส่วนประกอบของดนตรีจะเรียกว่า วลี หน่วยซึ่งเล็กที่สุดของดนตรี คือ อัตราความสั้น ยาว ของเสียง (Duration) หน่วยนี้จะทำให้เสียงดนตรีมีความถี่สั้นหรือยาวออกไปตามที่คีตกวีจินตนาการออกมา เสียงดนตรีที่ปรุงแต่งขึ้นมาแล้ว จะมีทำนองที่แผ่อาณาภาพให้ผู้ฟังและศิลปินเอง

อยู่ในห้วงแห่งอารมณ์สุนทรีย์ระรส แก่นแท้ของคนตรีจึงมีลักษณะเป็นสากล ชนทุกชาติ ทุกภาษา ย่อมสามารถรับรู้รสของคนตรีได้เท่าเทียมกัน โดยไม่จำกัดเพศ วัย หรือชั้นวรรณะ ความเป็นสากลของคนตรีจึงอยู่ที่ ภาษาแห่งเสียงคนตรี (ไชยยศ เรื่องสุวรรณ, 2552)

สุกรี เจริญสุข กล่าวว่า คนตรี คือศิลปะที่มนุษย์สร้างขึ้น โดยอาศัยเสียงเป็นสื่อถ่ายทอดความรู้สึกของศิลปิน เสียงคนตรีเป็นเสียงที่มีความงามนำมาเรียบเรียงอย่างมีศิลปะขึ้นเป็นบทเพลง ความแตกต่างของเสียงคนตรีกับเสียงอื่นที่ประดิษฐ์ขึ้นโดยอาศัยความงามของเสียงนั้น ศิลปินได้สอดใส่อารมณ์ลงไปเสียงเพื่อให้มีความรู้สึกทางศิลปะ (สุกรี เจริญสุข, 2538 น.18-19)

ไชยยศ เรื่องสุวรรณ ได้กล่าวไว้ว่า คนตรีคือ อุปกรณ์ในการสร้างเสียง ที่สำคัญ ความแตกต่างของรูปร่างลักษณะวัสดุที่ใช้ทำเครื่องดนตรีและวิธีการทำให้เกิดเสียง จะให้เสียงคนตรีที่แตกต่างกัน ให้เกิดอารมณ์แก่ผู้ฟังต่างกัน การจัดแบ่งกลุ่มหรือประเภทของเครื่องดนตรีอาจทำได้หลายวิธี อาจจัดตามรูปร่างลักษณะ วิธีการทำให้เกิดเสียง ฯลฯ เครื่องดนตรีของชาติต่างๆ ก็มีวิธีการจัดโดยอาศัยหลักเกณฑ์แตกต่างกันออกไป (ไชยยศ เรื่องสุวรรณ, 2552 น.18)

คนตรินั้นถือได้ว่าเป็นการศึกษาชั้นสูงของนักปราชญ์ ในอดีตอาณาจักรโรมันถือว่าการศึกษาวิชาคนตรินั้นเป็นศาสตร์วิชาชั้นสูง ละเอียดที่สุด ยากเกินกว่าทุกคนจะศึกษาได้เหมือนกัน หรือแม้กระทั่งสุนทรภู่ กวีเอกของโลกยังยอมรับและยกย่องคนตรีว่าเป็นศาสตร์ชั้นสูง เป็นศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ เห็นได้จากเรื่องพระอภัยมณี ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องออกไปแสวงหาความรู้ จนกระทั่งได้ตัดสินใจที่จะศึกษาคคนตรีกับฤๅษี หรือในอดีตที่ผ่านมาทุกยุคทุกสมัยของมวลมนุษย์ คนตรีถูกจัดให้เป็นสิ่งสูงสุดในการติดต่อกับพระเจ้า และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นสิ่งต้องห้าม เป็นระเบียบระบบ เป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่อาจกล่าวได้ ดังนั้นการศึกษาและการคนตรีจึงควรมุ่งถึงการศึกษาถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนการสอนต่อไป (สหรัฐ จันท์เฉลิม, 2545)

นินา ครอสม นักประสาทวิทยา มหาวิทยาลัยนอร์ธเวสเทิร์น รัฐอิลลินอยส์ สหรัฐอเมริกา ค้นพบหลักฐานที่หนักแน่นชิ้นแรกที่ยืนยันว่า คนตรีช่วยให้สมองมีพัฒนาการล้ำหน้าและช่วยให้มีหูเหียบคมสำหรับรับฟังเสียงทุกชนิด รวมถึงเสียงพูด ผลการศึกษาได้มาจากการวัดคลื่นสมองของอาสาสมัครผู้ใหญ่ 20 คน ครั้งหนึ่งเคยฝึกเล่นดนตรีก่อนอายุ 12 ปี นานอย่างน้อย 6 ปี ที่เหลือฝึกเล่นดนตรีน้อยกว่า 3 ปี ทุกคนพูดอังกฤษเป็นภาษาแม่และไม่รู้จักภาษาจีน โดยให้ทั้งหมดดูหนังระหว่างนั้นปล่อยเสียงคำภาษาจีนกลางซึ่งจะเปลี่ยนความหมายไปตามระดับความสูงต่ำของเสียง 3 ระดับ พบว่า ขณะกำลังตั้งใจดูหนัง กลุ่มนักดนตรีได้ยินคำภาษาจีนที่มี 3 ระดับ ได้ดีกว่าคนที่ไม่ใช่ นักดนตรี นินา กล่าวว่า ประสบการณ์ทางดนตรีส่งผลต่อพัฒนาการด้านอื่นๆ ในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหรือแยกแยะเสียงที่ต้องการรับฟังในห้องเรียนที่ซอกแซก ถือเป็นเรื่องผิดพลาด ถ้าโรงเรียนไหนงบน้อยแล้วเลือกยกเลิกการสอนดนตรี

โฮวาร์ด ทอบแมน นักการศึกษาด้านดนตรีกล่าวว่า ไม่มีเด็กคนใดที่จะไม่มีปฏิริยาตอบสนองต่อเสียงดนตรี เว้นไว้ว่าเด็กคนนั้นจะมีความพิการบางอย่าง ถ้าพ่อแม่สังเกตจะพบว่าเด็กตั้งแต่วัยทารกก็สามารถตอบสนองต่อเสียงดนตรีได้ โดยมีการเคลื่อนไหวเมื่อได้ยินเพลงซ้ำๆ สม่่าเสมอ แต่ในบางครั้งจะเห็นว่าเด็กไม่แสดงปฏิริยาตอบสนองเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเขากำลังฟังเพลงอย่างตั้งใจ และเสียงเพลงอาจกำลังซึมซาบเข้าไปในหัวใจของเขามากเกินกว่าที่พ่อแม่จะตระหนัก ซุซูกิ (Zuzuki) อาจารย์ที่มีชื่อเสียงของญี่ปุ่นกล่าวว่า การฟังดนตรีตั้งแต่วัยเด็กเป็นสิ่งสำคัญ เด็กควรมีโอกาสได้ฟังเพลงที่ดีๆ และซ้ำๆ กัน เพราะดนตรีก็เหมือนภาษาพูดของมนุษย์ ถ้าเด็กได้ยินเสียงดนตรีตั้งแต่แรกเกิดก็เท่ากับเด็กได้พัฒนาการรับรู้เสียงดนตรีอย่างค่อยเป็นค่อยไป ดังที่แอลเมอร์เชล (Allmershell) กล่าวว่า เด็กในระยะก่อนเข้าโรงเรียนหรือระดับอนุบาล ควรได้ยินเสียงดนตรีให้มากและสม่ำเสมอ เพราะเด็กสามารถรับรู้เสียงดนตรีที่เขาให้ความสนใจก็จะช่วยให้เขาเกิดความรู้สึกและเกิดอารมณ์ในทางที่ดี (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช, 2524 น.134 อ้างอิงใน เกศศิริ สุขุมภักย์, 2540)

ปรัชญาดนตรีศึกษาของไทย

รองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข ได้ศึกษาถึงปรัชญาการศึกษาดนตรีของไทยเท่าที่ค้นพบได้จากระบบการศึกษาที่วัด การศึกษาที่บ้าน และการศึกษาในราชสำนัก ต่อมาดนตรีเป็นการศึกษาที่จัดขึ้นในระบบของโรงเรียน ซึ่งมีหลักสูตรซึ่งถือเป็นปรัชญาและนโยบายหลักของการศึกษาไทย จึงขอรวบรวมมาเป็นตัวอย่าง ดังนี้ (สุกรี เจริญสุข, 2554)

1.1 หลักสูตรการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 พุทธศักราช 2438 ซึ่งเป็นหลักสูตรการศึกษาชาติฉบับแรก ในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้เขียนถึงการศึกษาศิลปะ ดนตรีไว้ว่า "การเรียนวิชาศิลปะ เป็นเรื่องการวาดภาพและการขับร้อง ซึ่งได้แก่ เพลงสรรเสริญพระบารมี ทำนองเทศน์มหาชาติ สวดสรภัญญะและทำรำต่างๆ ตามแต่ครูสามารถสอนได้"

1.2 หลักสูตรการศึกษาชาติ ฉบับที่ 2 พุทธศักราช 2450 ซึ่งได้เขียนไว้ว่า "การเรียนดนตรี เพื่อให้รู้ไว้เป็นเครื่องแก้ความรำคาญสำหรับบ้านเรือนในเวลาว่าง หัดร้องเพลงง่ายๆ ส่วนเพลงยากๆ และการคิดสี่ตีเป่า ให้เป็นไปตามใจรักและครูสามารถสอนได้"

1.3 หลักสูตรการศึกษาชาติ ฉบับที่ 3 พุทธศักราช 2452 ได้เขียนไว้ว่า " เน้นการเรียนภาษา และจริยธรรม มีวิชาวิทยาศาสตร์และศิลปะเป็นวิชาเลือก มีการสอนขับร้องเพลงง่ายๆ เช่น เพลงบทดอกสร้อย"

1.4 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 4 พุทธศักราช 2454 ได้เขียนถึงวิชาขับร้องไว้ว่า "วิชาขับร้องเป็นวิชาเลือก จุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีจิตใจเบิกบานและคลายความเครียด"

1.5 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 5 พุทธศักราช 2456 ได้เขียนถึงวิชาขับร้องไว้ว่า "วิชาขับร้องมีเนื้อหาเดิม แต่เริ่มมีการสนับสนุนการหัดเล่นดนตรี เริ่มมีการเรียนดนตรีแบบท่องจำ ผสมตัวโน้ตมีการใช้โน้ตสากลในการเรียนบ้าง"

1.6 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 6 พุทธศักราช 2467 ได้เขียนถึงวิชาขับร้องไว้ว่า "จุดมุ่งหมายของการเรียนขับร้องและดนตรี เพื่อให้จิตใจผู้เรียนเบิกบาน เห็นความงามและความไพเราะ เพลงที่ใช้ยังคงเป็นเพลงเดิมคือ เพลง 2 ชั้น เพลง 3 ชั้น และเพลงบทดอกสร้อยต่างๆ"

1.7 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 7 พุทธศักราช 2480 ได้เขียนถึงวิชาขับร้องไว้ว่า "ในหนึ่งสัปดาห์จะต้องมีกิจกรรมสวดคำนมัสการ ร้องเพลงชาติ และเพลงสรรเสริญพระบารมี"

1.8 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 8 พุทธศักราช 2491 ได้เขียนถึงวิชาขับร้องไว้ว่า

1.8.1 ฝึกการใช้เสียงดนตรีและให้รู้จักจังหวะ

1.8.2 ให้ผลิตเพลงในร่างกายและรู้จักใช้เวลาว่าง

1.8.3 ให้ร้องเพลงเป็นเครื่องกล่อมเกลามาให้เกิดอุปนิสัยอันดีงาม เพลงที่ต้องสอน ได้แก่ เพลงรักชาติบ้านเมือง เพลงโรงเรียน เพลง 2 ชั้น และเพลงพื้นเมือง โดยฝึกร้องเป็นหมู่และร้องเดี่ยว

1.9 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 9 พุทธศักราช 2493 ได้เขียนถึงวิชาขับร้องไว้ว่า

1.9.1 ฝึกการใช้เสียงดนตรีและให้รู้จักจังหวะ

1.9.2 ให้ผลิตเพลงในร่างกายและรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

1.9.3 เป็นเครื่องกล่อมเกลารมณ์และให้เกิดอุปนิสัยอันดีงาม รายวิชาที่ต้องสอน ได้แก่ เพลงรักชาติบ้านเมือง เพลงโรงเรียน เพลง 2 ชั้น และเพลงพื้นเมือง โดยฝึกหัดร้องเป็นหมู่และร้องเดี่ยว ร้องเสียงสูงเสียงต่ำ ให้รู้จักจังหวะของเพลงและอ่านโน้ตสากลตามสมควร

1.10 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 10 พุทธศักราช 2498 วิชาดนตรีได้จัดไว้ในหมวด สังคมศึกษา ซึ่งมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1.10.1 เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินในการขับร้องหมู่และเดี่ยว

1.10.2 เพื่อให้เกิดความเข้าใจจังหวะเมื่อได้ยินเสียงดนตรี

1.10.3 เพื่อให้เกิดสุนทนาการของเสียง การออกเสียงที่มีคุณภาพนุ่มนวลและสามารถเลียนเสียงได้ถูกต้อง

1.10.4 เพื่อส่งเสริมให้มีโอกาสสำหรับร่วมกันในการเล่นดนตรีเสมอๆ

1.10.5 เพื่อส่งเสริมรสนิยมในการฟังดนตรีที่ดี ที่ถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษ

1.10.6 เพื่อส่งเสริมรสนิยมทางดนตรี

1.10.7 เพื่อส่งเสริมความเป็นปึกแผ่นร่วมกันทางจิตใจ เช่น เมื่อร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีหรือร้องเพลงชาติ

1.10.8 เพื่อสามารถเข้าใจและอ่านโน้ตต่างๆ ได้

1.10.9 เพื่อให้เข้าใจความไพเราะของการร้องประสานเสียงและสามารถร้องได้

1.11 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 11 พุทธศักราช 2501 วิชาดนตรีได้จัดไว้ในหมวดศิลปศึกษา ซึ่งมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1.11.1 ให้รู้สึกชื่นชมและซาบซึ้งในความงามตามธรรมชาติในด้านต่างๆ สี เสียง และให้เป็นผู้มีความเจริญทางจินตนาการ

1.11.2 ให้รู้จักใช้ศิลปะเพื่อความเพลิดเพลิน ร่าเริง และผ่อนคลายอารมณ์ในยามว่าง

1.11.3 ให้รู้จักฟังเพลง ร้องเพลง ฟ้อนรำ ฟังและเล่นดนตรีตามสมควร

1.12 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 12 พุทธศักราช 2503 จุดมุ่งหมายของหมวดวิชาศิลปศึกษาแขนงวิชาขับร้องดนตรี ยังคงคล้ายกับหลักสูตรเดิม

1.13 หลักสูตรการศึกษาชาติฉบับที่ 13 พุทธศักราช 2521 วิชาดนตรีนาฏศิลป์ได้จัดไว้ในหมวดศิลปศึกษา มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1.13.1 ให้เห็นคุณค่าของวิชาดนตรีและนาฏศิลป์

1.13.2 ให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับดนตรีและนาฏศิลป์

1.13.3 ให้มีโอกาสพัฒนาตัวเอง มีส่วนร่วมในกิจกรรมดนตรีนาฏศิลป์ตามความถนัดและความสนใจของตน

1.13.4 ให้แสดงออกตามความคิดเห็นและจินตนาการของตน มีความสนุกสนาน ความเพลิดเพลิน

1.13.5 ให้รู้จักดนตรีนาฏศิลป์ของไทยและของชาติอื่น

1.13.6 ให้นำประสบการณ์ทางดนตรีและนาฏศิลป์ไปปรับปรุงบุคลิกภาพของตน

การเรียนการสอนดนตรีในยุคปัจจุบัน

โรงเรียนดนตรี มาตรา 15 (2) ดูแลโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ มีจำนวน 400 กว่าโรงเรียน มีนักเรียนประมาณ 1.5 แสนคน เด็กนักเรียนเหล่านี้ ต้องการเรียนวิชาดนตรี เรียนเล่นเครื่องดนตรี เช่น เปียโน ไวโอลิน ดนตรีเด็กเล็ก กีตาร์ ดนตรีไทย ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่ได้รับความนิยมมาก โรงเรียนเหล่านี้เป็นโรงเรียนพิเศษที่สอนดนตรีในช่วงวันหยุดเสาร์ – อาทิตย์ อยู่ในความดูแลรับผิดชอบของกรมการศึกษาเอกชน

กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจัดการศึกษาให้กับคนทั่วไป โดยจัดการศึกษาที่มีคุณภาพบ้างและไม่มีคุณภาพบ้าง โดยมีธุรกิจเป็นตัวกำหนด คนมีเงินมากก็เลือกเรียนกับครูหรือโรงเรียนดนตรีดีๆ ได้ คนที่มีเงินน้อยก็เลือกเรียนได้ตามจำนวนเงิน ได้ความรู้มากบ้างน้อยบ้างหรือไม่ได้เรียนเลย การเรียนดนตรีของเด็กๆ ไปจึงเป็นตลาดวิชาที่แท้จริง และเด็กไทยได้ความรู้ดนตรีจากครูและโรงเรียนดนตรีตรงนี้ (ฉัฐวุฒิ วัฒนไวยุทธชัย, 2552 น.27)

การเรียนรู้ในโลกปัจจุบันนี้ มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้หรือได้รับความรู้จากครูในห้องเรียนเท่านั้น แต่สามารถเรียนรู้ได้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ที่มีอยู่รอบตัวเรา ซึ่งได้แก่ พ่อแม่ ชุมชน เพื่อน สถาบันทางศาสนา การอ่านหนังสือพิมพ์ คู่มือโทรทัศน์ และทันสมัยที่สุด คือการใช้คอมพิวเตอร์และเข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ตฯลฯ (ชัยพจน์ รักราม, 2542)

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนดนตรีที่นิยมในวงการศึกษาดนตรี

การสอนดนตรีของโคดาไล (Kodaly Approach) นักการศึกษาดนตรีและผู้ประพันธ์เพลงคนสำคัญของฮังการี ซึ่งมีหลักการสอนดนตรีโดยการจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมดนตรีให้สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก โดยมีขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เน้นการสอนร้องเพลงเป็นหลัก การร้องเพลงเป็นการใช้เสียงที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติซึ่งเด็กคุ้นเคยอยู่แล้วฝึกควบคู่กับการอ่านโน้ตจนสามารถอ่านและเขียนโน้ตดนตรีได้ โคดาไลมีความคิดว่า ดนตรีสำหรับเด็กมีความสำคัญและต้องพัฒนา เช่นเดียวกับภาษา เด็กควรฟังดนตรีก่อนแสดงออกทางการร้องหรือการเล่น และเมื่อเขามีประสบการณ์เพียงพอก็สามารถฝึกการอ่านและเขียนภาษาดนตรีได้ โคดาไลมีวิธีการใช้สัญลักษณ์มือในกิจกรรมการสอนและใช้การอ่านโน้ตด้วยระบบซอล - ฟา ซึ่งมีขั้นตอนจากง่ายไปหายาก ซึ่งสามารถฝึกสอดประสานทางดนตรีผู้เรียนได้ทั้งเรื่องจังหวะ ระดับเสียง ทำนอง และการประสานเสียง โดยการใช้การร้องเพลงตามแบบฝึกหัดของโคดาไลซึ่งมีการแบ่งเป็นระดับขั้นต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับผู้เรียน

การสอนดนตรีของดาลโครซ (Dalcroze Approach) ผู้ประพันธ์เพลงและนักดนตรีศึกษาชาวสวิส ดาลโครซมีหลักการสอนดนตรีโดยใช้การเคลื่อนไหวจังหวะเพื่อตอบสนองต่อเสียงดนตรีเรียกว่า ยูริธึมมิก ซึ่งเกี่ยวข้องกับการตั้งใจฟังเสียงอย่างมีสมาธิและตอบสนองต่อองค์ประกอบของดนตรีง่าย ๆ ในเรื่อง จังหวะ ระดับเสียง ความดังเบา ความยาวสั้น นอกจากนั้นดาลโครซยังใช้หลักการสอนโซลเฟจ ซึ่งเป็นการฝึกการอ่านและการฟังเพื่อจดจำระดับเสียงต่าง ๆ บนบรรทัดห้าเส้น รวมถึงการอิมโพรไวเซชัน ซึ่งเป็นการปฏิบัติกิจกรรมทางดนตรีในทันทีทันใด โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนเอง ซึ่งช่วยส่งเสริมพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ตามพัฒนาการของเด็ก วิธีสอนตามแนวทางของดาลโครซนี้ได้ชี้เด่นชัดว่ามีการให้ความสำคัญของการฝึกสอดประสานทางด้านต่าง ๆ เช่น จังหวะ ระดับเสียง ความแตกต่างของเสียงโดยใช้กิจกรรมการสอนยูริธึมมิก การสอน

โซลเฟจ และการอิมโพรไวเซชันเป็นสื่อและมีลำดับขั้นตอนจากง่ายมาหายากตามพัฒนาการของเด็ก

การสอนดนตรีของออร์ฟ (Orff Schulerwerk) นักประพันธ์เพลงและนักดนตรีศึกษาชาวเยอรมันผู้คิดค้นวิธีการสอนดนตรีผ่านสื่อการสอนที่เป็นเครื่องดนตรีขนาดเล็ก แต่หลักการสำคัญไม่ได้อยู่ที่การที่เด็กเล่นดนตรีขนาดเล็กเป็นของตัวเอง แต่เป็นการจัดกิจกรรมและเนื้อหาที่สอดคล้องกับพัฒนาการของเด็ก ออร์ฟมีความเชื่อว่าดนตรีเบื้องต้นสำหรับเด็กนั้นควรเป็นดนตรีที่สามารถแสดงออกได้โดยง่าย การสอนของเขารวมเอาดนตรี การเคลื่อนไหว และการพูดเข้าด้วยกัน ในการปฏิบัติเขาได้เน้นเรื่องจังหวะในการฝึกเบื้องต้น และกิจกรรมสร้างสรรค์อิสระ โดยเป็นการร้องเพลง การเคลื่อนไหว การเล่นเครื่องดนตรีขนาดเล็กที่มีระดับเสียงต่างๆ ซึ่งเด็กจะได้เรียนรู้จังหวะ ระดับเสียง การอ่านโน้ต การประสานเสียง รูปแบบบทเพลง ลีลาเสียง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสัญลักษณ์ดนตรีไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งเป็นการฝึกโสตประสาททางดนตรีด้านต่างๆ ด้วยการฟัง การร้อง และการบรรเลงเครื่องดนตรีโดยตรง

การสอนดนตรีของซุซูกิ (Suzuki Method) นักการศึกษาและครูไวโอลินชาวญี่ปุ่น เป็นเวลากว่า 50 ปีมาแล้วที่ซุซูกิพบความจริงเกี่ยวกับการเรียนภาษาแม่ของเด็กทั่วโลกและได้นำมาพัฒนาให้เข้ากับการเรียนดนตรี ซุซูกิได้สังเกตว่าเด็กสามารถพูดภาษาของตนเองได้ก่อนที่จะเรียนการอ่านและการเขียน เป็นเพราะการฟังและการเลียนแบบนั่นเอง ดังนั้นการฟังดนตรีต้นฉบับ การเลียนแบบครูและการทำซ้ำบ่อย ๆ เด็กย่อมสามารถให้บรรเลงเครื่องดนตรีได้อย่างดี ซุซูกิได้คัดเลือกบทเพลงในระดับต่าง ๆ ตามความยากง่าย ในวิธีการเรียนของซุซูกิ เด็กเรียนรู้สาระดนตรีต่าง ๆ และการปฏิบัติดนตรีมากกว่าเทคนิคต่าง ๆ การคัดเลือกบทเพลงในแบบฝึกหัดของซุซูกิได้นำเสนออย่างเป็นขั้นตอนและมีกระบวนการพัฒนา ต้องปฏิบัติด้วยความสม่ำเสมอ มาตรฐานของบทเพลงฝึกมีการเตรียมความพร้อมในการเรียนดนตรีขั้นสูงขึ้น แม้ซุซูกิจะไม่ได้เน้นการฝึกโสตประสาทในด้านต่าง ๆ เช่นเดียวกับวิธีของโคดาไล ออร์ฟ และดัลโครซ แต่เมื่อพิจารณาถึงวิธีการของเขาแล้วจะพบว่ามีแก่นขั้นตอนของการฟังเป็นพื้นฐานแรก จากนั้นจึงเป็นขั้นตอนของการปฏิบัติเครื่องดนตรีซึ่งนับว่าเป็นการฝึกโสตประสาทและนำมาปฏิบัติบนเครื่องดนตรีโดยตรงและสามารถประเมินผลได้จากการเล่นเครื่องดนตรีนั่นเอง

การสอนดนตรีแบบมอนเตสซอรี (Montessori) แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรี ผู้วางแนวทางการสอนดนตรีแบบมอนเตสซอรี ได้ศึกษาและอาศัยหลักการนายแพทย์เอ็ดเวิร์ด เซอแกง (Edward Seguin) ผู้ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของนายแพทย์อาร์ท ผู้ซึ่งวางรากฐานวิชาแพทยศาสตร์เกี่ยวกับการบำบัดโรคในหูโดยตรงโดยนายแพทย์อาร์ทได้ฝึกเด็กหูหนวกและเป็นใบ้ให้สามารถฟังเสียงและพูดได้ โดยใช้ประสาทสัมผัสทุกประการเข้าช่วย แพทย์หญิงมาเรีย มอนเตสซอรีได้ทำการสอน

เด็กปัญญาอ่อนให้สามารถสอบผ่านประโยคประถมศึกษาได้ทุกคนและได้ประยุกต์วิธีการสอนนี้มาใช้ในเด็กเล็กธรรมดา และได้อุทิศเวลาตลอดชีวิตในการสาธิตการสอนแบบมอนเตสซอรี และเธอได้กล่าวว่างานของเธอเป็น A Scientific System of Education โดยแท้ ซึ่งทฤษฎีของเธอสอดคล้องกับผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับพัฒนาการของเด็ก เช่น งานของ พีโอเจต์, กิเซลล์, บรูเนอร์, เบบ่าเออร์ ฯลฯ ย่อมเป็นการอธิบายได้อย่างดีว่า มอนเตสซอรีได้ผลดีในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก ในชั้นเรียนแบบ มอนเตสซอรี มีการให้ความสำคัญของการแนะนำดนตรีต่อเด็กที่โรงเรียนตัวอย่าง (The Model Montessori School) แห่งกรุงเวียนนา ครูได้คัดเลือกเพลงพื้นเมืองและเพลงคลาสสิกจากประเทศทั่วโลกเอาไว้ใช้ประกอบการเรียนของเด็ก และให้โอกาสในการฝึก ดังต่อไปนี้

1. การฝึกเพื่อให้เข้าใจ จังหวะ ของดนตรีโดย การฝึกทรงตัว การวิ่งเข้าจังหวะ เดินตามจังหวะ เคลื่อนไปตามกฎที่กำหนดไว้

2. การฝึกโดยให้เด็กมีความประทับใจในเสียงดนตรี (Musical Impressions) ครูจะเลือกเพลงมาเป็นท่อนใดท่อนหนึ่งแล้วเล่นซ้ำ ๆ ให้เด็กเคลื่อนไหวไปตามจังหวะด้วยทุกส่วนของร่างกายไม่เฉพาะแต่มือและเท้าเท่านั้น เพื่อให้เด็กได้คุ้นเคยกับดนตรี

3. การศึกษาความคล่องจงและทำนองดนตรี อาจใช้เครื่องดนตรีง่าย ๆ เช่น เครื่องเคาะต่างๆ เข้าไปประกอบโดยให้เด็กเล่นกันโดยเสรี ความสนใจในเด็กเกิดมาจากการได้ฟังเพลงซึ่งตนชื่นชอบ แล้วลองมาเล่นด้วยหู จนพอไปได้ ส่วนความเข้าใจและความสามารถในการเล่นดนตรีนั้น ได้รับการส่งเสริมจากการมีโอกาสได้จับเครื่องดนตรีขึ้นมาลองสร้างเสียงสูงต่ำ ซึ่งประทับอยู่ในใจเด็กได้อย่างน่าพิศวง

4. การเขียนและอ่านดนตรีโดยให้เด็กได้ฝึกโสตประสาทสังเกตความสูงต่ำของเสียง และขึ้นต่อมาก็แทนตัวโน้ตด้วยสัญลักษณ์ต่าง ๆ ขึ้นสุดท้ายจึงแนะนำให้เด็กรู้ความหมายของโน้ต

การแนะนำดนตรีในเด็กของ มอนเตสซอรี จะเริ่มจากจังหวะความสอดคล้อง ต้องมาก่อนการเรียนอ่านและเขียนตัวโน้ต กระบวนการของการเรียนรู้ของมอนเตสซอรีที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนดนตรีแก่เด็ก มี 3 ขั้นตอน คือ

1. Imitation การเลียนแบบโดยมีครูเป็นต้นแบบของเด็ก

2. Recognition การจดจำและการแยกแยะความแตกต่างของเสียงที่ได้ฟัง

3. Intonation การเปล่งเสียงร้อง อย่างถูกต้องเป็นการทดสอบขั้นสุดท้ายว่าเด็กมีความเข้าใจ และสามารถปฏิบัติได้ (ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์: 2553)

สุนทรียภาพ

สุนทรียภาพ (Aesthetics) หมายถึง ความซาบซึ้งในคุณค่าของสิ่งที่มีงาม ไพเราะ หรือรื่นรมย์ ไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติ หรือศิลปะ (พจนานุกรมศัพท์ศิลปะ, 2530) ซึ่งความรู้สึกซาบซึ้งในคุณค่าดังกล่าวนี้ย่อมจะเจริญเติบโตได้โดยประสบการณ์ หรือการศึกษา อบรม ฝึกฝน จนเป็นอุปนิสัย เกิดขึ้นเป็นรสนิยม ขึ้นตามตัวบุคคล

เอมมานูเอล คานท์ (Immanuel Kant) กล่าวว่า บางครั้งเราก็มีความรู้สึกมีความสุข เพื่อความสุขเท่านั้น แปลความหมายได้ว่าเป็นความรู้สึกพอใจในอารมณ์ โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ จอห์น ฮอสเปอร์ (John Hospers) ที่ว่า สุนทรียภาพเป็นลักษณะของประสบการณ์ที่ไม่มีผลในทางปฏิบัติ นั่นก็หมายความว่า เมื่อเรามีสุนทรียภาพกับดอกกุหลาบเพราะเราเห็นความงามของมัน ดอกกุหลาบที่เบ่งบานอยู่กับต้นทำให้เราพอใจ เพลิดเพลิน ปีติปราโมทย์ มีความสุข ถ้าเราเด็ดดอกกุหลาบนั้นไปขาย แสดงว่าเราไม่ได้มีสุนทรียภาพเพราะเราชอบดอกกุหลาบนั้นเพียงเพื่อจะขายเอาเงินเท่านั้น เป็นการชอบที่ไม่บริสุทธิ์ใจ เพราะผลที่ตามมาคือการทำลาย การที่จะตัดสินใจว่า ใครมีสุนทรียภาพหรือใครไม่มีสุนทรียภาพท่านว่าให้พิจารณาที่ทำในตัวหรือค่านอกตัวของสิ่งนั้น ถ้าบุคคลมองเห็นค่าในตัวของวัตถุนั้นแสดงว่า มีสุนทรียภาพ ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลนั้นมองเห็นค่านอกตัวของวัตถุมากกว่าค่าในตัวก็แสดงว่า มีสุนทรียภาพ ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลนั้นมองเห็นค่านอกตัวของวัตถุมากกว่าค่าในตัวก็แสดงว่าบุคคลนั้นไม่มีสุนทรียภาพ ยกตัวอย่าง ความงามของหญิงสาว เรามองเห็นหญิงสาวแล้วพอใจจนเปลือใจ เพราะได้มองเห็นสัดส่วนในตัวผู้หญิง ว่าช่างพอเหมาะไปหมด (ค่าในตัว) ถึงกับเปลือออกทานว่า "เธอช่างงดงามอะไรเช่นนั้น" อย่างนี้เรียกว่า มีสุนทรียภาพ เพราะเห็นค่าในตัวของผู้หญิง แต่ถ้าในทางตรงกันข้าม เมื่อเรามองเห็นหญิงสาวแล้วคิดต่อไปว่า ถ้าเอาไปขายจะได้ราคาดี อย่างนี้เรียกว่าไม่มีสุนทรียภาพ เพราะมองไม่เห็นค่าในตัว แต่กลับไปเห็นค่านอกตัว คือ เงิน หรือเห็นหญิงงามแล้วเกิดความใคร่ขึ้นมา แสดงว่าเห็นค่านอกตัว คือ กามารมณ์ จัดว่าไม่มีสุนทรียภาพเช่นกัน (ทวีเกียรติ ไชยงยศ, 2528 น.3 อ้างอิงใน วราภรณ์ ดวงแก้ว, 2546)

สุนทรียภาพทางด้านดนตรี

ดนตรีเป็นความสุนทรีย์ของชีวิตมนุษย์ มนุษย์เป็นผู้สร้างสรรค์ความงดงามทางโสตศิลป์ เพื่อมุ่งหวังให้มนุษย์ได้ชื่นชม ซาบซึ้งกับสุนทรีย์แห่งเสียงดนตรี ความเข้าใจในสุนทรีย์และการฟังดนตรี เป็นพื้นฐานสำคัญเพื่อนำไปสู่ความซาบซึ้งในสุนทรีย์รสของดนตรี (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2540) สุนทรีย์ศาสตร์เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์และปรัชญา สุนทรีย์ศาสตร์ในแง่วิทยาศาสตร์ศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้เกี่ยวกับเรื่องของความสวยงาม ส่วน

สุนทรียศาสตร์ในแง่ปรัชญาการศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติของความสวยงาม กล่าวคือ ศึกษาถึงธรรมชาติของสุนทรียวัตถุ (Aesthetic object) สุนทรียประสบการณ์ (Aesthetic experience) และสุนทรียซาบซึ้ง (Aesthetic appreciation)

1. สุนทรียวัตถุ คือ ความงาม หรือคุณลักษณะของศิลปะวัตถุซึ่งสามารถรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าในทางดนตรี ได้แก่ ทางโสตประสาท คือ การรับรู้ด้านเสียง

2. สุนทรียประสบการณ์ คือ ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากการรับรู้คุณลักษณะของสุนทรียวัตถุ ซึ่งเป็นกระบวนการทางปัญญาเชิงคุณภาพ

3. สุนทรียซาบซึ้ง คือ ผลอันเกิดจากประสบการณ์ทางปัญญาเชิงคุณภาพที่เกี่ยวข้องกับเรื่องคุณค่า จะเห็นได้ว่าสุนทรียประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากกระบวนการทางปัญญาเชิงคุณภาพไม่จำเป็นต้องเป็นสุนทรียภาพซาบซึ้ง แต่ทุกประสบการณ์ที่เป็นสุนทรียซาบซึ้งจะเป็นสุนทรียประสบการณ์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า สุนทรียภาพจะเกิดขึ้นได้เนื่องจากผู้หนึ่งได้สัมผัสกับสุนทรียวัตถุ โดยกระบวนการทางปัญญาเชิงคุณภาพ ซึ่งเมื่อผู้หนึ่งนำเอาการประเมินคุณค่ามาเกี่ยวข้องด้วยก็จะนำไปสู่ความซาบซึ้งอันเนื่องมาจากสุนทรียประสบการณ์นั้นๆ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2540)

ประเภทของเครื่องดนตรีสากล

พีระชัย ลีสมบูรณ์ผล (2542) ได้กล่าวไว้ว่า เครื่องดนตรีนับเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ล้ำค่าของนักดนตรีและของคนในชุมชน เครื่องดนตรีที่ปรากฏอยู่ในแต่ละท้องถิ่นมักจะถูกสร้างขึ้นมาจากภูมิปัญญา ด้วยความประณีต ส่วนที่ว่าจะมีความประณีตงดงามมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับฝีมือ และความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ ความสำคัญของเครื่องดนตรีที่ใช้บรรเลงมิได้มีอยู่แค่เพียงว่าเป็นเครื่องมือที่สามารถทำให้เกิดเสียงไพเราะเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เครื่องดนตรียังถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่สามารถนำมาใช้เพื่อชักนำให้ผู้ฟังรู้ซึ่งถึงความหมายต่างๆ ทั้งที่เปิดเผยและซ่อนเร้น แอบแฝงไว้อย่างมากมายอีกด้วย

1. เครื่องสาย (String instrument) เป็นเครื่องดนตรีที่ทำให้เกิดเสียง โดยการสั่นสะเทือนของสายลวด เชือก เอ็น หรือ ไนลอน และมีตัวกำธรเสียง ทำหน้าที่ขยายเสียงให้ดังมากขึ้น คุณภาพของเสียงขึ้นอยู่กับรูปร่าง และวัตถุที่ใช้ทำ การสั่นสะเทือนของสายอาจทำได้โดยการตี หรือดีดโดยอาจกระทำโดยตรง หรือเพิ่มกลไกให้ยุ่งยากขึ้น เครื่องสายที่พบเห็นในปัจจุบัน นิยมใช้วิธีทำให้เกิดเสียงได้ 2 วิธี คือ วิธีตี และวิธีดีด

1.1 เครื่องสายประเภทใช้คันสี เครื่องดนตรีกลุ่มนี้ได้แก่

1.1.1 ไวโอลิน (Violin) เครื่องดนตรีที่ใช้เล่นท่วงทำนอง ประกอบด้วยสาย 4 สาย แต่ละสายเทียบเสียงห่างกันคู่ 5 เพอร์เฟค คือ เสียง G-D-A-E

1.1.2 วิโอลา (Viola) มีรูปร่างเหมือนไวโอลินทุกประการ แต่มีขนาดใหญ่กว่าไวโอลิน ตั้งเสียงต่ำกว่าไวโอลินลงไปอีกคู่ 5 เพอร์เฟค คือ C-G-D-A มีเสียงทุ้มและนุ่มนวลกว่าไวโอลิน

1.1.3 เซลโล (Cello) มีรูปร่างเหมือนไวโอลินและวิโอลา แต่มีขนาดใหญ่กว่ามาก ขณะเล่นต้องนั่งเก้าอี้ เอาเครื่องไว้วางขาทั้งสองข้าง เสียงต่ำกว่าวิโอลา 1 ช่วงคู่ 8 คือ C-G-D-A เสียงของเซลโลนุ่มนวล แสดงอารมณ์เศร้าสร้อย

1.1.4 ดับเบิลเบส (Double Bass) เป็นเครื่องที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในตระกูลไวโอลิน ผู้บรรเลงต้องยืนเล่น เสียงของดดับเบิลเบส ต่ำสุดแสดงถึงควมมีอำนาจ ความกลัว ความลึกกลับ สายทั้งสี่ตั้งเสียงห่างกันเป็นคู่ 4 เพอร์เฟค คือ E-A-D-G

1.2 เครื่องสายประเภทเครื่องดีด (Plucked String) เครื่องดนตรีกลุ่มนี้ได้แก่

1.2.1 ฮาร์ป (Harp) เป็นพิณโบราณขนาดใหญ่ มีประวัติเก่าแก่มาก มีสายขึงอยู่ทั้งหมด 47 สาย ช่วงเสียงกว้าง 6 Octaves ใช้บรรเลงในวงดนตรีประเภทออร์เคสตรา

1.2.2 กีตาร์ (Guitar) กีตาร์ประกอบด้วยสาย 6 สาย โดยตั้งระดับเสียงต่ำไปหาสูง ในแต่ละสายดังนี้ E,A,D,G,B,E

1.2.3 ลูท (Lute) เป็นพิณชนิดหนึ่งที่เป็นต้นกำเนิดของเครื่องสายประเภทดีด มีรูปร่างเหมือนผลส้มผ่าซีก มีสะพานวางนิ้วที่มีช่องปรากฏอยู่ เช่นเดียวกับกีตาร์ แบนโจ แมนโดลิน ฯลฯ ชาวอาหรับโบราณนิยมกันมากแต่ปัจจุบันนี้ไม่ได้รับความนิยม

1.2.4 แมนโดลิน (Mandolin) เป็นเครื่องดนตรีตระกูลลูท มีสาย 4 คู่ (8 สาย) หรือ 6 คู่ (12 สาย) ตั้งเสียงเท่ากันเป็นคู่ มีลูกบิดคล้ายกีตาร์ใช้ในการตั้งเสียง และมีนม (Feat) รองรับสาย เวลาเล่นจะใช้นิ้วมือซ้ายจับตัวแมนโดลินและใช้มือขวาดีด ลักษณะการดีดคล้ายการดีดกีตาร์โดยใช้ปีค (Pick)เสียงที่เกิดจากแมนโดลินมีความไพเราะเป็นเสียงที่มีคุณภาพ ไร้อารมณ์ได้ดีโดยเฉพาะอารมณ์โศกเศร้าเกี่ยวกับความรัก แมนโดลินมีถิ่นกำเนิดที่ประเทศอิตาลี เป็นเครื่องดนตรีที่ชาวอิตาลีนิยมกันแพร่หลาย

1.2.5 แบนโจ (Banjo) เป็นเครื่องดนตรีในตระกูลลูท จุดเริ่มต้นที่มีผู้นำมาเล่นอยู่ในแถบแอฟริกาตะวันตก (Western Africa) เป็นเครื่องดนตรีพื้นบ้านของพวกนิโกร ต่อมาจึงเป็นที่แพร่หลายในหมู่อเมริกันนิโกร วิธีการเล่นคล้ายกับกีตาร์

1.2.6 อุกูเลเล่ (Ukulele) เป็นเครื่องดนตรีที่มีต้นกำเนิดมาจากฮาวาย ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยเริ่มจากที่นักดนตรีโปรตุเกสคนหนึ่งเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมายัง

ชาย ฟัง Hanolulu ของฮาวาย และชอบเอาเครื่องดนตรีคล้ายกีตาร์จิวที่เรียกว่า Cavaquinho มาด้วย จนสร้างความสนใจให้กับชาวพื้นเมืองฮาวายเป็นอย่างมากในสมัยนั้น และในที่สุดก็ได้มีการดัดแปลงเครื่องดนตรีจากโปรตุเกสดังกล่าวให้กลายเป็น อูกูเลเล่ ใช้สำหรับให้ความบันเทิงและสนุกสนานในหมู่เกาะฮาวาย และมันก็ถูกนำไปใช้กันอย่างกว้างขวางในหมู่เกาะนับตั้งแต่นั้นมา จนเมื่อประมาณปี ค.ศ. 1950 ได้มีการนำอูกูเลเล่ไปเล่นทั่วโลก และได้รับความนิยมอย่างมากมาย จึงทำให้อูกูเลเล่เปลี่ยนจากเครื่องดนตรีพื้นเมืองฮาวาย กลายมาเป็นเครื่องดนตรีสากลในที่สุด

2. เครื่องกระทบ (Percussion Instruments) เป็นเครื่องดนตรีที่ให้กำเนิดเสียงด้วยการตีกระทบ การสั่น การเขย่า และการเคาะ การตีอาจจะใช้ไม้ตีหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งตีกระทบเข้ากับอีกสิ่งหนึ่งเพื่อทำให้เกิดเสียง เครื่องดนตรีประเภทนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 เครื่องกระทบที่มีระดับเสียงไม่แน่นอน (Instruments of Indefinite Pitch)

2.1.1 กลองใหญ่ (Bass Drum) คือเครื่องตีกระทบ มี 2 หน้า จึงด้วยหนังกลอง กลองใหญ่ที่ใช้ในวงออเคสตราจะมีขนาดใหญ่ที่สุดกว่า 32 นิ้ว ถ้าใช้ในวงโยทวาทิต จะมีขนาดตั้งแต่ 20-32 นิ้ว ตีด้วยไม้ ปลายไม้ข้างหนึ่งทำเป็นปมไว้สำหรับใช้ตีกระทบกับหนังกลอง ปมนั้นอาจหุ้มด้วยสั๊กหลาด ไม้ก๊อก ฟันวมหรือฟองน้ำ เสียงกลองตีเน้นย้ำจังหวะเพื่อให้เกิดความหนักแน่น หรืออาจจะใช้รัวเพื่อให้เกิดความตื่นเต้น รัวเพื่อสร้างจุดสนใจในบทเพลงเพิ่มขึ้นได้

2.1.2 กลองเล็ก (Snare Drum) คือเครื่องตีกระทบ มี 2 หน้า จึงด้วยหนังกลอง ลักษณะเฉพาะก็คือหน้ากลองด้านล่างจึงคาดไว้ด้วยสายสแนร์ ทำด้วยเอ็นสัตว์ ในปัจจุบันสายสแนร์มีทั้งที่ทำด้วยไนลอนและทำด้วยเส้นลวดโลหะ กลองเล็กมีอยู่ 2 ประเภท ดังนี้

2.1.2.1 Snare drum มีขาตั้งรองรับตัวกลองใช้เป็นส่วนหนึ่งของกลองชุด หรือนำมาใช้บรรเลงประกอบจังหวะสำหรับวงออเคสตราหรือวงดนตรีอื่น ๆ ที่นั่งบรรเลง สำหรับวงโยทวาทิตและแตรวงมีตัวยึดกลองทำด้วยโลหะคล้องยึดไว้กับลำตัวของผู้เล่น กลองจะอยู่ด้านหน้าของผู้ตี

2.1.2.2 Side Drum ใช้สำหรับเรียกกลองเล็กที่ผู้ตีต้องใช้สายสะพายคล้องกลองไว้ข้างลำตัว ตะขอที่อยู่ติดกับขอบกลอง ใช้คล้องเกี่ยวกับตัวกลองไว้กับสายสะพายขอบกลองด้านบนอยู่ในระดับเดียวกับเอวของผู้ตี ตัวกลองอยู่ในลักษณะเฉียงกับลำตัวของผู้ตี

2.1.3 กลองชุด (Drum set) เป็นเครื่องดนตรีที่ประกอบด้วยกลองหลายใบ และฉาบ โดยใช้ผู้เล่นคนเดียว ถือไม้ตีกลองและฉาบทั้งสองมือ และใช้เท้าเหยียบกระเดื่อง เพื่อตีกลองใหญ่ และ Cymbals กลองชุดเป็นที่นิยมใช้กับงานดนตรีเกือบทุกประเภท

2.1.4 กลองบองโก (Bongos) เป็นกลองคู่ต้องมี 2 ลูกเสมอ เล็ก 1 ลูก ใหญ่ 1 ลูก ระดับเสียงของกลอง 2 ลูกตั้งให้ห่างกันในระยะคู่ 4 หรือคู่ 5

2.1.5 กลองคองก้า (Conga) กลองชนิดหนึ่งมีรูปทรงต่าง ๆ กัน โดยปกติมีความสูง ประมาณ 30 นิ้ว เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 11 นิ้ว ตัวกลองทำด้วยไม้ อาจใช้ท่อนไม้นำมาขุดให้กลวง หรือใช้แผ่นไม้ตัดให้เป็นรูปทรงตัวกลองคาดแผ่นโลหะไว้รอบตัวกลองติดยึดด้วยหมุดโลหะ คองก้าเป็น กลองหน้าเดียว ซึ่งด้วยหนังสัตว์ กลองคองก้ามีหลายขนาด ต่างระดับเสียงกัน จะใช้ 3-5 ใบ

2.1.6 แทมบูรีน (Tambourine) ประกอบขึ้นด้วยขอบกลมเหมือนขอบกลองขนาดเล็กประมาณ 10 นิ้ว ขอบอาจจะทำด้วยไม้ พลาสติก หรือโลหะ รอบ ๆ ขอบติดด้วยแผ่นโลหะประกบกัน 2 แผ่นหรือติดด้วยลูกกะพรวนเป็นระยะใช้ตีกระทบกับฝ่ามือ หรือส้นเข่าให้เกิดเสียงดังกรุ๊งกริ๊งเพื่อประกอบจังหวะ แทมบูรีนบางชนิดซึ่งด้วยหนัง 1 ด้าน ใช้ฝ่ามือตีที่หนังได้

2.1.7 ฉาบ (Cymbal) มีหลายลักษณะ บางชนิดใช้ตีเป็นคู่ให้เกิดเสียง ฉาบบางชนิดใช้เพียงข้างเดียว ตีด้วยไม้ตี ฉาบประเภทนี้ต้องติดตั้งบนขาตั้ง เช่น ฉาบสำหรับกลองชุด ฉาบมีหลายขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางมากก็จะทำให้เกิดเสียงดัง และความก้องกังวานมากขึ้นด้วย

2.1.8 ไทรแองเกิล หรือ กิ่ง (Triangle) ทำด้วยแท่งโลหะ ตัดให้เป็นรูปสามเหลี่ยม แท่งโลหะมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 1 ซม. เพื่อให้เสียงดังกังวานต้องแขวนไว้กับเชือกแล้วตีกระทบด้วยแท่งโลหะ ลักษณะเสียงของไทรแองเกิลจะแจ่มใสมีชีวิตชีวา

2.1.9 มาราคัส (Maracas) เดิมทำด้วยผลน้ำเต้าแก่จัดทำให้แห้งภายในบรรจุด้วยเมล็ดน้ำเต้า เมล็ดถั่วต่าง ๆ ต่อค้ำไว้สำหรับถือเวลาเล่น ใช้เขย่าเพื่อให้เกิดเสียงดังซ่า ๆ

2.1.10 คาวเบลล์ (Cowbells) พัฒนามาจากกระดิ่งผูกคอวัว รูปทรงคล้ายระฆังมากกว่ากระดิ่ง ตีด้วยไม้ตีกลอง ใช้มากในดนตรีละตินอเมริกา ดนตรีประกอบการเต้นลีลาศหรือเพลงลูกทุ่งของไทย คาวเบลล์ยังใช้เป็นอุปกรณ์ส่วนหนึ่งของกลองชุดอีกด้วย

2.2 เครื่องกระทบที่มีระดับเสียงไม่แน่นอน (Instruments of Definite Pitch)

2.2.1 ระฆังราว (Tubular Bells) ในภาษาอังกฤษเรียกระฆังราวว่า “Orchestral Bells” และ “Chimes” เครื่องดนตรีชนิดนี้ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อเลียนเสียงระฆังจริง ๆ ทำด้วยท่อโลหะแขวนเรียงตามลำดับเสียงต่ำไปยังเสียงสูงท่อโลหะที่มีขนาดสั้นจะเป็นเสียงสูงส่วนท่อยาวจะเป็นเสียงต่ำ แขนงกับ โคร่งโลหะในแนวตั้ง ใช้ไม้ตีที่ปลายท่อด้านหัวจะเกิดเป็นเสียงเหมือนเสียงระฆัง

2.2.2 กลองทิมปานี (Timpani) เป็นกลองที่ปรับระดับเสียงได้ มีรูปร่างคล้ายกระทะหรือกาต้มน้ำ ตั้งอยู่บนฐาน ตัวกลองทำด้วยทองแดง ใช้หนังลูกวัวซึ่ง มีสกรูอยู่รอบๆ

ขอบกลองเพื่อใช้บังคับหนังกลองให้ตึงมากน้อยให้เกิดระดับเสียงที่ต้องการ นอกจากสกรูแล้วที่ฐานยังมีกระเดื่องไว้ให้ผู้เล่นเหยียบเปลี่ยนระดับเสียง เสียงของทิมปานี จะทุ้มมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับเส้นผ่าศูนย์กลาง ของหน้ากลอง ถ้าเส้นผ่าศูนย์กลางยาวมากเสียงก็จะทุ้มมากถ้าเส้นผ่าศูนย์กลางสั้น เสียงจะมีความทุ้มน้อย เสียงของกลองทิมปานี เทียบได้กับเสียงเบสเป็นเสียงที่แสดงอำนาจ ตื่นเต้น เร้าใจ กลองทิมปานีจะใช้บรรเลงในวงออร์เคสตรา ในการบรรเลงต้องใช้กลองทิมปานีอย่างน้อย 2 ใบ จึงมีรูปพหูพจน์อยู่เสมอคือ "Timpani" ถ้าเป็นเอกพจน์หรือกลองลูกเดียวเรียกว่า "Timpano" กลองทิมปานีเป็นกลองที่มีระดับเสียงที่นิยมมี 4 ขนาด คือ 20 นิ้ว, 23 นิ้ว, 26 นิ้วและ 29 นิ้ว กลองแต่ละใบจะมีช่วงห่างของเสียงอยู่ราวคู่ 5 เพอร์เฟก (Perfect) และถ้าต้องการจะให้มียุทธศาสตร์ที่ดีควรจัดให้เสียงอยู่ช่วงกลาง

2.2.3 ไซโลโฟน (Xylophone) เป็นระนาดไม้ขนาดเล็ก ลูกกระนวดทำด้วยไม้เนื้อแข็งจัดเรียงลำดับเสียงตามบันไดเสียงโครมาติก (Chromatic) เช่นเดียวกับเปียโนหรือออร์แกน ได้ลูกกระนวดมีท่อโลหะติดอยู่เพื่อเป็นตัวขยายเสียงประกอบด้วย 2 ขนาด

2.2.4 มาริมบา (Marimba) ลักษณะคล้ายไซโลโฟน แต่เป็นระนาดไม้ขนาดใหญ่ ลูกกระนวดทำด้วยไม้ที่มีชื่อว่า “โรสวู้ด” ได้ลูกกระนวดมีท่อโลหะติดอยู่เพื่อเป็นตัวขยายเสียง

2.2.5 ไวบราโฟน (Vibraphone) ลักษณะคล้ายมาริมบา เป็นระนาดขนาดใหญ่ แต่ลูกกระนวดทำด้วยโลหะ ได้ลูกกระนวดมีท่อโลหะเพื่อเป็นตัวขยายเสียง มีแกนใบพัดเล็ก ๆ ประจําอยู่แต่ละท่อใช้ระบบ มอเตอร์หมุนใบพัด ทำให้เกิดเอฟเฟก (Sound Effect) เสียงสั่นไหวได้

2.2.6 เบล-ไลรา (Bell-lyra) ลักษณะคล้ายไวบราโฟน ลูกกระนวดทำด้วยโลหะ แต่เป็นขนาดเล็กที่สามารถถือได้ด้วยมือเดียว เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ถือเล่นในวงโยชวาทิต และแตรวงที่เรียกคั้งนี้ก็เพราะว่า เครื่องดนตรีชนิดนี้รูปร่างเลียนแบบพิณไลร์ (Lyne) ของกรีกโบราณ

3. เครื่องลิ่มนิ้ว (Keyboard Instruments) หรือ คีย์บอร์ด คือชุดของก้านเสียงหรือคีย์ที่อยู่ติดกันซึ่งสามารถกดด้วยนิ้วได้ เป็นส่วนประกอบของเครื่องดนตรีหลายชนิด ปกติลิ่มนิ้วมักจะมีคีย์ในการเล่นชุดละ 12 ก้านเสียงสำหรับบันไดเสียงแบบตะวันตก มีทั้งอันสั้นและอันยาวประกบกันและวนซ้ำกันไปเรื่อยในช่วงอ็อกเทฟ การกดคีย์บนลิ่มนิ้วจะทำให้เครื่องดนตรีนั้นส่งเสียงออกมาไม่ว่าจะด้วยวิธีการเคาะสายสตริงหรือเคาะแหลม (สำหรับเปียโน เปียโนไฟฟ้า แคลฟวีกอร์ด) การดีดสายสตริง (ฮาร์ปซิคอร์ด) การทำให้อากาศไหลผ่านท่อ (ออร์แกน) หรือการตีระฆัง (แคริลลอน) ส่วนในเครื่องดนตรีไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ การกดคีย์จะทำให้เกิดการเชื่อมต่อในแผงวงจร (แอมมอนต์ออร์แกน เปียโนดิจิทัล ซินทีไซเซอร์) และเนื่องจากเครื่องดนตรีประเภทลิ่มนิ้วที่เป็นแบบ

สามัญที่สุดคือเปียโน ผังลิ้มนิ้วจึงอาจเรียกว่าเป็น “คีย์บอร์ดเปียโน” ปกติแล้วลิ้มนิ้วอันยาวจะเป็นสีขาว มี 7 อันในหนึ่งอ็อกเทฟ ไล่เรียงไปตามบันไดเสียง C เมเจอร์ (C D E F G A B) ส่วนลิ้มนิ้วอันสั้นเป็นสีดำ มี 5 อันในหนึ่งอ็อกเทฟ จะอยู่ระหว่างลิ้มนิ้วสีขาว เป็นครึ่งขั้นเสียงของ C เมเจอร์ ในเครื่องดนตรีบางชนิด เช่น ไพป์ออร์แกนและฮาร์ปซิคอร์ด อาจใช้สลับกัน จากขาวเป็นดำและจากดำเป็นขาว แต่ก็มีผังลิ้มนิ้วที่เหมือนกันเครื่องดนตรีที่จัดอยู่ในประเภทเครื่องลิ้มนิ้ว ได้แก่

3.1 ออร์แกน (Organ) เป็นเครื่องดนตรีตะวันตก ออร์แกนมีประวัติในการประดิษฐ์ที่ยาวนานมาตั้งแต่สมัยโรมัน และมีความสำคัญควบคู่มากับศาสนาคริสต์เลยทีเดียว คำว่า Organ นั้น ก็มาจากภาษาละติน Organum ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้เรียกเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง ที่มีชื่อว่า Hydraulic ต้นกำเนิดเสียงของออร์แกนมาจากลม ซึ่งมีแหล่งกำเนิดหลายวิธีซึ่งในสมัยโบราณก็ต้องใช้แรงคนในการผลิตลม เมื่อลมถูกบังคับให้ไหลผ่านท่อที่มีขนาดต่างๆกันก็จะเกิดเสียงที่มีความถี่แตกต่างกัน ท่อที่ใช้ในการสร้างออร์แกนนั้น อาจจะเป็นไม้ หรือโลหะ ก็ได้ ซึ่งจะส่งผลให้มีเสียงที่แตกต่างกัน และออร์แกนหนึ่งเครื่อง สามารถทำเสียงต่าง ๆ ได้เท่า ๆ กับเครื่องดนตรีหลายชิ้นมารวมกัน ดังนั้น ออร์แกนจึงสามารถเล่นได้ทั้งแนวทำนอง และแนวเดินเบส โดยไม่ต้องพึ่งพาเครื่องดนตรีอื่นใด ดังนั้น ในสมัยก่อนนั้น ออร์แกนจึงถือเป็นเครื่องดนตรีที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุดในบรรดาเครื่องดนตรีทั้งปวง

3.2 เมโลเดียน (Melodeon) เมโลเดียนเป็นเครื่องดนตรีที่ต้องใช้ลมเป่า เข้าไปในตัวเครื่อง พร้อมกับการกดคีย์เพื่อให้เกิดเสียง หน้าตาของคีย์กด ก็เหมือนกับคีย์กดของเปียโน คือมีทั้งคีย์กด ตัวขาว และตัวดำ เพียงแต่จำนวนคีย์จะน้อยและสั้นกว่า การเกิดเสียงของเมโลเดียนนั้น จุดสำคัญจะอยู่ที่ลิ้นเสียงซึ่งเป็นโลหะ ชิ้นเล็ก ขนาดต่างๆกัน ซึ่งอยู่ภายใต้คีย์กดแต่ละตัวของเมโลเดียน สามารถแบ่งแบบคร่าวๆได้ทั้งหมด 4 ชนิด คือ

3.2.1 เมโลเดียนเสียงโซปราโน Soprano เป็นเมโลเดียนในระดับเสียงสูง

3.2.2 เมโลเดียนเสียงอัลโต Alto เป็นเมโลเดียนในระดับเสียงกลาง

3.2.3 เมโลเดียนเสียงเทนเนอร์ Tenor เป็นเมโลเดียนในระดับเสียงต่ำ

3.2.4 เมโลเดียนเสียงเบส Bass เป็นเมโลเดียนในระดับเสียงต่ำสุด

3.3 คลาวิคอร์ด (clavichord) เป็นเครื่องดนตรีที่มีลักษณะคล้ายเปียโน เกิดเสียงได้จากการดีด โดยมีสายที่ขึงไปตามส่วนรูปของกล่องไม้สี่เหลี่ยม กว้างประมาณ 2 ฟุต ยาวประมาณ 4 ฟุต ส่วนปลายสุดของคีย์จะมีกลไกการจับหรือตะขอของลิ้มทองเหลืองเล็ก ๆ เมื่อผู้เล่นกดคีย์ลงไป ลิ้มทองเหลืองนี้จะยกขึ้นและตีไปที่สายเสียงเพื่อทำให้เกิดเสียง

3.4 แอคคอร์ดียน (Accordion) ใช้หลักการสร้างลมเป่าด้วยวิธีชักเข้าและชักออกของถุงลม แล้วกดบังคับเสียงจากนิ้วเหมือนออร์แกน กำเนิดเสียงด้วยการสั่นสะเทือนจากลิ้น

ทองเหลืองจำนวนมากโดยจัดวางอย่างเป็นระบบ ข้างที่เป็นลิ้มข้างนี้สามารถปรับเสียงให้ออกมาเป็นเสียงเดี่ยว หรือเสียงเป็นขั้นคู่ ได้หลากหลาย

3.5 ฮาร์ปซิคอร์ด (Harpichord) เป็นเครื่องดนตรีตะวันตก ในยุคบาโรค ประเภทเครื่องดีด โดยมีการพัฒนามาจากเครื่องดนตรีประเภทพิณ และกีตาร์ กลไกการเกิดเสียงจะใช้การเกี่ยวดึงสายโลหะซึ่งมีขนาด และความยาวแตกต่างกันเพื่อให้ได้เสียงความถี่ต่างๆ การเล่นเครื่องดนตรีนี้จะใช้คีย์บอร์ดในการสร้างกลไกในการดึงสาย โดยผู้เล่นสามารถเลือกกดบนแป้นคีย์บอร์ด ซึ่งจะคล้ายคลึงกับการเล่น เปียโน แต่จะมีคีย์บอร์ดสองชั้น เหมือน ออร์แกน ผู้เล่นไม่สามารถปรับความดังของเสียงได้ด้วยน้ำหนักของการกดคีย์บอร์ด แต่สามารถใช้กลไกอื่นช่วยในการสร้างความแตกต่างของคุณภาพเสียง

3.6 เปียโน (Piano) เป็นเครื่องดนตรีขนาดใหญ่ที่สร้างเสียงเมื่อคีย์ถูกกดและกลไกภายในเครื่องดีดสาย คำว่าเปียโนเป็นตัวย่อของคำว่า ปิอาโนฟอเต (pianoforte) ซึ่งเป็นคำภาษาอิตาเลียนที่แปลว่า "เบา ดัง" มาจากความสามารถของเปียโนที่จะปรับความดังเบาตามแรงที่กดคีย์ ซึ่งในฐานะเครื่องสาย เปียโนมีความคล้ายคลึงกับคลาวิคอร์ด (clavichord) และฮาร์ปซิคอร์ด (harpichord) จะแตกต่างกันเพียงวิธีการสร้างเสียง สายฮาร์ปซิคอร์ดจะถูกดีดหรือเกาโดยขนนก ส่วนสายของคลาวิคอร์ดจะถูกเคาะด้วยกลไกที่จะยังคงสัมผัสกับสายอยู่ตลอดเวลาหลังการเคาะ 3 เพื่อบังคับความถี่ของการสั่น ส่วนสายเปียโนถูกเคาะด้วยลิ้มที่สะท้อนกลับในทันที เพื่อให้เกิดการสั่นของสายอย่างเป็นอิสระ เปียโนในปัจจุบันมีรูปแบบสองรูปแบบ คืออัปไรท์เปียโนและแกรนด์เปียโน

3.6.1 แกรนด์เปียโน (Grand Piano) เป็นเปียโนที่มีสายและโครงวางในแนวนอน โดยที่สายเสียงนั้นจะถูกดึงออกจากคีย์บอร์ด ซึ่งทำให้มีเสียงและลักษณะที่ต่างออกไปจากเปียโนตั้งตรงแต่จะใช้ที่ทางมาก ทั้งยังจำเป็นต้องหาห้องที่มีการสะท้อนเสียงที่พอเหมาะสำหรับคุณภาพเสียงที่ดีที่สุด ในบรรดาแกรนด์เปียโนเองยังมีหลายขนาดและประเภท ซึ่งอาจจะแตกต่างกันตามผู้ผลิตหรือรุ่น แต่ก็ยังสามารถแบ่งเป็นประเภทใหญ่ๆ เช่น คอนเสิร์ตแกรนด์ ที่มีขนาดประมาณ 3 เมตร แกรนด์ ที่มีขนาดประมาณ 1.8 เมตร หรือ เบบีแกรนด์ ที่มีก้นจะสั้นกว่าความกว้าง เปียโนที่มีความยาวจะสร้างเสียงที่ดึกกว่าและเพี้ยนน้อยกว่าเปียโนเครื่องอื่นๆ แกรนด์เปียโนใหญ่จึงเป็นที่นิยมใช้ในคอนเสิร์ต

3.6.2 อัปไรท์เปียโน (Upright Piano) เป็นเปียโนที่มีสายและโครงวางในแนวตั้ง และจึงสายเปียโนตั้งแต่ม้านล่างจนถึงด้านบนของเปียโน แต่เปียโนประเภทนี้ไม่สามารถควบคุมการสร้างเสียงได้นุ่มนวลเท่าแกรนด์เปียโน อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันเทคโนโลยีเปียโนตั้งตรง

ได้พัฒนาคุณภาพเสียงมากขึ้น โดยการปรับปรุงโครงสร้างภายในให้ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ทำให้ได้คุณภาพเสียงที่ดีขึ้นโดยใช้พื้นที่ในการตั้งวางน้อยกว่าแกรนด์ แต่ให้เสียงที่ใกล้เคียงมากขึ้น

ในปี ค.ศ. 1863 เฮนรี ฟอร์โนว์ (Henry Fourneau) ประดิษฐ์เปียโนที่สามารถเล่นตัวเองได้ (player piano) โดยใช้ม้วนเหล็กที่เดินเครื่องกลในตัวเปียโน และในทศวรรษ 1980 เริ่มมีการผลิตเปียโนดิจิทัลขึ้นใช้ โดยเลียนแบบเสียงของเปียโน เปียโนประเภทนี้เริ่มที่จะมีความซับซ้อนและการทำงานที่มากขึ้น โดยสามารถเลียนแบบชิ้นส่วนของเปียโนจริง เช่น น้ำหนักคีย์บอร์ด คันเหยียบ และเสียงเครื่องดนตรีอื่น

3.7 อิเล็กโทน (Electone) เป็นออร์แกนไฟฟ้าที่ผลิตโดยยามาฮา มีคีย์กด 3 ชั้น คือ ชั้นบน (Upper) ชั้นล่าง (Lower) เบสเท้า (Foot bass) ด้านบนของเครื่องอิเล็กโทนจะมีแผงควบคุมสามารถใช้ปรับเสียง จังหวะกลอง ความเร็วของจังหวะได้ อิเล็กโทนเป็นเครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิก สดมากในประเทศญี่ปุ่น และเป็นเครื่องดนตรีที่ชาวญี่ปุ่นภูมิใจเครื่องหนึ่ง อิเล็กโทนมีคีย์ 2 ชั้น ชั้นบน(มือขวา) เอาไว้เล่นทำนอง ชั้นล่าง(มือซ้าย) เอาไว้เล่นคอร์ด และมีที่สำหรับใช้เท้าเหยียบเป็นเสียงเบส มีจังหวะกลองสารพัดให้เลือก

4. เครื่องเป่าลมไม้ (Woodwind Instruments) เครื่องดนตรีประเภทนี้ เกิดเสียงโดยการเป่าลมผ่านช่องแคบๆ ให้เข้าไปภายในท่อซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวขยายเสียงให้ดังขึ้น คุณลักษณะของเสียงที่เกิดขึ้น จะแตกต่างกัน ตามขนาดของท่อ ความสั้นยาวของท่อ และความแรงของลมที่เป่าเข้าไปภายใน แม้ตัวของเครื่องดนตรี อาจทำจากวัสดุต่างๆ มากมาย แต่ส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดเสียง คือ ลิ้น (Reed) ซึ่งทำมาจากไม้ จึงได้ชื่อว่า เครื่องเป่าลมไม้นั้นเอง เครื่องเป่าลมไม้แบ่งได้อย่างกว้าง ๆ เป็น 2 ประเภทคือ

4.1 ประเภทเป่าลมเข้าไปในรูเป่า (Blowing into a tube) หรือ เครื่องเป่าลมไม้ประเภทขลุ่ย ลำตัวมีลักษณะเป็นท่อ แบ่งตามลักษณะของการเป่าได้ 2 ประเภทคือ ประเภทเป่าตรงปลาย และประเภทเป่าลมเข้าทางด้านข้าง

4.1.1 รีคอร์ดเดอร์ (Recorder) สร้างขึ้นในปลายศตวรรษที่ 14 ถือกำเนิดในประเทศอังกฤษ นิยมเล่นในสมัยยุคกลาง และมีความเจริญสูงสุดในยุคบาโรก เป็นเครื่องเป่าที่มีลักษณะการเป่าแบบด้านตรง มีรูปแบบการเกิดเสียงแบบเดียวกันกับนกหวีด คือ บริเวณปากเป่านั้น จะทำเป็นช่องลม (Wind Way) เพื่อที่จะพุ่งเข้าไปกระทบกับปากนกแก้ว ทำให้อากาศเกิดการสั่นสะเทือน เกิดเป็นคลื่นเสียงภายในท่อ เกิดเป็นระดับเสียงต่างๆ ท่อของรีคอร์ดเดอร์มีรูปรองกรวย คือ จากส่วนปลายของปากเป่าลงมายังส่วนปลายท่อจะค่อยๆ แคบลง และแคบสุดบริเวณปลายของรีคอร์ดเดอร์

4.1.2 ฟลูต (Flute) เป็นเครื่องดนตรีที่เก่าแก่ที่สุดชนิดหนึ่งที่มีพัฒนาการมาจากมนุษย์ก่อนประวัติศาสตร์ที่คิดใช้กระดูกสัตว์หรือเขาของสัตว์ที่เป็นท่อกลวงหรือไม้ก็ใช้ปล้องไม้ไผ่มาเจาะรูแล้วเป่าให้เกิดเสียงต่าง ๆ วัตถุชิ้นนี้เป็นต้นกำเนิดของเครื่องดนตรีประเภทขลุ่ย ฟลูตเป็นขลุ่ยเป่าด้านข้าง มีความยาว 26 นิ้วมีช่วงเสียงตั้งแต่ C กลางจนถึง C สูงขึ้นไปอีก 3 ออกเตฟ เสียงแจ่มใสจึงเหมาะสำหรับเป็นเครื่องดนตรีประเภทเล่นทำนองใช้เลียนเสียงนกเล็ก ๆ ได้ดีและเสียงต่ำของฟลูตจะให้เสียงที่ นุ่มนวล

4.1.3 ปิคโคโล (Piccolo) เป็นขลุ่ยขนาดเล็กมีลักษณะเช่นเดียวกับฟลูตแต่เล็กกว่าทำมาจากไม้ หรืออียอร์ไนท์ แต่ปัจจุบันทำด้วยโลหะ ยาวประมาณ 12 นิ้ว เสียงเล็กแหลมชัดเจน แม้ว่าจะเป่าเพียง เครื่องเดียว พิคโคโลเล่นได้ดีเป็นพิเศษโดยเฉพาะการทำเสียงรัว (Trillo) และการบรรเลงเดี่ยว (Solo)

4.2 ประเภทเป่าลมให้ผ่านลิ้นของเครื่องดนตรี (Blowing through a reed) หรือเครื่องเป่าลมไม้ประเภทเป่า ส่วนประกอบที่สำคัญคือมีลิ้น (Reed) เป็นตัวสั่นสะเทือน ส่วนที่เป็นลิ้นจะอยู่ตรงปลายด้านหนึ่งของเป่า เมื่อเป่าลมผ่านลิ้นให้เกิดการสั่นสะเทือน ลมจะเข้าไปในท่อซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวขยายเสียงหรือตัวกำทอน แล้วออกไปยังปากลำโพง เครื่องดนตรีพวกเป่าเป่ายังจำแนกออกได้ตามลักษณะของลิ้นที่ใช้ เป็นประเภทลิ้นคู่ (Double reed) และลิ้นเดี่ยว (Single reed)

4.2.1 เครื่องเป่าลมไม้ลิ้นเดี่ยว (Single reed)

4.2.1.1 คลาริเน็ต (Clarinet) เป็นเครื่องดนตรีที่พัฒนามาจากเครื่องดนตรีในสมัยกลางเรียกว่า Chalumeau คลาริเน็ตเป็นเครื่องดนตรีที่มักทำจากไม้หรือพลาสติกทำให้เกิดเสียงโดยใช้ลิ้นเดี่ยว ซึ่งรัดติดกับปากเป่า คลาริเน็ตได้ถูกประดิษฐ์ขึ้นโดยชาวเยอรมันชื่อ Johann Christoph Denner เมื่อราวปี ค.ศ. 1700 และเริ่มใช้กันอย่างแพร่หลายในวงออร์เคสตราเมื่อปี ค.ศ. 1780 และแทนที่โอโบในวงโยชวาทิตได้ในที่สุด คลาริเน็ตมีหลายชนิด ดังนี้

4.2.1.1.1 บีแฟลต คลาริเน็ต (Bb Clarinet) ช่วงเสียง เริ่มตั้งแต่ D (เขียนว่า E แต่เล่นแล้วออกเสียง D เนื่องจากเป็นคลาริเน็ตบีแฟลต มีเสียงต่ำกว่าที่เขียนไว้ 1 tone) เรื่อยขึ้นไปประมาณ 3 ½ คู่แปด

4.2.1.1.2 เบสคลาริเน็ต (Bass Clarinet) ใช้ระบบการวางนิ้วชุดเดียวกับคลาริเน็ตบีแฟลตทุกอย่าง แต่เวลาเล่นจะมีเสียงต่ำกว่าบีแฟลตคลาริเน็ตอยู่ 1 คู่แปดเหมาะที่จะนำไปใช้บรรเลงแนวทำนองในระดับเสียงต่ำ ลักษณะเด่นของเบสคลาริเน็ตอยู่ที่ข้อต่อกำพวดจะเป็นรูปโค้งงอ ปากลำโพงทำด้วยโลหะ งอซ้อนขึ้นมา

4.2.1.1.3 อัลโตคลาริเน็ต (Alto Clarinet) ขนาดใหญ่และยาวกว่าคลาริเน็ตอื่นๆ ระดับเสียงต่ำกว่าบีแฟลตคลาริเน็ตอยู่คู่ 5 เพอร์เฟกต์ ปากลำโพงทำด้วยโลหะ โค้งงอขึ้นเหมือนแซกโซโฟน

4.2.1.1.4 อีแฟลตคลาริเน็ต (Eb Clarinet) มีขนาดเล็กกว่าบีแฟลตคลาริเน็ต และมีระดับเสียงสูงกว่าบีแฟลตคลาริเน็ตคู่ 5 เพอร์เฟกต์

4.2.1.2 แซกโซโฟน (Saxophone) เครื่องดนตรีในตระกูลแซกโซโฟนสร้างขึ้นโดย ออดอล์ฟ แซก (Adolph Sax) แห่งเมืองบรัสเซล (Brussels) ประเทศเบลเยียม เมื่อปี ค.ศ. 1840 เครื่องดนตรีในตระกูลแซกโซโฟนทั้งหมดใช้กำพรวดที่มีลิ้นเดี่ยวเหมือนคลาริเน็ต แต่ลำตัวจะเป็นทรงกรวยเหมือนโอโบลำตัวทำด้วยโลหะเหมือนเครื่องทองเหลือง ปากลำโพงโคงงอขึ้นขึ้นมา เสียงของแซกโซโฟนเป็นลักษณะผสมผสานมีทั้งความพลิ้วไหว ความกลมกล่อม และความเข้มแข็งปะปนกัน แซกโซโฟน มีหลายชนิด ดังนี้

4.2.1.2.1 โซปราโน แซกโซโฟน (Soprano Saxophone)

4.2.1.2.2 อัลโต แซกโซโฟน (Alto Saxophone)

4.2.1.2.3 เทเนอร์ แซกโซโฟน (Tenor Saxophone)

4.2.1.2.4 บาริโตน แซกโซโฟน (Baritone Saxophone)

4.2.1.2.5 ซับคอนทราเบส แซกโซโฟน (Subcontrabass Saxophone)

นอกจากนั้นยังมีแซกโซโฟนในระดับเสียงเอฟ และระดับเสียงซี แต่ไม่ค่อยกล่าวถึงเพราะว่านำมาใช้น้อยมาก

4.2.2 เครื่องเป่าลมไม้ลิ้นคู่ (Double reed)

4.2.2.1 โอโบ (Oboe) เป็นเครื่องเป่าลมไม้ลิ้นคู่ที่เก่าแก่ที่สุด ชาวอียิปต์โบราณ ได้เคยใช้ปี่ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับปี่โอโบ เมื่อประมาณ 3,500 ปีก่อนคริสตกาลมาแล้ว ชาวกรีกและชาวโรมันโบราณมีปี่ลิ้นคู่ชนิดหนึ่งเรียกว่า “อโรส” (Aulos) โอโบลำตัวยาวประมาณ 25.5 นิ้ว เป็นรูปทรงกรวยทำด้วยไม้หรืออ็อบไนท์ ส่วนลิ้นคู่นั้นทำจากไม้ที่ลำต้นมีข้อและปล้อง ลิ้นของปี่โอโบได้รับการผลิตอย่างประณีตมาแล้วจากโรงงาน ผู้เล่นส่วนมากนิยมนำมาตกแต่งเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับริมฝีปากของตนเอง ช่วงเสียงของโอโบกว้างประมาณ 2 ออกเตฟครึ่ง เริ่มตั้งแต่ Bb ต่ำถัดจาก C กลาง สำเนียงของโอโบ ไม่สง่างามเหมือนฟลูต มีลักษณะแบน ๆ คล้ายเสียงออกจุก เหมาะสำหรับการทำนองเศร้า ๆ บรรยากาศของธรรมชาติและ ลักษณะของดินแดน

ทางตะวันออก หน้าที่สำคัญของโอโบอีกอย่างหนึ่งคือ เป็นเครื่องเทียบเสียงของวง ออร์เคสตรา (A tuning fork for the orchestra) ก่อนการบรรเลงเครื่องดนตรีต่าง ๆ จะต้องเทียบเสียง “ลา” (A)

4.2.2.2 คอร์ แองเกลส์ หรือ อิงลิชฮอร์น (Cor Anglais or English horn) เป็นเครื่องเป่าลมไม้ตระกูลเดียวกับโอโบแต่มีขนาดใหญ่กว่า และมีรูปร่างที่แตกต่างไปจากโอโบ ระดับเสียงต่ำกว่าโอโบและเวลาเล่นจะต้องมีสายติดกับลำตัวเครื่องโยงไปคล้องคอผู้เล่นเพื่อพุงน้ำหนักของเครื่อง เนื่องจากคอร์ แองเกลส์มีลำตัวยาวกว่าปีโอโบ ดังนั้นเพื่อง่ายต่อการเป่า ส่วนที่ต่อจากกำพวดกับลำตัวปีจึงต้องงอโค้งเป็นมุมและเกิดคำว่า “องเกล (Angle)” ขึ้น ต่อมาคำนี้ได้เพี้ยนไปกลายเป็นองแกลส์ (Anglais) ในภาษาฝรั่งเศส ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า English ส่วนคำว่า “คอร์” (Cor) ในภาษาฝรั่งเศส ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า ฮอร์น (Horn) คอร์ แองเกลส์นอกจากมีชื่อประหลาดแล้วยังมีรูปร่างที่น่าทึ่งอีกด้วย คือส่วนที่ต่อจากที่เป่า เป็นท่อลมโลหะโค้งงอติดกับลำตัวเครื่อง ซึ่งโอโบไม่มี ตรงปลายสุดที่เป็นปากลำโพง (Bell) ป่องเป็นกระเปาะกลมๆ ซึ่งโอโบมีลำโพงคล้ายคลาริเน็ต

4.2.2.3 บาสซูน (Bassoon) เป็นเครื่องเป่าลมไม้ขนาดใหญ่ใช้ลิ้นคู่เช่นเดียวกับโอโบ รูปร่างของบาสซูนค่อนข้างจะประหลาดกว่าปีซนิกอื่น ๆ ได้รับฉายาว่าเป็น “ตัวตลกของวงออร์เคสตรา” (The Clown of the Orchestra) ทั้งนี้เพราะเวลาบรรเลงเสียงสั้น ๆ ห้วน ๆ (Staccato) อย่างเร็ว ๆ จะมีเสียงคล้ายลักษณะท่าทางของตัวตลกเนื่องจากความใหญ่โตของท่อลมซึ่งมีความยาวถึง 109 นิ้ว แต่เพื่อไม่ให้ยาวเกะเกะ จึงใช้วิธีทบท่อลมให้เหลือความยาวประมาณ 4 ฟุตเศษ บาสซูนมีน้ำหนักมากจึงต้องมีสายคล้องคอเพื่อช่วยพุงน้ำหนักรู้จักว่า Sling เพื่อให้มือทั้งสองของผู้เล่นขยับไปกดแป้นนิ้วต่าง ๆ ได้สะดวก เสียงของบาสซูนต่ำนุ่มลึก ถือเป็นแนวเบสของกลุ่มเครื่องลมไม้ นอกจากนี้แล้วยังสามารถเล่นทำนองเดี่ยวได้อย่างไพเราะอีกด้วย

4.2.2.4 คอนทราบาสซูน หรือดับเบิลบาสซูน (Contra Bassoon or Double Bassoon) คอนทราบาสซูนเป็นเครื่องเป่าลมไม้ที่ใหญ่กว่าบาสซูน ประมาณเท่าตัวคือมีความยาวของท่อลมทั้งหมดถึง 18 ฟุต 4 นิ้ว หรือ 220 นิ้วพับเป็นสี่ท่อน แต่ละท่อนเชื่อมต่อด้วย Butt และข้อต่อ รูปตัว U ที่ปลายท่อนสุดท้ายจะต่อกับลำโพงโลหะที่คว่ำลงในแนวตั้ง ประดิษฐ์ขึ้นครั้งแรกโดยชาวอังกฤษสองคน ชื่อ สโตน และ มอร์ตัน (Stone & Morton) ต่อมา เฮคเคิล (Heckel) ได้ปรับปรุงโดยดัดกลไกของแป้นนิ้วต่าง ๆ ให้สมบูรณ์ และนำมาใช้จนถึงทุกวันนี้ คอนทราบาสซูนอีกชนิดหนึ่งลำโพงหงายขึ้นในแนวตั้ง ให้เสียงต่ำกว่าบาสซูน ลงไปอีก 1 ออกเตฟ เสียงจะนุ่มไม่แข็งกร้าวเหมือน บาสซูน แต่ถ้าบรรเลงเสียงต่ำอย่างช้า ๆ ในวงออร์เคสตราขณะที่เครื่องดนตรีอื่น ๆ เล่นอย่างเบา ๆ จะสร้างภาพพจน์คล้ายมีงูใหญ่เลื้อยออกมาจากที่มืด โอกาสที่ใช้ในการบรรเลงมีไม่มากนักทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับบทเพลงนั้น ๆ

5. เครื่องเป่าลมทองเหลือง (Brass instrument) พัฒนาการมาจากการเป่าเขาสัตว์และการเป่าสังข์ จะมีส่วนประกอบคือ ท่อลมทำด้วยโลหะขนาดต่าง ๆ กัน โดยมีระบบวาวปิดเปิดเป็นการปรับเปลี่ยนท่อให้ยาวขึ้นหรือสั้นลง สร้างเสียงจากการเป่าลมให้เกิดการสั่นสะเทือนที่ริมฝีปากของผู้เล่น ผ่านเข้าไปในกำพวด เครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่าทองเหลืองมีหลายชนิด ดังนี้

5.1 เฟรนช์ฮอร์น (France horn) หรือที่เรียกว่า “ฮอร์น” ต้นกำเนิดของฮอร์นคือเขาสัตว์ เฟรนช์ฮอร์น เป็นเครื่องลมทองเหลืองที่มีท่อยาวประมาณ 12-15 ฟุต แต่นำมาขดเป็นวงโค้งไปมา เพื่อให้สะดวกแก่ผู้เป่าจนเหลือความยาวจากปากเป่าถึงปากลำโพงเพียง 20 นิ้ว เสียงของเฟรนช์ฮอร์น มีความสดใส สง่า จัดได้ว่าเป็นพระเอกในบรรดาเครื่องลมทองเหลือง

5.2 ทรอมโบน (Trombone) เครื่องลมทองเหลืองมีคันชักโค้งเป็นรูปตัวยู (U-shape) สำหรับเปลี่ยนความยาวของท่อลม เป็นเครื่องลมทองเหลืองที่มีเอกลักษณ์เฉพาะเนื่องจากปรับเปลี่ยนเสียงด้วยการใช้ระบบสไลด์ (Slide) ทำให้สร้างระดับเสียงดนตรีได้ต่างกันออกไปจากเครื่องดนตรีชนิดอื่น

5.3 ทรัมเป็ต (Trumpet) ในสมัยโบราณยุโรปถือว่าทรัมเป็ตเป็นเครื่องดนตรีของชนชั้นสูง ประชาชนสามัญไม่มีสิทธิ์เป็นเจ้าของ กำพวดของทรัมเป็ตเป็นกำพวดรูปถ้วยหรือระฆัง ทำให้ออกเสียงได้ดีทั้งเสียงต่ำและเสียงสูง เป็นท่อโลหะ ปลายบานคล้ายรูปถ้วย ท่อลม ทรัมเป็ตกลวงยาวเท่ากันปลายจะบานออกเป็นลำโพง ทรัมเป็ตมีลูกสูบ 3 ลูก สำหรับใช้เปลี่ยนความยาวของท่อลม

5.4 คอรัเน็ต (Cornet) คอรัเน็ตคือเครื่องเป่าทองเหลืองที่มีลักษณะคล้ายกับทรัมเป็ต แต่ลำตัวสั้นกว่า ถูกนำมาใช้ในวงออร์เคสตราครั้งแรกประมาณ ค.ศ. 1829 ในการแสดงโอเปร่าของ Rossini เรื่อง William Tell ในปัจจุบันคอรัเน็ต

5.5 ฟลูเจลฮอร์น (Flugelhorn) มี 3 ลูกสูบ ท่อลมกลวงเป็นรูปกรวยปลายบานเป็นลำโพงรูปร่างค่อนข้างจะใหญ่กว่าคอรัเน็ต ลักษณะของเสียงจะคล้ายกับฮอร์น แต่มีความห้าวมากกว่าฮอร์น

5.6 ยูโฟเนียม (Euphonium) ยูโฟเนียมมาจากภาษา กรีกหมายถึง “เสียงดี” เสียงของยูโฟเนียมจะนุ่มนวล ทุ้มลึก และมีความหนักแน่นมาก สามารถเล่นในระดับเสียงต่ำได้ดี

5.7 ทูบา (Tuba) เป็นเครื่องดนตรีตระกูลแซกฮอร์น เสียงของทูบาค่ำลึกนุ่มนวล ไม่แตกพร่า เสียงต่ำมากที่เรียกว่า “เพดัล โทน” (Pedal tones) นั้นมีคุณสมบัติเฉพาะตัว ปกติทูบาทำหน้าที่เป็นแนวเบส ให้แก่กลุ่มเครื่องลมทองเหลือง

5.8 ซูซาโฟน (Sousaphone) เป็นเครื่องดนตรีที่ จอห์น ฟิลิป ซูซา (John Philip Sousa) ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อใช้แทนทูบา เพื่อให้ง่ายแก่การเดินทาง เสียงของซูซาโฟนมีลักษณะของ

เสียงเช่นเดียวกันกับทูบา ฉะนั้นจึงใช้แทนกันได้ แต่มีลักษณะพันรอบตัว และมีน้ำหนักมากกว่าทูบา

เครื่องดนตรีสากลที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

เครื่องดนตรีสากลนั้นมี 5 ประเภท และมีหลายชนิดด้วยกัน แต่ก็มีใช้เครื่องดนตรีทุกอย่างจะเหมาะสมสำหรับเด็ก ถ้าหากคำนึงถึงความเหมาะสมของเครื่องดนตรีที่ใช้สำหรับเด็กแล้ว อาจจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายๆ อย่าง เช่น ขนาดของเครื่องดนตรี อายุของเด็ก ขนาดร่างกายของเด็ก เครื่องดนตรีที่เหมาะสมและเป็นไปได้จะต้องเป็นเครื่องดนตรีที่มีขนาดไม่ใหญ่นัก เหมาะกับขนาดนิ้วมือของเด็กในวัยนั้น

1. เครื่องสาย (String Instruments) เป็นลักษณะของการที่ใช้สายลวด เชือก เอ็น หรือ ไนลอน นำมาขึงให้ตึง แล้วทำให้สั่นสะเทือนเพื่อให้เกิดเสียงโดยใช้วิธีการสีและดีด โดยเครื่องที่เป็นที่นิยมส่วนมากได้แก่เครื่องตระกูลไวโอลิน และกีตาร์ ซึ่งหากนำมาใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลกับเด็กที่มีอายุระหว่าง 10-12 ปี นั้นสามารถเล่นได้และเหมาะสมเนื่องจากมีขนาดของร่างกายและกล้ามเนื้อของนิ้วมือที่สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายได้แล้ว และมีช่วงความกว้างของตัวเครื่องไม่มาก น้ำหนักไม่มากจนเกินไป เด็กสามารถแบกได้

2. เครื่องกระทบ (Percussion Instruments) เป็นเครื่องดนตรีที่สร้างเสียงด้วยการตี กระทบ การสั่น การเขย่า และการเคาะ ถ้าหากเครื่องดนตรีชิ้นนั้นมีขนาดเล็ก อย่างเช่น แทมบูรีน เด็กสามารถเล่นได้และเหมาะสมเนื่องจากมีขนาดเล็ก น้ำหนักไม่มาก พกพาสะดวก แต่ถ้าหากเป็นเครื่องที่มีขนาดใหญ่อย่างเช่นกลองใหญ่ กลองเล็ก ก็ไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเนื่องจากมีน้ำหนักมาก แต่ถ้าสามารถวางกับพื้นแล้วเล่น เช่น กลองชุด กลองคองก้า เด็กก็สามารถเล่นได้เนื่องจากไม่เป็นอุปสรรคต่อการเล่นดนตรีเนื่องจากการแบกเครื่องดนตรีที่มีน้ำหนักมาก

3. เครื่องลิ้มนิ้ว (Keyboard Instruments) แม้จะเป็นเครื่องดนตรีขนาดใหญ่ แต่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเล่นดนตรีของเด็ก เนื่องจากเครื่องดนตรีประเภทนี้เป็นเครื่องดนตรีที่วางอยู่บนพื้นห้อง เด็กไม่ต้องแบกเอง และระยะห่างของลิ้มนิ้วแต่ละลิ้มก็ไม่กว้างจนเกินไปสำหรับนิ้วมือของเด็ก แต่ก็มีเครื่องดนตรีประเภทลิ้มนิ้ว เช่น เมโลเดียน เบลโลลา ซึ่งมีขนาดเล็กและสามารถแบกได้

4. เครื่องเป่าลมไม้ (Woodwind Instruments) เป็นเครื่องดนตรีที่ค่อนข้างยากสำหรับเด็ก เนื่องจากมีลักษณะของเครื่องที่ต้องใช้ระบบนิ้วปิดเปิด ยิ่งถ้าเป็นเครื่องที่มีระบบ Open hold แต่บางชนิดก็มีขนาดเล็กและเหมาะสมกับเด็ก เช่น ขลุ่ย Recorder

5. เครื่องเป่าลมทองเหลือง (Brass Instruments) เป็นเครื่องดนตรีที่ยังไม่เหมาะกับเด็กเพราะมีลักษณะของการใช้ลมค่อนข้างเยอะ อีกทั้งยังเป็นเครื่องที่มีขนาดใหญ่ แต่ถ้าหากเป็นเครื่องเป่าลมทองเหลืองที่มีขนาดเล็กลงมา เด็กบางคนก็สามารถที่จะเล่นได้

จึงสรุปได้ว่าเครื่องดนตรีที่เหมาะสมสำหรับเด็กจะต้องคำนึงถึงขนาดของร่างกายและเครื่องดนตรี ถ้าหากเครื่องดนตรีที่มีขนาดใหญ่เกินไปเด็กจะแบกหรือนิ้วเด็กไม่สามารถกางออกเพื่อกดปุ่มได้ ก็เป็นเครื่องดนตรีที่ไม่เหมาะสมสำหรับเด็ก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การสัมภาษณ์ (Interview) มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลและศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ทบทวนวรรณกรรม

ศึกษาองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง จากตำรา เอกสารทางวิชาการ วารสาร จุลสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากล โดยนำข้อมูลต่างๆ มาจัดลำดับ เรียบเรียงบทความให้เหมาะสมกับการทบทวนวรรณกรรม เพื่อนำไปวิเคราะห์ โดยได้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ ดังนี้

1. ห้องสมุดมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
2. ห้องสมุดมหาวิทยาลัยรามคำแหง
3. ห้องสมุดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ห้องสมุดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. โครงการเครือข่ายห้องสมุดในประเทศไทย (Thai Library Integrated System) สำนักงาน

คณะกรรมการการอุดมศึกษา

สำรวจข้อมูลเบื้องต้น

1. สอบถามความคิดเห็นอาจารย์ผู้สอนที่เกี่ยวข้องกับวิชาดนตรีสากล โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)
2. สอบถามเกี่ยวกับขอบเขต ของเนื้อหาสาระการเรียนรู้และเครื่องมือที่สามารถใช้ในการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลรวมถึงชนิดของเครื่องดนตรีที่ใช้ในการปฏิบัติการเรียนวิชาดนตรีสากลของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)
3. สอบถามความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 ทั้งหมดจำนวน 18 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสัมภาษณ์ ตัวต่อตัว โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงบันทึกการสัมภาษณ์ ซึ่งสัมภาษณ์ตามประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี
4. ปัญหาและอุปสรรค
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมาขอความร่วมมือกับทางโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม) ในการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ (Interview) นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 ทั้งหมด จำนวน 18 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและข้อมูลจากการสัมภาษณ์ทั้งหมดมาจำแนกเป็นประเด็นต่างๆ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิเคราะห์ข้อมูลการตอบคำถามการวิจัยโดยใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) จากข้อมูลที่ได้รวบรวมมาทั้งหมดโดยแยกให้เห็นถึงส่วนประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบเหล่านั้น ดังนี้

1. วิเคราะห์ถึงข้อมูลส่วนบุคคล ประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล พื้นฐานของนักเรียนแต่ละคนที่ได้เรียนรู้ทั้งทฤษฎีและปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
2. วิเคราะห์ถึงชนิดเครื่องดนตรีที่นักเรียนต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล และจำแนกออกเป็นหมวดหมู่ตามประเภทโดยคำนวณเป็นอัตราส่วนร้อยละ

3. วิเคราะห์ถึงสิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการต่อการเลือกชนิดเครื่อง โดยสอบถามถึงสิ่งที่มีผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลมากที่สุด โดยแบ่งออกเป็นหัวข้อ ดังนี้

3.1 ปัจจัยส่วนตัว เช่น เพศ อายุ ระดับชั้นของผู้เรียน บุคลิกภาพ ทักษะและลักษณะมุ่งอนาคต

3.2 ปัจจัยด้านครอบครัว เช่น การสนับสนุนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง

3.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีสากล เช่น เพื่อนร่วมชั้นเรียน สถานที่เรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

4. วิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคในการเรียนรู้และปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลว่ามีอะไรบ้าง เช่น ปัญหาที่มาจากผู้ปกครอง ครูผู้สอนดนตรี สถานที่ สื่อ อุปกรณ์ เป็นต้น

5. วิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียนของนักเรียนว่ามีอะไรบ้าง

การนำเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) จากข้อมูลที่ได้รวบรวมมาทั้งหมด โดยแยกให้เห็นถึงส่วนประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบเหล่านั้นโดยมีวิธีวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ตามกรอบแนวคิดในการวิจัยและนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเป็นความเรียง โดยนำเสนอไว้ใน บทที่ 4 การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)

2. ศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ นำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ตามกรอบแนวคิดในการวิจัยและนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเป็นความเรียง โดยนำเสนอไว้ใน บทที่ 4 การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อ

ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตร
ภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลจากอาจารย์ผู้สอนที่เกี่ยวข้องกับวิชาดนตรีสากล

การเรียนวิชาดนตรีสากลในเวลาเรียนตามหลักสูตรของสถานศึกษา นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 ได้ผ่านการเรียนวิชาดนตรีสากลตามหลักสูตรของสถานศึกษาในระดับชั้น อนุบาล 1 จนถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งได้เรียนรู้ทั้งทฤษฎีและปฏิบัติวิชาดนตรีสากลมาแล้ว จากที่ผ่านมา อาจารย์ผู้สอนวิชาดนตรีสากลโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ได้จัดการเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้ใช้เครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่าลมไม้โดยใช้ขลุ่ยรีคอร์เดอร์เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ใช้เครื่องดนตรีประเภทเครื่องลิ่มนิ้วโดยใช้เปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียน และในช่วงเวลาเลิกเรียน ทางโรงเรียนได้จัดให้มีการเรียนพิเศษหลังเลิกเรียน สำหรับนักเรียนที่สนใจในด้านดนตรีสามารถที่จะสมัครเรียนได้โดยกำหนดให้มีชนิดของเครื่องดนตรีที่เปิดสอน คือ ไวโอลิน เปียโน อูคูเลเล่ กีตาร์ คลาริเน็ต แซกโซโฟน ฟลูต รีคอร์เดอร์

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากที่ผ่านมาในแต่ละปีการศึกษา จะมีนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านดนตรีที่เรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลมาแล้วจากการเรียนพิเศษ จากที่บ้านหรือตามโรงเรียนสอนดนตรีของเอกชน นักเรียนจึงมีพื้นฐานความสามารถในการปฏิบัติเครื่องดนตรีแตกต่างกันในชั้นเรียน

ข้อมูลส่วนบุคคล

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 มีจำนวนทั้งสิ้น 18 คน เป็นนักเรียนชาย 11 คน นักเรียนหญิง 7 คน โดยเฉลี่ยแล้วมีอายุ 11 – 12 ซึ่งนักเรียนทุกคนเคยผ่านการเรียนวิชาดนตรีสากลมาแล้วทั้งในโรงเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษาและตามโรงเรียนสอนดนตรีของเอกชนทั่วไปไปจนถึงการเรียนดนตรีกับครูสอนพิเศษวิชาดนตรีของทางโรงเรียนในเวลาเลิกเรียน

จากการสัมภาษณ์ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 ได้ทำการสรุปข้อมูลออกมาดังนี้

ตารางที่ 2 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 1

คนที่ 1	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	ได้เรียนกีตาร์ ตอนอายุ 7 ขวบจนปัจจุบัน และฝึกเป่าแซกโซโฟนได้ครึ่งปี
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้กีตาร์เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	เนื่องจากเคยเรียนการเล่นกีตาร์ มาแล้วตั้งแต่อายุได้ 7 ปี จากที่บ้านซึ่งมีความต้องการที่จะเรียนรู้เพื่อฝึกหัดเพิ่มเติมในด้านการเล่นกีตาร์ เรียนรู้การจับคอร์ดเพิ่มเติมจากที่เคยเรียนมา และตนเองนั้นมีความชอบในลักษณะของเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ของกีตาร์ ซึ่งให้เหตุผลไว้ว่า “กีตาร์มีเสียงที่ไพเราะมาก”
4. ปัญหาและอุปสรรค	มักจะมีปัญหาเกี่ยวกับเครื่องดนตรีชนิดนี้ซึ่งในขณะที่เล่นกีตาร์จะเจ็บนิ้วจากการเล่นทุกครั้ง
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	มีความต้องการให้ผู้ปกครองอนุญาตให้เรียนกีตาร์ในช่วงเวลาเลิกเรียนกับทางโรงเรียน

ตารางที่ 3 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 2

คนที่ 2	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนเปียโนจากโรงเรียนดนตรีตั้งแต่จำความได้ และเคยเรียนเป่าคลาริเน็ตจากการเรียนพิเศษที่โรงเรียนในเวลาเลิกเรียนเป็นเวลาครึ่งปี
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องลิ่มนิ้ว โดยใช้เปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	เนื่องจากตนเองเคยเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดนี้มาก่อนและเพื่อนในชั้นเรียนบางคนยังไม่เคยเล่นเครื่องดนตรีชนิดนี้ จึงอยากให้เพื่อนได้เรียนปฏิบัติกับเครื่องเครื่องดนตรีชนิดนี้ และมีความเป็นไปได้ที่จะสามารถทำคะแนนในวิชาดนตรีสากลได้ดีกว่าเพื่อน และสำหรับตนเองนั้นมีความต้องการที่จะฝึกเพิ่มเติมในส่วนของการใช้นิ้วดีดเปียโน และเสริมในด้านของจังหวะ ต้องการที่จะฝึกควบคุมจังหวะของการเล่นเปียโนให้ดียิ่งขึ้น
4. ปัญหาและอุปสรรค	ถ้าหากนำเครื่องดนตรีชนิดนี้มาใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลกับเพื่อนในชั่วโมงเรียน ตนเองคิดว่ามีความยากเกินไปสำหรับเพื่อนในการเล่นเครื่องดนตรีชนิดนี้ และเครื่องดนตรีชนิดนี้มีราคาแพงบวกกับพื้นที่สำหรับวางเครื่องดนตรีไม่กว้างพอ
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้มีวิชาดนตรีมีเวลาเรียนเพิ่มจากสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง เป็นสองครั้ง

ตารางที่ 4 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 3

คนที่ 3	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนการสีไวโอลินจากการเรียนพิเศษวิชาดนตรีที่โรงเรียนมาแล้ว 3 ปีจนถึงปัจจุบันก็ยังเรียนอยู่ในช่วงเวลาเลิกเรียน
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้ไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	มีความชอบในเครื่องดนตรีชนิดนี้อย่างมาก เพราะชอบลักษณะของเสียงไวโอลินที่ไพเราะ จึงมีความต้องการที่จะให้เพื่อนในชั้นเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับเครื่องดนตรีชนิดนี้
4. ปัญหาและอุปสรรค	หากนำเครื่องดนตรีชนิดนี้มาใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลในชั่วโมงเรียน เพื่อนในชั้นเรียนอาจจะไม่สามารถเล่นได้เหมือนตนเอง เพราะมีความคิดว่าไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีที่ค่อนข้างยาก
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีเท่านั้น ไม่อยากเรียนทฤษฎีดนตรี

ตารางที่ 5 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 4

คนที่ 4	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนการเล่นเปียโนตั้งแต่อายุ 4 ขวบ จนถึงอายุ 7 ขวบ จากสถาบันสอนดนตรีแห่งหนึ่ง แต่ปัจจุบันเลิกเรียนไปแล้ว
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	ความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องลิ่มนิ้ว โดยใช้เปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	ต้องการที่จะกลับไปเรียนการเล่นเปียโนอีกครั้งเพราะยังมีความชอบในเครื่องดนตรีชนิดนี้อยู่ แต่ที่เลิกเรียนดนตรีเนื่องจากต้องเรียนเสริมทางด้านวิชาการ และมีความคิดว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียนหลายคนสามารถเล่นเปียโนได้ดีเหมือนตนเอง
4. ปัญหาและอุปสรรค	หากนำเครื่องดนตรีชนิดนี้มาใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลกับเพื่อนในชั่วโมงเรียน ตนเองคิดว่าพื้นที่ในห้องเรียนไม่กว้างพอที่จะเรียนด้วยกันทั้งหมด และมีความเห็นว่า การเรียนเปียโนควรเรียนคนเดียวไม่เหมาะที่จะเรียนเป็นกลุ่ม
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้ทำห้องดนตรีเพิ่ม ไว้ใช้สำหรับเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสำหรับนักเรียนโครงการภาคภาษาอังกฤษเท่านั้น

ตารางที่ 6 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 5

คนที่ 5	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนเปียโนตั้งแต่จำความได้จนถึงปัจจุบันก็ยังเรียนเปียโนที่บ้านกับอาจารย์ชาวต่างชาติ
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้อูคูเลเล่เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	มีเพื่อนที่เคยเรียนอูคูเลเล่บอกว่าเครื่องดนตรีชนิดนี้สนุก และเคยทดลองเล่นมาแล้ว อีกทั้งยังมีความคิดส่วนตัวที่ว่า กลองชุดอูคูเลเล่ น่าจะเป็นเครื่องดนตรีที่เล่นง่ายไม่ยากสำหรับตนเอง
4. ปัญหาและอุปสรรค	ผู้ปกครองเคยบอกว่าอยากให้ตนเองเล่นเปียโนเก่งๆ จึงมีความคิดว่า ถ้าหากต้องซื้อเครื่องดนตรีชนิดอื่นไว้เป็นเครื่องดนตรีส่วนตัว กลัวว่าผู้ปกครองจะไม่อนุญาตให้ซื้อ
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้สอนทฤษฎีดนตรีที่ยากกว่านี้ เพราะเคยเรียนกับอาจารย์ที่สอนเปียโนมาแล้วจากที่บ้าน

ตารางที่ 7 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 6

คนที่ 6	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยฝึกเล่นเปียโนตั้งแต่อยู่ระดับชั้นอนุบาล 3 และเป่าแซกโซโฟนมาแล้วตั้งแต่อยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องลิ่มนิ้ว โดยใช้เปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	เป็นเครื่องดนตรีที่คุ้นเคยและสามารถเล่นได้ดีในระดับหนึ่ง อีกทั้งเวลาที่ได้อินเสียงเปียโนจะมีความรู้สึกผ่อนคลายอารมณ์ ไม่เครียด และมีความชอบในเสียงของเปียโน โดยให้เหตุผลว่า “เป็นเครื่องดนตรีที่มีเสียงไพเราะ”
4. ปัญหาและอุปสรรค	หากนำเครื่องดนตรีชนิดนี้มาใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลในชั่วโมงเรียน ในการเคลื่อนย้ายเครื่องดนตรีจะทำได้ยากและคิดว่าอาจารย์ผู้สอนวิชาดนตรีสากลไม่สามารถสอนการเล่นเปียโนได้เนื่องจากเล่นเปียโนไม่เป็น
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้โรงเรียนทำห้องดนตรีใหม่ และซื้อเครื่องดนตรีหลายชนิดมาให้ให้นักเรียนได้เลือกเล่นตามใจชอบได้

ตารางที่ 8 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 7

คนที่ 7	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนตีกลองชุดและได้ตีกลองชุดในโบสถ์ เคยฝึกเป่าคลาริเน็ตได้ครึ่งปีตั้งแต่อยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องกระทบ โดยใช้กลองชุดเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	เนื่องจากเครื่องดนตรีชนิดนี้สามารถสร้างความดึงดูดแก่บุคคลที่ได้ฟัง มีลักษณะของเสียงที่หนักแน่น เร้าใจ เป็นเครื่องดนตรีที่ตนเองชื่นชอบและมีความต้องการที่จะเรียนรู้เพิ่มเติมให้เก่งยิ่งขึ้นมากกว่าเดิม
4. ปัญหาและอุปสรรค	หากนำเครื่องดนตรีชนิดนี้มาใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลในชั่วโมงเรียน ตนเองคิดว่าอาจจะไม่เหมาะสมเพราะเป็นเครื่องดนตรีที่มีเสียงดังมาก ไม่เหมาะที่จะเล่นพร้อมๆ กันหลายคน
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้ครูและเพื่อนจัดทำวงดนตรีขึ้นมา เป็นวงดนตรีของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 9 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 8

คนที่ 8	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยตีกลองใหญ่ในวงดุริยางค์ตอนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล และได้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าวงดุริยางค์
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องกระทบโดยใช้กลองชุดเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	เป็นเครื่องดนตรีที่ตนเองคิดว่า ถ้าได้เล่นแล้วจะต้องสนุกมากอย่างแน่นอน และเป็นเครื่องดนตรีที่ไม่มีระดับเสียง จึงไม่จำเป็นที่จะต้องอ่านโน้ตเป็นระดับเสียง
4. ปัญหาและอุปสรรค	หากนำเครื่องดนตรีชนิดนี้มาใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลในชั่วโมงเรียน มีความคิดว่าเพื่อนหลายคนอาจจะไม่ชอบเหมือนตนเอง อีกทั้งในปัจจุบันที่โรงเรียนก็ยังไม่มียุคเครื่องดนตรีชนิดนี้
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้โรงเรียนตั้งวงดนตรีขึ้นมาสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 10 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 9

คนที่ 9	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	ไม่เคยเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลจากนอกโรงเรียน เคยเรียนวิชาดนตรีสากลจากในชั้นเรียนตามหลักสูตรของสถานศึกษาเท่านั้น
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	ความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องกระทบโดยใช้กลองชุดเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	ต้องการที่จะเรียนรู้ทักษะการตีกลองเพื่อพัฒนาตนเองในด้านร่างกายให้มีความเร็วในการใช้กำลังแขนมากขึ้นโดยมีความคิดที่ว่าการตีกลองชุดเหมือนเป็นการออกกำลังกายไปด้วย
4. ปัญหาและอุปสรรค	ถ้าตัดสินใจเรียนกลองชุดก็กลัวว่าที่บ้านจะไม่สนับสนุน เพราะเป็นเครื่องดนตรีที่มีเสียงดังมาก ราคาสูง
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้โรงเรียนตั้งวงดนตรีขึ้นมาสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 11 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 10

คนที่ 10	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนเปียโนมาแล้วจากโรงเรียนสอนดนตรีและที่บ้าน อีกทั้งยังเรียนพิเศษวิชาดนตรีที่โรงเรียนมาแล้ว 3 ปีจนถึงปัจจุบันก็ยังเรียนอยู่ในช่วงเวลาเลิกเรียน ตั้งแต่อายุ 6 ขวบ จนถึงปัจจุบัน
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้อูคูเลเล่เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	เครื่องดนตรีชนิดนี้เป็นเครื่องดนตรีอีกชนิดที่ตนเองอยากเล่น นอกเหนือจากเปียโนที่ได้เรียนเป็นประจำซึ่งตนเองมีความชอบในลักษณะของเสียงที่ไพเราะและรูปร่างของเครื่องดนตรีที่ทันสมัยมองดูเท่
4. ปัญหาและอุปสรรค	ไม่สามารถร้องเพลงไปพร้อมกับเล่นดนตรีได้ จึงกลัวที่จะได้คะแนนน้อยลง ถ้าหากต้องเล่นเครื่องดนตรีชนิดนี้แล้วร้องเพลงไปด้วย
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	ไม่ชอบเรียนทฤษฎีดนตรี อยากให้มีการเรียนปฏิบัติดนตรีอย่างเดียว

ตารางที่ 12 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 11

คนที่ 11	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	ไม่เคยเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลจากนอกโรงเรียน เคยเรียนวิชาดนตรีสากลจากในชั้นเรียนตามหลักสูตรของสถานศึกษาเท่านั้น
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้อูคูเลเล่เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	เนื่องจากมีเพื่อนที่เคยเรียนดนตรีบอกว่าเครื่องดนตรีชนิดนี้สนุก และเคยได้ทดลองเล่นเครื่องดนตรีชนิดนี้กับเพื่อนในเวลาเลิกเรียน จึงมีความชอบในเครื่องดนตรีชนิดนี้
4. ปัญหาและอุปสรรค	หากนำเครื่องดนตรีชนิดนี้มาใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลกับเพื่อนในช่วงเวลาเรียน อาจจะพบปัญหาในด้านประสบการณ์ทางด้านการเล่นดนตรี เพราะตนเองไม่เคยเล่นเครื่องดนตรีในเวลาอื่นๆ นอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้ทำห้องดนตรีเพิ่ม ไว้ใช้สำหรับเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสำหรับนักเรียนโครงการภาคภาษาอังกฤษเท่านั้น

ตารางที่ 13 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 12

คนที่ 12	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียน ไวโอลินตอนอายุ 6 ขวบ เป็นเวลา 2 ปี เรียนอูคูเลเล่ในเวลาเล็กเรียนกับทางโรงเรียนมาเป็นเวลา 1 ปี และเคยเรียนเป่าคลาริเน็ตได้ครึ่งปี
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องลิ่มนิ้ว โดยใช้เปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	ครูเคยบอกว่าเปียโนนั้นเป็นพื้นฐานของเครื่องดนตรีทุกชนิด ซึ่งจะช่วยให้ การร้องเพลง และการได้ยินของคนที่ได้เรียนเปียโนพัฒนาได้ดีขึ้น ทำให้เสียงเวลาร้องเพลงไม่เพี้ยน สามารถเรียนรู้เสียงของตัวเองได้
4. ปัญหาและอุปสรรค	เป็นคนที่ชอบเล่นดนตรีและร้องเพลง แต่เรียนรู้ได้ช้า ร่างกายไม่แข็งแรง
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากเรียนร้องเพลงมากกว่าปฏิบัติเครื่องดนตรี ตนเองได้เรียนปฏิบัติดนตรีมาโดยตลอด แต่รู้สึกชอบการร้องเพลงมากกว่า

ตารางที่ 14 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 13

คนที่ 13	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนเปียโนมาแล้วจากโรงเรียนสอนดนตรีและที่บ้าน ตั้งแต่อายุ 8 ปี จนถึงปัจจุบัน
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้อูคูเลเล่เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	เนื่องจากที่เคยเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในเนื้อหาเครื่องดนตรีสากลทั้ง 5 ประเภท ได้เห็นและได้ยินเสียงของเครื่องดนตรีชนิดนี้แล้วจึงเกิดความชอบและต้องการที่จะเล่นเครื่องดนตรีชนิดนี้
4. ปัญหาและอุปสรรค	กลัวว่าถ้าต้องเรียนอูคูเลเล่ แล้วตนเองจะเล่นได้ไม่เก่งเท่าเพื่อน เพราะตนเองเคยเล่นแต่เปียโน เพราะจากที่เคยเรียนเปียโนด้วย Recorder ตอนอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก็ทำคะแนนได้ไม่ค่อยดีเมื่อเทียบกับเพื่อนให้ชั้นเรียน
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้ในชั้นเรียนวิชาดนตรี สามารถเลือกเล่นเครื่องดนตรีชนิดไหนก็ได้เหมือนกับวิชาดนตรีไทยที่นักเรียนจะสามารถเลือกเล่นระหว่างระนาดเอก ระนาดทุ้ม มโหรีวงใหญ่ได้

ตารางที่ 15 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 14

คนที่ 14	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนกีตาร์ตอนอายุ 7 ขวบ จนถึงปัจจุบันก็ยังเรียนกีตาร์ที่โรงเรียนดนตรีในเวลาเลิกเรียนช่วงเย็น และได้เรียนเปียโนตอนอายุ 9 ขวบ จนถึงปัจจุบัน
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้กีตาร์เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	ความชอบในเครื่องดนตรีชนิดนี้เพราะขณะที่ได้เล่นกีตาร์กับเพื่อนแล้วมีความรู้สึกสนุกสนาน
4. ปัญหาและอุปสรรค	หากนำเครื่องดนตรีชนิดนี้มาใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลในชั่วโมงเรียนกลัวว่าเพื่อนอาจจะไม่ชอบเพราะการเล่นกีตาร์นั้นจะทำให้เจ็บนิ้วมือ
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้โรงเรียนตั้งวงดนตรีขึ้นมาสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 16 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 15

คนที่ 15	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนเปียโนตั้งแต่อายุได้ประมาณ 8 ขวบ จนถึงปัจจุบันก็ยังเรียนเปียโนที่โรงเรียนดนตรีในเวลาเลิกเรียนช่วงเย็น
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้อูคูเลเล่เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	ชอบลักษณะของเสียงเครื่องดนตรีชนิดนี้และมีลักษณะคล้ายกับกีตาร์ขนาดเล็ก วิธีการเล่นจึงน่าจะง่ายกว่ากีตาร์จึงมีความคิดว่าตนเองจะสามารถเล่นเครื่องดนตรีชนิดนี้ได้ และเป็นเครื่องดนตรีที่ดูน่ารัก
4. ปัญหาและอุปสรรค	กลัวว่าจะไม่เหมาะกับตนเองเนื่องจากกังวลว่าจะยากเกินไปสำหรับตนเองในการวางมือเพื่อจับคอร์ด
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้ทำห้องดนตรีเพิ่ม และขยายให้กว้างพอที่จะเรียนพร้อมกันทั้งชั้นเรียน

ตารางที่ 17 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 16

คนที่ 16	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนเปียโนตั้งแต่อายุได้ประมาณ 4 ขวบ จนถึงอายุ 10 ขวบก็หยุดเรียน และเรียนเป่าฟลูตตั้งแต่อายุ 6 ขวบ แต่ว่ารู้สึกไม่ชอบ จึงหยุดเรียนตั้งแต่นั้น
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	ความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องลิ่มนิ้ว โดยใช้เปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	มีเพื่อนหลายคนในห้องสามารถเล่นเปียโนได้อยู่แล้ว จึงมีความคิดที่ว่า ตนเองและเพื่อนในชั้นเรียนจะสามารถทำคะแนนในวิชาดนตรีได้ดีเนื่องจากเคยมีประสบการณ์ในการเล่นเปียโน
4. ปัญหาและอุปสรรค	ตนเองคิดว่าพื้นที่ในห้องเรียนไม่กว้างพอที่จะเรียนด้วยกันทั้งหมด และมีความเห็นว่า การเรียนเปียโนควรเรียนคนเดียวไม่เหมาะที่จะเรียนเป็นกลุ่ม
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้โรงเรียนตั้งวงดนตรีขึ้นมาสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 18 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 17

คนที่ 17	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	ไม่เคยเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลจากนอกโรงเรียน เคยเรียนวิชาดนตรีสากลจากในชั้นเรียนตามหลักสูตรของสถานศึกษาเท่านั้น
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้กีตาร์เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	เครื่องดนตรีชนิดนี้เป็นเครื่องดนตรีที่ออกสื่อโทรทัศน์บ่อยครั้ง เมื่อตนเองเห็นวงดนตรีในโทรทัศน์จึงเกิดความชอบขึ้นมา หลายคนเล่นแล้วดูแต่ว่าตนเองยังไม่เคยเล่น จึงเกิดความต้องการที่จะเรียนเครื่องดนตรีชนิดนี้ ถ้าหากตนเองได้เล่นกีตาร์แล้วอาจจะดูเท่และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนได้
4. ปัญหาและอุปสรรค	มีความกังวลเกี่ยวกับความคิดเห็นของเพื่อนในชั้นเรียน เพราะว่าเพื่อนในชั้นเรียนอาจจะไม่ชอบกีตาร์เหมือนตนเอง
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้โรงเรียนตั้งวงดนตรีขึ้นมาสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตารางที่ 19 ข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนคนที่ 18

คนที่ 18	ผลการวิเคราะห์
1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล	เคยเรียนเปียโนตั้งแต่อายุประมาณ 3 ขวบจนถึง 8 ขวบจึงเปลี่ยนมาเรียนไวโอลิน จนถึงปัจจุบันก็ยังเรียนไวโอลินที่โรงเรียนดนตรีในวันหยุด
2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล	มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้ไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล
3. สิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี	ความชื่นชอบในลักษณะของเสียงไวโอลินที่เป็นเอกลักษณ์ มีความคิดว่าไวโอลินนั้นเหมาะสำหรับคนทุกวัย สามารถเล่นได้ตั้งแต่อายุยังน้อย เป็นเครื่องดนตรีที่ได้รับความนิยมจากคนทั่วไป มีการแข่งขันประกวดตีไวโอลินหลายแห่ง และสามารถเล่นไวโอลินในโอกาสต่างๆ ได้
4. ปัญหาและอุปสรรค	ความกังวลว่าเครื่องดนตรีชนิดนี้อาจจะยากเกินไปสำหรับเพื่อนในชั้นเรียน พังง่าย และเครื่องดนตรีมีราคาแพงถ้าหากจะซื้อไว้ใช้เป็นส่วนตัว
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน	อยากให้ทางโรงเรียนเพิ่มเวลาเรียนในวิชาดนตรี จากที่ปกติเรียน 1 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็น 2 ครั้งต่อสัปดาห์

ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

ตารางเปรียบเทียบระหว่างชนิดของเครื่องดนตรีที่นักเรียนเคยเรียนกับชนิดของเครื่องดนตรีที่นักเรียนต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบระหว่างชนิดของเครื่องดนตรีที่เคยเรียนกับเครื่องดนตรีที่ต้องการเรียน

ลำดับ	ชนิดของเครื่องดนตรี	
	เคยเรียน	ต้องการเรียนในชั้น ป.6
คนที่ 1	Guitar, Saxophone	Guitar
คนที่ 2	Piano, Clarinet	Piano
คนที่ 3	Violin	Violin
คนที่ 4	Piano	Piano
คนที่ 5	Piano	Ukulele
คนที่ 6	Piano, Saxophone	Piano
คนที่ 7	Drum set, Clarinet	Drum set
คนที่ 8	Bass Drum	Drum set
คนที่ 9	-	Drum set
คนที่ 10	Piano	Ukulele
คนที่ 11	-	Ukulele
คนที่ 12	Ukulele, Clarinet, Violin	Piano
คนที่ 13	Piano	Ukulele
คนที่ 14	Guitar, Piano	Guitar
คนที่ 15	Piano	Ukulele

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ลำดับ	ชนิดของเครื่องดนตรี	
	เคยเรียน	ต้องการเรียนในชั้น ป.6
คนที่ 16	Piano, Flute	Piano
คนที่ 17	-	Guitar
คนที่ 18	Piano, Violin	Violin

จากตารางเปรียบเทียบระหว่างชนิดของเครื่องดนตรีที่นักเรียนเคยเรียนกับชนิดของเครื่องดนตรีที่นักเรียนต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 21 ชนิดของเครื่องดนตรีที่นักเรียนมีความต้องการเรียนปฏิบัติ

เครื่องดนตรี	จำนวนนักเรียน (คน)	ร้อยละ
Ukulele	5	27.78
Piano	5	27.78
Guitar	3	16.67
Drum set	3	16.67
Violin	2	11.11

จากตารางสรุปได้ว่า มีนักเรียน 5 คน มีความต้องการที่จะเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลชนิดเดิมจากที่เคยเรียนมา มีนักเรียน 5 คน ที่ต้องการเปลี่ยนชนิดของเครื่องดนตรี และมีนักเรียน 4 คนที่ไม่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาดนตรีสากลนอกเวลาเรียน โดยที่นักเรียนส่วนใหญ่มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้อูคูเลเล่และเปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลส่วนบุคคล

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 มีจำนวนทั้งสิ้น 18 คน เป็นนักเรียนชาย 11 คน นักเรียนหญิง 7 คน โดยเฉลี่ยแล้วมีอายุ 11 – 12 ซึ่งนักเรียนทุกคนเคยผ่านการเรียนวิชาดนตรีสากลมาแล้วทั้งในโรงเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษาและตาม โรงเรียนสอนดนตรีของเอกชนทั่วไป และมีนักเรียนบางส่วนที่ได้เรียนดนตรีกับครูสอนพิเศษวิชาดนตรีของทางโรงเรียนในเวลาเลิกเรียน และจะมีนักเรียนส่วนน้อยที่ไม่เคยได้เรียนปฏิบัติดนตรี ยกเว้นในชั้นเรียน

ประสบการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล

1. ประสบการณ์ในการเรียนวิชาดนตรีสากลในเวลาเรียนตามหลักสูตรของสถานศึกษา นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 ได้ผ่านการเรียนวิชาดนตรีสากลตามหลักสูตรของสถานศึกษาในระดับชั้น อนุบาล 1 จนถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งได้เรียนรู้ทั้งทฤษฎีและปฏิบัติวิชาดนตรีสากลมาแล้ว

1.1 ทางด้านการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล ได้ผ่านการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล ประเภทเคาะจังหวะในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ฝึกปฏิบัติการขับร้องในระดับชั้นอนุบาลจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้ปฏิบัติเครื่องเป่าลมไม้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 โดยใช้เครื่องรีคอร์เดอร์ จนถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ปฏิบัติเครื่องลิ่มนิ้ว

1.2 ทางด้านทฤษฎีดนตรีสากล นักเรียนได้เรียนตามหลักสูตรของสถานศึกษา ในเนื้อหาของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ซึ่งผ่านการเรียนทฤษฎีเบื้องต้นของดนตรีสากล ซึ่งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับประเภทของเครื่องดนตรีสากลทั้ง 5 ประเภท

2. ประสบการณ์ในการเรียนวิชาดนตรีสากลนอกเวลาเรียน เป็นการเรียนวิชาดนตรีสากลตามสถานกวดวิชา โรงเรียนดนตรี การเรียนพิเศษจากทางโรงเรียน หรือกระทั่งที่บ้าน

2.1 ทางด้านการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล จากนักเรียนทั้งหมด 18 คน มีนักเรียนอยู่ 15 คนได้เรียนวิชาดนตรีสากลที่มุ่งเน้นการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล ซึ่งมีนักเรียน 3 คน ไม่ได้เรียน

2.2 ทางด้านทฤษฎีดนตรีสากล นักเรียนที่ได้เรียนวิชาดนตรีสากลจากโรงเรียนดนตรี และเรียนพิเศษจากทางโรงเรียนจะได้เรียนพื้นฐานที่เกี่ยวกับการอ่านโน้ตและจังหวะ

ชนิดเครื่องดนตรีที่นักเรียนต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

นักเรียนส่วนใหญ่มีความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องสาย โดยใช้อูคูเลเล่เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล ซึ่งมีจำนวน 5 คน จากทั้งหมด 18 คน คิดเป็นร้อยละ 27.78 ของ และเครื่องดนตรีสากลประเภทเครื่องลิ่มนิ้วโดยใช้เปียโน เป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล ซึ่งมีจำนวน 5 คน จากทั้งหมด 18 คน คิดเป็นร้อยละ 27.78 เท่ากันกับจำนวนนักเรียนที่มีความต้องการเลือกอูคูเลเล่ ซึ่งเป็นร้อยละที่สูงที่สุด ทำให้ทราบได้ว่านักเรียนมีความต้องการที่จะใช้อูคูเลเล่และเปียโนเป็นเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี

จากการสัมภาษณ์นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 แบ่งออกเป็นหัวข้อ ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนตัว

- 1.1 มีความชอบในชนิดของเครื่องดนตรีที่ต้องการเรียนปฏิบัติ
- 1.2 มีความต้องการที่จะเรียนรู้เพื่อฝึกหัดเพิ่มเติมในการเล่นเครื่องดนตรี
- 1.3 ต้องการที่จะกลับมาเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดเดิมที่เคยเรียน
- 1.4 ชนิดของเครื่องดนตรีที่เลือกเป็นเครื่องดนตรีที่คุ้นเคยและสามารถเล่นได้ดีในระดับหนึ่ง

2. ปัจจัยด้านครอบครัว

- 2.1 ต้องการให้ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้เลือกเรียนเครื่องดนตรีตามที่ตนเองต้องการ
- 2.2 ต้องการที่จะให้ผู้ปกครองส่งเสริมและสนับสนุนในด้านการจัดซื้ออุปกรณ์ดนตรีไว้เป็นของส่วนตัว จะได้ไม่ต้องใช้เครื่องดนตรีของทางโรงเรียน

3. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีสากล

3.1 เพื่อนร่วมชั้นเรียน

- 3.1.1 มีความต้องการที่จะเรียนปฏิบัติในวิชาดนตรีสากลกับกลุ่มเพื่อนที่สนิทกัน
- 3.1.2 มีความรู้และประสบการณ์ในเครื่องดนตรีที่ตนเองเคยเรียน จึงอยากให้เพื่อนได้เรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดนั้นร่วมกับตนเอง
- 3.1.3 มีความเป็นไปได้ที่จะสามารถทำคะแนนในวิชาดนตรีสากลได้ดีกว่าเพื่อน

3.1.4 เพื่อนแนะนำและชักจูงให้เรียนเครื่องดนตรีชนิดนั้น

จากการศึกษาความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 พบว่านักเรียนมีสิ่งจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะของความต้องการส่วนบุคคล

ปัญหาและอุปสรรค

1. ทางด้านร่างกาย

- 1.1 มีความกังวลในขนาดของร่างกาย และมือที่ใช้หยิบจับเล่นเครื่องดนตรี
- 1.2 ความสามารถเฉพาะตัวในการเล่นดนตรี หรือพรสวรรค์ที่คิดว่าตนเองเก่งกว่าหรือด้อยกว่าเพื่อน รวมไปถึงการแยกประสาทสัมผัสในการเล่นดนตรีที่แตกต่างกันระหว่างตนเองและเพื่อน

2. ทางด้านอุปกรณ์ นักเรียนมีความต้องการที่จะให้ผู้ปกครองส่งเสริมและสนับสนุนในด้านการจัดซื้ออุปกรณ์ดนตรีไว้เป็นของตัวเอง จะได้ไม่ต้องใช้เครื่องดนตรีของทางโรงเรียน แต่มีความกังวลเรื่องค่าใช้จ่ายในการเรียนและอุปกรณ์ จึงมีข้อจำกัดในความคิดที่จะตัดสินใจเลือกเรียนโดยใช้เครื่องดนตรีในราคาที่ไม่สูงจนเกินไป

3. ทางด้านการเรียน

3.1 นักเรียนบางส่วนไม่ชอบเรียนทฤษฎีดนตรี อยากเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีเท่านั้น

3.2 ถ้าเลือกเรียนเครื่องดนตรีที่ตนเองชอบแต่เล่นไม่ถนัดจะทำให้มีผลต่อคะแนนวิชาดนตรี

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ได้ทำการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย 2 ประเด็น คือ ศึกษาความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) และศึกษาแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) และได้ทำการตรวจสอบข้อมูลสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation) เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือ

ความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs) เป็นความต้องการเพื่อจะอยู่รอดของมนุษย์ ซึ่งไม่มีนักเรียนคนไหนที่มีความต้องการทางด้านร่างกายที่เกี่ยวข้องกับความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล เนื่องจากการเรียนรู้ทางด้านดนตรีไม่ส่งผลต่อความอยู่รอดและการดำรงชีวิต

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs) สำหรับเด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การเลือกใช้เครื่องดนตรีสากลที่จะนำมาเป็นเครื่องดนตรีหลักที่ใช้เรียนนั้น ชนิดของเครื่องดนตรีที่ปลอดภัยกับตนเองก็เป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินใจที่จะใช้เครื่องดนตรีที่ปลอดภัย เช่น ไม่ต้องการที่จะใช้เครื่องดนตรีที่ใหญ่จนเกินไปเพราะจะแบกไม่ไหว ต้องการที่จะใช้เครื่องดนตรีที่มีขนาดเล็กสามารถพกพาได้ง่ายและไม่เป็นภาระต่อตนเองในการเคลื่อนย้าย อีกทั้งยังรวมไปถึงสถานที่ที่ใช้ในการเรียน อุปกรณ์ในการเรียนที่จะต้องปลอดภัย

3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and Love needs) เมื่อความต้องการทางกายภาพและความปลอดภัยได้รับการตอบสนองแล้ว ระดับขั้นที่สามของความต้องการมนุษย์คือ ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ

3.1 ความต้องการความรัก นักเรียนบางคนที่ต้องการให้คนรอบข้างนั้นชื่นชมและรัก โดยการใช้ความสามารถทางด้านดนตรีแสดงให้เห็น หรือต้องการให้ผู้ปกครองรักเนื่องจาก

ผู้ปกครองมีความต้องการให้ตนเองได้เล่นดนตรีกับเครื่องดนตรีที่ผู้ปกครองชื่นชอบ ไปจนถึงเพื่อนร่วมชั้นเรียนเช่นเดียวกัน

3.2 ความต้องการเป็นเจ้าของ นักเรียนทุกคนจากการตรวจสอบแบบสามเส้าแล้ว โดยส่วนใหญ่ต้องการที่จะมีเครื่องดนตรีเป็นของตนเอง ต้องการให้ผู้ปกครองซื้อเครื่องดนตรีให้เป็นของตัวเอง เช่นเดียวกับการเรียนเปียโนลูย์ริคอร์ดอร์ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ซึ่งต้องมีเครื่องดนตรีเป็นของตนเอง

4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Self-Esteem needs) มนุษย์ทุกคนต้องการที่จะได้รับการนับถือและเคารพให้เกียรติ ความเคารพนับถือแสดงถึงความต้องการของมนุษย์ที่จะได้รับการยอมรับและเห็นคุณค่าโดยคนอื่น มีนักเรียนบางคนที่ต้องการให้คนที่ตนเองรักหรือคนรอบข้าง เช่น บิดา มารดา เพื่อน ไปจนถึงใครก็ตามที่ตนเองได้มีปฏิสัมพันธ์ ได้ชื่นชมในความสามารถของตนเองในการเล่นดนตรี ซึ่งอาจจะเป็นความต้องการที่จะได้รับคำชมหรือของรางวัล เด็กนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นนักเรียนที่รู้จักกันมาในชั้นเรียนมาแล้วหลายปี จึงเป็นช่วงอายุที่ต้องการให้เพื่อนยอมรับในตนเอง และต้องการที่จะจัดแสดงผลงานร่วมกันออกมา ซึ่งในกิจกรรมทางการแสดงดนตรีนั้น นักเรียนมีความต้องการที่จะนำเครื่องดนตรีที่ตนเองเคยเล่นมาเล่นร่วมกันเป็นวงดนตรี ถึงแม้จะไม่ได้ออกแสดงต่อสาธารณะ แต่ก็ต้องการที่จะร่วมเล่นดนตรีกับเพื่อนเพื่อความสนุกสนาน

5. ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (self-actualization) ความต้องการนี้เกี่ยวกับศักยภาพสูงสุดของบุคคล และการตระหนักถึงศักยภาพนั้น มีนักเรียนที่มีความต้องการที่จะเรียนรู้การปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลในเครื่องดนตรีเพื่อตนเอง ต้องการที่จะทำให้ตนเองมีความสามารถเพิ่มมากขึ้นจากเดิม

จากผลการวิจัยพบว่าความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) นั้นเป็นความต้องการที่อยู่ในลักษณะของความ ต้องการส่วนตัวเพื่อที่สนองต่อตนเอง ถึงแม้จะไม่ได้เลือกเครื่องดนตรีด้วยตนเองก็สามารถที่จะเรียนได้ แต่ถ้าหากได้เลือกชนิดเครื่องดนตรีด้วยตนเองแล้วจะสามารถตอบสนองต่อความต้องการที่ตนเองมีอยู่ ซึ่งเป็นความต้องการระดับสูงซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่จะกล่าวถึงเพื่อนในชั้นเรียน ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลที่ชอบหรือไม่ หรือแม้กระทั่งชอบเครื่องดนตรีชนิดนั้น แต่ก็กังวลว่าเพื่อนจะไม่ชอบเหมือนตนเอง ซึ่งหลังจากที่ได้ทำการสำรวจแบบสามเส้า นักเรียนส่วนใหญ่จะมีการสอบถามเพื่อนถึงการตอบคำถามการวิจัยในครั้งนี้ว่า ตนเองกับเพื่อนได้ตอบคำถามการวิจัยเหมือนกันหรือไม่ และเพื่อนมีความต้องการที่จะใช้เครื่องดนตรีชนิดเดียวกันกับ

ตนเองหรือไม่ ซึ่งจากข้อสังเกตเพิ่มจึงสรุปได้ว่าเพื่อนร่วมชั้นเรียน เป็นปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีสากลเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนมากที่สุด

แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

จากการศึกษาความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ในด้านข้อมูลส่วนบุคคล ประสพการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี ปัญหาและอุปสรรค และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน

1. ข้อมูลส่วนบุคคลและประสพการณ์ทั่วไปเกี่ยวกับดนตรีสากล

จากการศึกษาความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 โดยเฉลี่ยแล้วมีอายุ 11 – 12 เป็นช่วงอายุที่เด็กควรที่จะได้รับการฝึกทักษะทางด้านดนตรีขั้นพื้นฐานมาพอสมควร โดยหลักสูตรดนตรีขั้นพื้นฐานที่ทางโรงเรียนดนตรีหลายแห่ง เช่น โรงเรียนดนตรียามาฮา (Siam Music Yamaha Co., 2556) ได้ทำหลักสูตรเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับเด็กเล็กไว้โดยที่เด็กสามารถเรียนดนตรีขั้นพื้นฐานได้ตั้งแต่อายุ 2-3 ปีขึ้นไป แสดงให้เห็นว่า เด็กสามารถที่จะเรียนรู้และฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลได้ตั้งแต่อายุ 2-3 ปี ซึ่งเทียบกับเด็กที่เรียนอยู่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีอายุ 11-12 ปี นั้นสามารถที่จะปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลได้ และถ้าหากเป็นเด็กที่เรียนตามหลักสูตรของโรงเรียนดนตรีตั้งแต่อายุ 2-3 ปี จะมีประสพการณ์ในการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลนานถึง 8 – 9 ปี

2. ชนิดเครื่องดนตรีที่ต้องการใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากล

จากการศึกษาความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะใช้อูคูเลเล่และเปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลกับทางโรงเรียน เนื่องจากความต้องการส่วนบุคคลที่จะใช้อูคูเลเล่และเปียโนเป็นเครื่องดนตรีที่ใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนเป็นลักษณะของการยอมรับและการยกย่องทางสังคม เมื่อคนเราเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมก็จะต้องมีความรู้สึกว่าคุณได้รับการยกย่องทางสังคม (ทิมมิกา เครือเนตร, 2554)

3. แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรี

แรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีนั้นเป็นแรงจูงใจที่มาจากความรู้สึก ความคิด ความต้องการส่วนตัว และจากการศึกษาความต้องการในการเลือกเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2556 พบว่านักเรียนมีแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความต้องการเลือกชนิดเครื่องดนตรีแตกต่างกันไปตามลักษณะของความต้องการส่วนบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยในด้านต่างๆ ของตัวนักเรียน ทั้งปัจจัยส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีสากล ประกอบด้วยความอยากรู้อยากเห็นจากการที่นักเรียนนั้นถูกกระตุ้นความรู้สึกจากการได้เรียนรู้ประเภทและชนิดของเครื่องดนตรีสากลจากการเรียนหรือสื่อต่างๆ จึงทำให้เกิดความต้องการขึ้น

3.1 ปัจจัยส่วนตัว

3.1.1 มีความชอบในชนิดของเครื่องดนตรีที่ต้องการเรียนปฏิบัติ เป็นความต้องการที่ตอบสนองต่อความพึงพอใจในชนิดของเครื่องดนตรีชนิดนั้น เป็นความต้องการจากความรู้สึกของตนเอง ด้วยเหตุผลต่างๆ เช่น ชอบในเอกลักษณ์และลักษณะของเสียงเครื่องดนตรี ชอบในรูปลักษณะที่สวยงาม มีความรู้สึกอยากลองเล่น

3.1.2 มีความต้องการที่จะเรียนรู้เพื่อฝึกหัดเพิ่มเติมในการเล่นเครื่องดนตรีสำหรับเด็กที่เคยมีประสบการณ์ในการปฏิบัติเครื่องดนตรีมาก่อนแล้วนั้น จากที่ตนเองได้ฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีมาเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่ง ไม่ว่าจะด้วยความชอบ หรือความผูกพันในเครื่องดนตรีหรือมีการตั้งความหวังไว้ มักจะเป็นแรงผลักดันให้ตนเองได้พัฒนาการเรียนรู้ให้สูงขึ้น

3.1.3 มีความต้องการที่จะกลับมาเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดเดิมที่เคยเรียน สำหรับเด็กที่เคยมีประสบการณ์ในการปฏิบัติเครื่องดนตรีแต่หยุดเรียนไปแล้ว แต่ต้องการที่จะกลับมาเรียนใหม่อีกครั้ง อาจเป็นเพราะชนิดของเครื่องดนตรีที่เคยเรียนเป็นเครื่องดนตรีที่คุ้นเคย และสามารถเล่นได้ดีในระดับหนึ่งแต่เนื่องด้วยเหตุผลบางอย่าง ทำให้ต้องหยุดเรียน เป็นความต้องการที่จะกลับไปเรียนรู้อีกครั้ง

ในลักษณะของความชอบและความต้องการในด้านปัจจัยส่วนตัวแล้ว เป็นความต้องการความสำเร็จ (McClland, 1953) ซึ่งเป็นความต้องการที่จะทำเป้าหมายให้สูงขึ้น มุ่งความสำเร็จของงานมากกว่ารางวัล เป็นการทำให้ตนเองเพื่อความสำเร็จ ทำให้ตนเองมีประสิทธิภาพมากขึ้นจากการปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล

3.2 ปัจจัยด้านครอบครัว

ความต้องการที่จะให้ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้เด็กเรียนเครื่องดนตรีตามที่ตนเองต้องการและต้องการที่จะให้ผู้ปกครองส่งเสริมและสนับสนุนในด้านการจัดซื้ออุปกรณ์ดนตรีไว้เป็นของตัวเอง เป็นลักษณะของความต้องการเติมความสมบูรณ์ให้ชีวิต และความต้องการในด้านของปัจจัยพื้นฐาน ผู้ปกครองเองเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้เด็กนั้นมีความสมบูรณ์ในทุกๆ ด้าน เนื่องจากเป็นผู้ที่คอยเลี้ยงดูอุปถัมภ์ตั้งแต่เกิด การที่เด็กจะสามารถเรียนดนตรีได้นั้น ผู้ปกครองจะต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนและคอยสนับสนุนในด้านของปัจจัยต่างๆ เช่น การจัดซื้ออุปกรณ์การเรียน ซื่อเครื่องดนตรี สนับสนุนให้เด็กได้เรียนวิชาดนตรีจากโรงเรียนดนตรี และที่สำคัญ ควรให้เด็กได้เลือกเรียนจากความต้องการของตนเอง

3.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีสากล

ผู้ปกครองแทบจะไม่เคยที่จะได้เข้าไปร่วมเรียนและคอยดูพฤติกรรมของเด็ก แต่เพื่อนร่วมชั้นเรียนนั้น เป็นคนที่ต้องเรียนร่วมกันตลอดเวลา เป็นปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญยิ่งสำหรับเด็กในช่วงอายุ 11-12 ปี จะมีการเล่นเป็นกลุ่ม บางคนจะเริ่มแสดงความสนใจในเพลงตรงข้าม สนใจกิจกรรมที่ทำเป็นกลุ่ม จะเห็นว่าความคิดเห็นของกลุ่มเพื่อนมีความสำคัญมากกว่าความคิดเห็นของผู้ใหญ่ ต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจและยอมรับในการเปลี่ยนแปลงของตนด้วย มีความต้องการที่จะเรียนปฏิบัติในวิชาดนตรีสากลกับกลุ่มเพื่อนที่สนิทกัน มีความรู้และประสบการณ์ในเครื่องดนตรีที่ตนเองเคยเรียน จึงอยากให้เพื่อนได้เรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดนั้นร่วมกับตนเอง ซึ่งเป็นแรงจูงใจภายนอก เป็นสิ่งผลักดันให้เกิดพฤติกรรม การได้รับการยอมรับจากเพื่อน สามารถทำคะแนนในวิชาดนตรีสากลได้ดีกว่าเพื่อน และจัดอยู่ในความต้องการทางสังคม หรือความต้องการทางจิตใจ เป็นการเรียนรู้ทางสังคม ต้องการความรัก และเป็นที่ยอมรับในสังคม เมื่อเพื่อนแนะนำและชักจูงให้เรียนเครื่องดนตรีชนิดนั้นก็ทำตาม และมีความรู้สึกต้องการที่จะเล่นเครื่องดนตรีชนิดนั้นตามเพื่อน

4. ปัญหาและอุปสรรค

4.1 นักเรียนมีความต้องการที่จะใช้เครื่องดนตรีที่ตนเองชอบมากที่สุดแต่เนื่องจากมีความกังวลในปัญหาทางด้านร่างกายซึ่งคิดว่าตนเองยังเด็กและมือที่ใช้หยิบจับเล่นเครื่องดนตรีก็ไม่ใหญ่พอที่จะสามารถเลือกเครื่องดนตรีชนิดที่ตนเองต้องการที่จะเรียนได้ ซึ่งเป็นแรงผลักดันทางชีวภาพ เป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้สำหรับบางคน เช่น มีลักษณะของนิ้วมือที่สั้น ข้อมือมีอาการตึงตืด ฟันมีลักษณะการเรียงตัวที่ผิดปกติ สิ่งต่างๆเหล่านี้เป็นปัญหาและอุปสรรคทางร่างกาย มาสโลว์ได้จัดไว้เป็นความต้องการลำดับต่ำสุดและเป็นพื้นฐานของชีวิต

4.2 การสนับสนุนจากผู้ปกครองถือเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับการเรียนวิชาดนตรีสากล เนื่องจากการที่ต้องจัดซื้อเครื่องดนตรีและรวมไปถึงอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน เพราะลำพังตัวเด็กไม่สามารถที่จะหาเงินมาซื้อเองได้ ซึ่งเป็นความต้องการทางด้านการเงินและการสนับสนุน

5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากลในชั้นเรียน

5.1 ก่อนทำการสัมภาษณ์ควรมีการทบทวนเนื้อหาวิชาดนตรีเกี่ยวกับประเภทของเครื่องดนตรีและชนิดของเครื่องดนตรีให้กับนักเรียนอีกครั้ง

5.2 ควรมีการศึกษาความต้องการในการเลือกใช้เครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลจากผู้ปกครองแล้วนำมาเปรียบเทียบกับความต้องการของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ดนตรีเป็นสิ่งที่มีความน่าสนใจหลายคนเข้าใจและรู้ได้ถึงประโยชน์ของมันปัจจุบันมีการจ้างครูสอนดนตรีให้มาสอนปฏิบัติดนตรีตามบ้านกันอย่างแพร่หลาย แต่ยังมีกลุ่มคนที่ยังมองเห็นเป็นเพียงสิ่งที่ไม่น่าสนใจ ซึ่งหลายท่านมักจะกีดกันและไม่ส่งเสริมให้ลูกได้เรียนดนตรี ด้วยฐานะที่ไม่เหมาะที่จะจัดซื้อเครื่องดนตรีและค่าใช้จ่ายในการเรียนดนตรีและเวลาที่จะใช้ในการเรียนเพื่อมุ่งเน้นการเรียนวิชาที่ตนเองคิดว่าสำคัญกว่าวิชาดนตรีสากล ฉะนั้นการเรียนการสอนวิชาดนตรีสากล ผู้สอนควรที่จะอธิบายถึงประโยชน์ของดนตรี เพื่อเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้มีความต้องการที่จะเรียนในวิชาดนตรีสากล และสถานศึกษาควรที่จะสนับสนุนและผลักดันให้เด็กได้เรียนวิชาดนตรีอย่างเต็มที่

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ. (2544). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ : พัฒนาคุณภาพวิชาการ(พว).
- กฤษณา ศักดิ์ศรี. (2534). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : บำรุงสาสน์
- เกศศิริ สุบุมาภัย. (2540). **ผลของเสียงดนตรีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
- ชัยพจน์ รักราม. (2542). **การพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศ**. บทความ. วารสารกองทุนสงเคราะห์การศึกษาเอกชน 9,87.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2552). **หลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนในรูปแบบสื่อประสม**. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นิพนธ์ คันธเสวี. (2528). **คุณภาพกำลังคนเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด
- ณัฐวุฒิ วัฒนไวฑูรย์ชัย. (2552) **ปัจจัยความสนใจเลือกเรียนดนตรีของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนมัธยมสังคีตวิทยา**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง. สำนักหอสมุดกลาง.
- ณรุทธิ์ สุทธจิตต์. (2537). **กิจกรรมดนตรีสำหรับครู**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2538). **พฤติกรรมการสอนดนตรี**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2540). **กิจกรรมดนตรีสำหรับครู**. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิมมิกา เครือเนตร. (2554) **ภาวะผู้นำกับแรงจูงใจในการทำงานของพนักงาน บริษัท ไทยฟู้ดส์ กรุ๊ป จำกัด**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
- ทฤษฎีความต้องการจากการเรียนรู้ (ออนไลน์). (2548). สืบค้นจาก : <http://www.novabizz.com>. 12 มกราคม 2555.
- แรงจูงใจและการจูงใจ (ออนไลน์). (2548). สืบค้นจาก : <http://www.novabizz.com>. 12 มกราคม 2555.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525**. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

- โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม). ข้อมูลโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม). สืบค้นจาก : <http://www.kids.ru.ac.th>. 28 กรกฎาคม 2556
- รังสรรค์ ประเสริฐศรี. (2548). พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ : บริษัท ชรรรมสาร จำกัด.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2530). **พจนานุกรมศัพท์ศิลปะฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน
- ประพันธ์ศักดิ์ พุ่มอินทร์. (2553) ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนดนตรี (ออนไลน์). สืบค้นจาก : <http://mecbangna.igetweb.com>. 13 มกราคม 2555
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2012). รายชื่อเครื่องดนตรี (ออนไลน์). สืบค้นจาก : <http://th.wikipedia.org/w/index.php?title=>
- (2012). มาสโลว์ (ออนไลน์). สืบค้นจาก : <http://th.wikipedia.org/wiki>.
- วารกรณ์ ดวงแก้ว. (2546). สุนทรียศาสตร์และสุนทรียภาพ (ออนไลน์). สืบค้นจาก : <http://www.school.net.th>. 10 มกราคม 2555.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (ออนไลน์). (2542). สืบค้นจาก : <http://personweb.kku.ac.th>. 6 มกราคม 2555
- พีระชัย ลีสมบูรณ์ผล. (2542). **หลักการประพันธ์เบื้องต้น**. ราชบุรี : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- มาลินี จุฑะรพ. (2539). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ, อักษราพิพัฒน์.
- สุกรี เจริญสุข . (2538). **ดนตรีชาวสยาม**. กรุงเทพฯ : Dr.Sax.
- เสถียร เหลืองอร่าม. (2525). **วิทยาการจัดการ**. กรุงเทพฯ : แพร์พิทยา.
- สหรับัฐ จันทร์เฉลิม. (2002). **สาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนดนตรีในปัจจุบัน**. *มิวสิคทอล*, 49 (11), 15-16
- หวน พันธุ์พันธ์. (2548). **การบริหารการศึกษา: นักบริหารมืออาชีพ**. นนทบุรี: พันธุ์พันธ์การพิมพ์.
- (2551). **การเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : ปฏิรูปการศึกษาที่สำคัญยิ่ง**. สืบค้นจาก : <http://www.moobankru.com/teacharticle3.html>. 7 มกราคม 2555.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). **หลักการสอน**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- Loudon, David and Bitta, Albert. (1988). **Consumer Behavior : Concepts and Applications**. 3 rd. ed. New York : McGraw Hill.
- McCelland, David C. and Other. (1953). **The Achievement Motive**. New York : Spplenton Century Croffs, Inc.

Domjan, M. (1993). **The Principles of Learning and behavior**. Pacific Grove, CA :

Brooks/Cole

Schiffman, Leon G. and Kanuk Leslie Lazar. (1991). **Consumer Behavior**. 4 th. Ed. New Jersey :

Englewood Cliffs.

Siam Music Yamaha Co., and Yamaha Corporation. (2013). โรงเรียนดนตรี. สืบค้นจาก :

<http://th.yamaha.com>. 10 มีนาคม 2556

Woolfolk, Anita E. (1993). **Educational Psychology**. Toronto : Allyn & Bacon

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. นายณัฐพงศ์ ปั่นคอนทอง ศป.ม. สาขาการมานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตำแหน่ง อาจารย์เทียบระดับ 4
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
2. นายพิริยพงศ์ ชัมมาพิชชา ค.บ. สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา (สากล)
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ตำแหน่ง ครู ค.ศ.1 อาจารย์เทียบระดับ 5
โรงเรียนสบจางวิทยา จังหวัดลำปาง
3. นายกิตติศักดิ์ เสียงดี ค.บ. สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา (สากล)
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ตำแหน่ง อาจารย์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
รามคำแหง
(ฝ่ายประถม)

ภาคผนวก ข
หนังสือราชการ

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๒๓๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๕ เมษายน ๒๕๕๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม)

เนื่องด้วย นายฐิติ วิรัชคำ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดนตรี (ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาค้นคว้าความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม)" โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษามหาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยศรี ประธานกรรมการ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ กรรมการ

การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาที่ทำการวิจัยจำเป็นต้องใช้เครื่องมือในหน่วยงานของท่าน ดังนั้นจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล เพื่อนำข้อมูลไปประกอบการวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยศรี
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย)

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๕๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๔๑๐, ๑๔๑๓

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๒๓๐

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖ ถนนอิสรภาพ แขวงทวีวัฒนา
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๕ เมษายน ๒๕๕๖

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นายฉัฐพงศ์ ปิ่นคอนทอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด

เนื่องด้วย นายฐิติ วิรัชคำ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท สาขาศึกษาศาสตร์ (ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม)" โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษามหาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยศรี ประธานกรรมการ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาคือจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยศรี)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๔๑๐, ๑๔๑๓

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๒๓๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖ ถนนอิสรภาพ แขวงทวีธรรม
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๕ เมษายน ๒๕๕๖

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นายเกียรติศักดิ์ เสือที้

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย นายฐิติ วิชัยคำ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท สาขาครุศาสตร์ (คนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยวงศ์แห่ง(ฝ่ายประถม)" โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยศ ประธานกรรมการ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสาวณี เวียงใจศรี)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๕๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๔๑๐, ๑๔๑๓

ที่ ศบ ๐๕๖๔.๑๔/๒๑๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖ ถนนอิสรภาพ แขวงทวีวัฒนา
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๕ เมษายน ๒๕๕๖

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นายพิรยพงษ์ ธีรมาพิชชา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

เนื่องด้วย นายฐิติ วิชัยคำ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท สาขาครุศึกษา (ครุศึกษาศาสตร์) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาค้นคว้าความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียนปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม)" โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยศ ประธานกรรมการ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยศ)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๔๓๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐, ๑๘๑๓

ภาคผนวก ค
แบบตอบรับการเผยแพร่บทความ

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๐๖/๒๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ อีสาภาพ ๑๕ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๗

เรื่อง ตอบรับการลงตีพิมพ์บทความวารสารสารสนเทศ

เรียน นายฐิติ วิชัยคำ

อ้างถึง บทความ เรื่อง "การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิดเครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียน ปฏิบัติวิชา
ดนตรีสากลปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โครงการหลักสูตรภาค
ภาษาอังกฤษโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย รามคำแหง" โดย นายฐิติ วิชัยคำ

ตามที่ นายฐิติ วิชัยคำ ขอเสนอบทความ เรื่อง "การศึกษาความต้องการในการเลือกชนิด
เครื่องดนตรีเพื่อใช้ในการเรียน ปฏิบัติวิชาดนตรีสากลปฏิบัติวิชาดนตรีสากลของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่
๖ โครงการหลักสูตรภาคภาษาอังกฤษโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย รามคำแหง" เพื่อลงตีพิมพ์ในวารสาร
สารสนเทศปีที่ 13 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2557) ของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศร่วมกับ
สาขาการจัดการสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยานั้น

ในการนี้ กองบรรณาธิการวารสารสารสนเทศ ได้พิจารณาเรียบร้อยแล้วเห็นสมควรตีพิมพ์ใน
วารสารสารสนเทศปีที่ 13 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2557) และจะนำวารสารดังกล่าวส่งไปประชาสัมพันธ์
เผยแพร่เพื่อให้เกิดประโยชน์ในเชิงวิชาการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เผด็จ กำคำ)
บรรณาธิการบริหาร

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ- นามสกุล	นายฐิติ วิชัยคำ
วัน เดือน ปีเกิด	18 พฤศจิกายน 2526
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
ที่อยู่	70 หมู่ 2 ตำบลบ้านแป้น อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2550 ครุศาสตร์บัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา (สากล) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	พ.ศ.2554-ปัจจุบัน อาจารย์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ฝ่ายประถม) มหาวิทยาลัยรามคำแหง ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร